İslâmi Fikirlere Dayalı Siyasi Dergi

KÖKLÜ DEĞİŞİM

Suskunluğun Kırılma Noktası

2024 • MART • 168. SAYI • ₺30

100 Yıllık Özlem; Hilâfet

Hilâfet Dünyadaki Dengeleri Nasıl Değiştirecek?

Filistin ve İşgal Altındaki Tüm İslâmi Beldeler Ancak Hilâfet ile Kurtulur!

Hilâfet Devleti'nin Anayasası ve Yönetim Organları

Mart 2024

Köklü Değişim Dergisi
Suskunluğun Kırılma Noktası
Sayı 168, Mart 2024
3 Aylık - Yerel Süreli
ISSN: 1304 - 8724

İmtiyaz Sahibi
Köklü Değişim Medya
Basın Yayın Org. Tic. Ltd. Şti. Adına
Mahmut Kar

Genel Yayın Yönetmeni
Süleyman Uğurlu

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Kadir Kaşıkcı

Editör
Ahmet Sivren

Grafik - Tasarım
Ömer Takmaz

Yayın Kurulu
Süleyman Uğurlu
Muhammed Emin Yıldırım
Mehmet Çetinbudak
İlyas Kösem

Satış - Dağıtım
Merkez: Kültür Mahallesi
Mithatpaşa Caddesi 47/B
Kızılay - Çankaya - Ankara
+90(312) 229 77 91

Şube: Kısıklı Mahallesi, Alemdağ Caddesi
Cömert Sokak Aydın Güzel İş Merkezi
No: 5/4 Üsküdar - İstanbul
+90(216) 821 12 98

kddergi@hotmail.com
www.kokludegisim.net
www.kokludegisimdergisi.com

Basım: 16 Şubat 2024
Önka Kağıt Ürünleri İmalatı Matbaa Yayıncılık
Ambalaj Turizm Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Büyük Sanayi 1. Cadde Keskinler İşhanı
No: 80/32-33 İskitler - Ankara
+90(312) 384 26 85

Musa Bayoğlu
02
100 Yıllık Özlem; Hilâfet

Burhan Ercan
44
Hilâfet Devleti'nin Eğitim Politikası

Muhammed Emin Yıldırım
62
Hilâfetsiz 100 Yılda Neler Yaşadık ve Neleri Kaybettik?

Bu Sayıda...

Hilâfet Siyasi Tercih Değil Şer'i Bir Zorunluluktur — 06
Abdullah İmamoğlu

Dünya Hilâfet'e Neden Muhtaç? — 10
Serdar Yılmaz

Hilâfet İngilizlere Rağmen Değil, İngilizler Eliyle Kaldırılmıştır! — 16
Süleyman Uğurlu

Karar Verin; Sembolik mi, Seküler mi? — 20
Dr. Abdurrahim Şen

Filistin ve İşgal Altındaki Tüm İslâmi Beldeler Ancak Hilâfet ile Kurtulur! — 24
Mahir El-Caberi

Hilâfet'i Kim, Neden İstemez? — 30
Haluk Özdoğan

Hilâfet Dünyadaki Dengeleri Nasıl Değiştirecek? — 34
Yusuf Yavuzkan

Hilâfet Devleti'nin Anayasası ve Yönetim Organları — 38
Remzi Özer

Hilâfet Devleti'nin Sağlık Politikası — 48
Dr. Bilal Acar - Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Uzmanı

İslâm'ın Ekonomiye Bakışı — 54
Dr. Muhammed Malkavi

Hilâfet Devleti'nin Ukubat (Ceza) Sistemi ve Yargı — 58
Chandra Purna Irawan - D. Müslüman Av. Hareketi Bşk.

Mahmut Kar ile "Hilâfet" Üzerine Röportaj — 68
Köklü Değişim

TAKDİM

100 yıl geçti üzerinden... ve 100 yıllık bir özlemi içinde büyüttü bu ümmet.

Çeşitli hile ve ihanetlerle ümmetin elinden (ç)alınan hakkın iktidarının yerinde, 100 yıldır batıl ikamet ediyor. 100 yıldır; acılardan acıya, zulümlerden zulme, ölümlerden ölüme maruz kalıyor Müslümanlar.

İçerden -satılmış yöneticiler eliyle-, dışardan -sömürgeci kafirler tarafından- zulüm ve sömürü ile geçen 100 yıl, bir muhasebeyi de zorunlu kılıyor. Müslümanlar, bu süre zarfında yaşanan kaos ve savaşlardan ders çıkartarak şu sonuca vardılar: Ümmet için yegâne kurtuluş, Hilâfet'in yeniden ikamesindedir.

Zira O hem farzların tacı hem de kendisi ile korunulan kalkandır!

Köklü Değişim olarak; "Yüz Yıl Yetmez mi?" başlığıyla, Müslümanlardaki bu özlemi resmetmeye çalışırken diğer taraftan da müstakbel Hilâfet Devleti'nin nizam ve uygulamalarında ortaya çıkacak mükemmelliği hem şer'i naslardan hem de tarihteki uygulamalardan örneklerle ortaya koyduk.

Hilâfet'in şer'i bir zorunluluk olduğunu, Filistin ve sair işgal altındaki beldelerin ancak Hilâfet ile kurtulabileceğini akli ve nakli delilleriyle yazılarımızda ifade ettik.

Hilâfet'in ikamesiyle dünyadaki dengelerin bir anda nasıl değişeceğini, kafirlerin lehine olan ibrenin Müslümanlar lehine nasıl da döneceğini, özellikle son Gazze trajedisinde iliklerimize kadar hissettiğimiz sahipsizliğin artık son bulacağını da anlattık.

Rabbimizden niyazımız; 100 yıllık özlemi artık sonlandırması ve vuslata, Hilâfet'e bizi kavuşturmasıdır.

Genel Yayın Yönetmeni
Süleyman Uğurlu

Mart 2024

Musa Bayoğlu
musabayoglu@hotmail.com

100 YILLIK ÖZLEM; HİLÂFET

Allah Rasulü'nün daveti, Medine'de İslâm Devleti'nin kurulması sonrası davet ve cihat yoluyla insanlar İslâm'a fevç fevç iman ettiler. Hilâfet Devleti, çok kısa bir zamanda dünyanın birinci devleti haline geldi ve zamanın süper güçleri Fars ve Doğu Roma imparatorluklarını dize getirerek, 6 asır boyunca cihat meydanlarında yenilgi yüzü görmedi. Yalnızca Moğolların Bağdat işgali sonrası 1258-1260 yıllarında ümmet başsız kaldı. Bundan hemen sonra ümmet yeniden ayağa kalktı, Hilâfet'i tekrar kurdu, yeniden dünyanın birinci devleti oldu ve tam 1293 yıl Hilâfet ile İslâm tatbik edildi.

3 Mart 1924 tarihinde Hilâfet'in ilgası ile tüm İslâm beldelerinde ya tamamen ya da kısmen Allah'ın indirdiği hükümler kaldırıldı ve beşerî hükümler tatbik edildi. Bu durum, her türlü cürmün işlenmesinin önünü açtı. Müslümanlar tefrikaya düşürüldü, birlikleri kayboldu, saygınlıkları gitti, büyük günahlar ve korkunç krizler yaşadılar. Bereket yerine bereketsizlik, hayâ yerine ahlaksızlık, huzur yerine güvensizlik ve anarşizm yayıldı. Yeryüzünün neredeyse her köşesinde Müslümanların canları, malları, namusları ve tüm kutsalları çiğnenmeye başlandı. Mükemmel potansiyele, 2 milyar nüfusa sahip, onlarca devlet olmalarına rağmen Müslümanlar ne Doğu Türkistan'daki soykırımı ne Arakan'daki sürgünü ne Filistin, Irak, Afganistan, Yemen ve Suriye'deki katliamları ne Afrika'daki açlığı ve sömürüyü ne Türkiye gibi ülkelerdeki Batılılaşmayı engelleyebildi. Hilâfet'in kaldırılması, "ümmetin felaketi (nekbetu'l-ümme)" veya "İslâm'ın felaketi (nekbetu'l-İslâm)" olarak tarif edildi.

Bütün bu yaşananlara rağmen İslâm ümmeti dinini terk etmedi, düşmanlarının inanç ve değerlerine bağlanmadı. İslâm'a alternatif oluşturulan beşerî ideolojilerden asla razı olmadı ve onlara karşı her zaman uyanık olmaya çalıştı. İslâm hem inanç hem de nizam olarak Müslümanların gündeminde ve hayatlarında her zaman var oldu. Müslümanlar, İslâm'a ne kadar muhtaç olduklarını ve başka bir nizamın hayatlarındaki sorunlarını çözmeyeceğini her geçen gün daha iyi anladı. Bu hayat nizamını tatbik edecek otoritenin Hilâfet olduğunu artık biliyorlar. Hilâfet'e duyulan özlem, her geçen gün artarak devam ediyor.

İslâm ümmeti, mükemmel bir hayat nizamına sahip yeryüzünün en hayırlı ümmetidir. Bu ümmetin her bir ferdi, insanlığı hidayet ile değiştirme sorumluluğunu, zulme engel olma, ümmet olma, dünyanın liderliğini elde etme gibi hedefleri, Allah Rasulü'nden öğrenmiştir. İslâm'ı araştıran hiçbir Müslüman bugün içinde bulunan beşerî rejimleri kabul edemez ve Hilâfet'i ister. Bu ümmetin fertleri, daha doğumunda "Allahu ekber" kelimesini işiten, öncelikli olarak kelime-i Tevhid'i öğrenen ve bu kelimeye insanları çağıran fertlerdir ki bunların; yeme-içme, aile ilişkileri ve sosyal hayata ait hükümleri uygulayacak Hilâfet'i istemesinden daha doğal ne olabilir? Allah'ın hükümlerini talep etmek, zifiri karanlığa boğulmuş insanlığın tek kurtuluşudur. Yeryüzü bu kutlu müjdeye hasret durumdadır. Bu, Müslümanların değil tüm insanlığın talebi haline gelecek hakikattir. İşte Endonezya'dan Fas'a kadar bu ümmetin her bir ferdi, 100 yıldır Hilâfet'i özlemektedir.

İslâm ümmetinin meselelere beraberce sevinip beraber üzülmeleri, yaşanan vakalara ortak tepkiler vermeleri, aynı inanca sahip olmaları, "düşman" ve "dost" tanımlaması, Hilâfet'i istediklerinin bir delilidir. Her türlü fitne ve engellemelere rağmen insanlık içinde birbirine bağlı tek ümmet, Müslümanlardır. Yeryüzünde hiçbir inanç ve nizam, toplumları birbirine bağlama, kardeş olma noktasında İslâm gibi etki oluşturamamıştır. Bugün farklı devletlere, milletlere, dile, örfe bağlı olan Müslümanlar bile birçok konuda birlikte hareket etmektedir. Aynı Kitaba ve Peygambere iman ederek, onu ölçü almaktadır. Aynı kıbleye yönelerek aynı vakitlerde namaz kılmakta, oruç tutmakta, bayram yapmakta ve kurban kesmektedir. Yine Kur'an'a ve Allah Rasulü'ne yapılan hakaretlerde ve Suriye, Doğu Türkistan, Filistin gibi meselelerde ortak tepki vermektedir. İşte bu ümmet, her meselede çözümü birlik olmaya bağlamaktadır. Bu birliktelik ancak Hilâfet ile mümkündür ve bu yüzden Müslümanlar, her meselede Hilâfet'e daha fazla özlem duymaktadırlar.

İslâm ümmeti, yaşadığı krizlerden asla ümitsizliğe düşmemiştir. Üstelik bu gibi durumların kendisine güç verdiği karaktere sahip yeryüzündeki tek ümmettir. İslâm tarihi içinde Müslümanlar her daim İslâm'ı hayatta uygulanması için canla başla mücadele etmiştir. Kafirlerin Haçlı saldırılarına, Moğol işgaline rağmen mücadele ettiler ve zaferler elde ettiler. Osmanlı Hilâfet Devleti kaldırılmadan önce küffarın topraklarımıza saldırdığı her cephede mücadele ettiler. Beşikteki bebeklerini pazarda satma pahasına İslâm Devleti'ni korumaya çalışan analar, canlarını ortaya koyan babalar ve elinde avucunda ne varsa gönderen Müslümanlar bacılar, bu yolda şehit olan yüzbinlerce mücahit, Hilâfet'in ne kadar önemli olduğunu hayatları ile gösterdiler. Bugün bu ümmet aynı fedakârlık ve mücadeleyi Filistin, Çeçenistan, Irak, Suriye gibi tüm İslâm beldesinde büyük bedeller ödeyerek göstermiştir. Dalga dalga yayılan ve güçlenen davet ve cihat ruhu, bütün dünyanın dikkatini çekmiş ve böylece ciddi başarılar elde edilmiştir. Bu mücadele, bu ümmetin Hilâfet'e sadece özlem duymadığını, bunun için her türlü bedelleri de ödemeye hazır olduğunu ve hatta ödediğini göstermektedir. Bu, İslâm ümmetinin yıkılışından 100 yıl sonra bile Hilâfet özleminin, talebinin ve gayretinin neticesidir.

Geçen bir asırda kapitalist ideoloji, bütün uygulamaları ile tartışmaya açılmış ve insanlık vicdanında yargılanmıştır. Bugün hiçbir toplum, Batılı ideolojilerin insanlığı bütün yönleri ile mutlu edeceğini düşünmemektedir. Özellikle Gazze'de yaşanan katliamlar, asıl katillerin Batılılar olduğunu bir kez daha göstermiş ve hatta kapitalist ideolojiyi kendi halkları nezdinde sorgulanır bir hale getirmiştir. Bu ideoloji, kan, gözyaşı ve zulümden başka bir getirmemiştir. Krizler, stres, depresyon ve bunalımlar, daimî ızdıraplar ve yaygın kötülükler, Batı nizamının neticesidir. Demokrasi ve özgürlükler düşüncesinin hayal olduğu; adalet ve insan hakları tanımlamalarının aldatma olduğu; milliyetçilik, ırkçılık gibi mefhumların fasitliği; kapitalizmin sömürü ile ayakta durduğu; ahlaki, ruhi ve insani değerlerin yok edildiği gözler önüne serilmiştir. Yine geçen yüzyılda kapitalizmin zulümlerine karşı

ezilen insanların umudu olan sosyalizm ideolojisi; sadece rejim olarak değil zihinlerdeki varlığı bile yıkılmış, demir-pençe sistemleri tamamen yenilgiye uğramış ve bir daha gelmemek üzere tarihin çöplüğüne atılmıştır. İşte hayat nizamlarından memnun olmayan insanlık ve Müslümanlar için tek alternatif, İslâm nizamını tatbik edecek Hilâfet Devleti'dir. Bu yüzden Müslümanların 100 yıllık Hilâfet özlemi arttıkça artmaktadır.

Ümmet ile küresel dünya arasında cereyan eden mücadele, şüphesiz İslâm ile küfür mücadelesidir. Ümmet bugün öncekinden çok daha uyanık ve tarihî düşmanlarını hatırlamada daha şuurludur. Geçtiğimiz asırdaki Müslümanların içindeki üzüntü, işgal ve ümitsizlik hali, bugün umut, gayret ve İslâmi canlılık olarak değişmiştir. Müslümanlar, gerçek düşmanlarının sömürgeci kâfirler olduğunu ve ideolojik bir mücadele vererek onu mağlup edebileceklerini de anlamaya başlamıştır. Ümmet, sömürgeci devletlerin içerisinde bulundukları refah seviyesinin, sömürgeciliğin fakir ülkelerden gasp ettiği servetler ve ganimetler sebebiyle olduğunu, yoksa ideoloji ve sistemlerinin sahihliğinden olmadığını da kavramıştır. Artık ibre, kâfirlerin aleyhine, Müslümanların lehine dönmüştür. İşte bu hayırlı ümmet, meselesinin hakikatini idrak ederek Hilâfet'i talep etmekte ve onun ikamesi için çalışmaya devam etmektedir.

Müslümanlar, 100 yıldır Hilâfet'i istiyor ve küfür devletlerinin yenilmesinin imkânsız olmadığı artık görüyor. Dün, "büyük şeytan" Amerika ve Batılı devletler hatta "İsrail" bile, yenilmesi imkânsız bir güç olarak görülüyordu. Ancak Amerika'nın Irak'ta yaşadıkları, Afganistan'daki yenilgisi, Rusya'nın Ukrayna karşısındaki acizliği, 7 Ekim Aksa Tufanı ve sonrasındaki amellerde işgalci Yahudi varlığının hezimeti, kapitalist devletlerin "kartondan bir kaplan" olduklarını gösterdi. Fertler ve cemaatlerle girdiği savaşta bile hezimete uğrayan Amerika, Rusya, "İsrail", İslâmi ümmetin kurduğu Hilâfet Devletinin orduları ile savaşmayı göze alamayacak, aldığında da elim veren bir yenilgiyi tadacaktır. Bunu bütün Müslümanlar artık görmektedir ve Müslümanlar içinde milyonlarca genç, İslâm beldelerini kana bulayan bu kafirler ile mücadele etmek için sabırsızlanmaktadır. Bunun ise ancak Hilâfet ile mümkün olduğunu düşünmekte ve bu durum, Hilâfet'e olan 100 yıllık özlemi daha da arttırmaktadır.

Müslümanların Hilâfet olan özlemini sadece toplumların taleplerinde değil analistlerin raporlarında da görmekteyiz. Kâfirlerin RAND, Hudson, Nixon Center ve benzeri araştırma merkezi ve düşünce kuruluşları tarafından yayınlanan, Hilâfet'in kurulmasının yaklaştığını gösteren raporlar, araştırmalar kafirleri harekete geçirmiştir. Dün Rumsfeld, Bush, Blair ulusa sesleniş konuşmalarında ümmetin Hilâfet'e olan isteğini dile getirmişler. Hatta bugünlerde, Hilâfet istediği için Hizb-ut Tahrir, "özgürlükler ülkesi" olarak bilinen Almanya ve İngiltere'de yasaklanmıştır. Putin, *"Orta Asya'da bir İslâmi Devlet kurmak amacıyla laik rejimleri yıkmaya çalışanlar var."* diyerek, bu özlemin varlığını dile getirmiştir. Kâfirlerin aleni bir şekilde Haçlı savaşı ilanı ile açık tehditleri, Müslümanların 100 yıllık Hilâfet özlemi nedeniyledir. İşte bunlar, kafirlerin iflas ettiklerini ve on yıllar öncesinde çizdikleri tüm planların başarısızlığa uğradığını göstermektedir.

İslâm ümmeti, kendi topraklarında bağımsız otorite varmış gibi görünse de gerçekte yönetimlerinin; Batı tarafından kontrol edilen, demokratik kapitalist fikrî liderliği esas alan, küfür hükümleri ile hükmeden, askerî kuvvetlerini uluslararası güçlere bağlayan, kültür işgaline uğramış yönetimler olduğunu idrak etmiş durumdadır. Öyle ki, Gazze olaylarında ümmet bir vadide, yöneticiler başka bir vadide yer almış ve ümmet, yöneticilere karşı tepkisini en üst perdeden vermiştir. Yönetici ile yönetilen arasındaki güven bunalımı ve yöneticilerin yönetilenlere liderlik etmedeki hezimetleri, ümmetin seçkin, uyanık ve ihlaslı bir liderliğe muhtaç olduğunu bir kez daha göstermiştir. "57 liderin bir halife etmediği" gerçeği, bir kez daha görülmüştür. Gazze ve diğer beldelerimizde yaşananlar, İslâm beldelerinin birleştirilmesinin ve bağımsızlığının ancak Hilâfet ile mümkün olduğunu da göstermiştir. İşte bu ve benzeri gerekçelerle ümmet vahdeti arzuluyor ve çizilen suni sınırların kalkmasını istiyor. İmkânı olsa mayınlı bölgeleri, tel örgülü duvarları yıkmak, aşmak ve yeniden tek bir ümmet, devlet olarak Hilâfet'i kuracak.

Ancak bu imkân ümmete altın tepside sunulmuyor maalesef. Bu bir gerçek. Şu da bir gerçek ki sömürgeci kafir Hilâfet'i, bu ümmete unutturmak için büyük harcamalarla çok ciddi çalışmalar yaptı. Neyse ki ilgasının üzerinden çeyrek asır geçmeden Hilâfet'i yeniden ikame etmek amacıyla dünya genelinde çalışan Hizb-ut Tahrir kuruldu da Hilâfet

projesini tüm dünyanın gündemine taşıdı. Daha sonraki yıllarda birçok farklı kitle ve camia, Hilâfet'i kurmak veya ona davet etmek için çalışmalar yaptı; yapılan çalışmalara destek verdi. Artık bugün Hilâfet'in gelmesini isteyenler, birilerinin deyimiyle "3-5 kişi" veya "bir grup"tan ibaret değildir. Hilâfet talebi, İslâm ümmetinin kucak açtığı kitlesel bir talep haline gelmiştir. Müslümanların dünya çapında sergilediği faaliyetler, İslâm ümmetine cesaret vermiş, Râşidî Hilâfet Devleti'nin kurulması noktasında ümitleri canlanmıştır. Yüzbinlerce Müslüman, Hilâfet'in yeniden ikamesi için statları doldurmakta ve dünya, Hilâfet'in ayak seslerini işitmektedir. Hatta Hizb-ut Tahrir, Hilâfet projesi için köklü ve kapsamlı hazırlıklar yapmış, Hilâfet Devleti kurulduğunda tatbik edilecek; anayasa, iktisat nizamı, yönetim nizamı, hukuk, eğitim, aile ve diğer konularında çalışmaları tamamlanmış ve bunları bir proje olarak insanlığa sunmuştur. Bu çağrılar, 100 yıllık Hilâfet özlemi nedeniyle dünya çapında ciddi karşılık bulmaktadır.

Türkiye'de en son yaşanan Hilâfet gündemi, bu gündeme destek veren her camiadan binlerce Türkiyeli Müslüman, Hilâfet'e olan özlemi bir kez daha gösterdi. Ümmet nazarında Hilâfet gündemi her geçen gün güçleniyor. 100 yıl sonra bile Hilâfet'in konuşuluyor olması, ona olan ilgi ve tepkinin büyüklüğü, Hilâfet'in önemini gösteriyor. Bunu dünya çapında yapılan araştırmalardan da görebiliyoruz. Washington'daki küresel kamuoyunu araştırma enstitüsünün, Mariland Üniversitesi ile yardımlaşarak Pakistan, Mısır, Fas ve Endonezya'nın olduğu dört İslâmi bölgede gerçekleştirdiği bir araştırmada sorulan; "Şeriatı tatbik eden bir Hilâfet Devleti gölgesinde mi yoksa demokratik bir sistem altında mı yaşamayı tercih edersiniz?" sorusuna cevaplar; Fas %76, Mısır %74, Pakistan %79 ve Endonezya %53 şeklinde, Hilâfet Devleti lehinde gelmiştir. Farklı ülkelerde bu anket yapılsa belki oranlar değişebilir ancak talep aynı olacaktır. İşte bu cevaplar, Hilâfet'e duyulan özlemin ne kadar büyük olduğunu apaçık göstermektedir.

İşte bunlar ve daha birçok mesele İslâm ümmetinin 100 yıllık Hilâfet özlemini, bu özlemin Müslümanlar nezdinde daha da arttığını, kâfirlerin tuzak ve planlarının başarısızlığını, Allah'ın izniyle batıl rejimlerin yok olmaya mahkûm olduğunu ve Hilâfet'in kurulacağını gösteren önemli emarelerdir.

Zira Hilâfet, Müslümanların başındaki tacıdır, sığındıkları bina, tüm farzların dayandığı ana sütundur; Müslümanları Kelime-i Tevhid bayrağı altında toplayacak olan şer'i metot ve şer'i hükümdür. Müslümanların tek bir devlet, bayrak, lider ve ümmet olması için Hilâfet, olmazsa olmazımızdır. Hilâfet, Allah'ın vaadi, Rasulü'nün müjdesi ve İslâm ümmetinin tek kurtuluşudur. Allah'ın Müslümanlara vadettiği; yeryüzünün yeniden İslâm'ın hakimiyetine boyun eğmesi, dinin bütün dinlere, ideolojilere üstün gelmesi, Müslümanların yaşadıkları bu zulüm dolu günlerin bitmesi, Müslümanların yeryüzünün halifeliği görevini üstlenmesi ve yeniden yine nübüvvet metodu üzere Râşidî Hilâfet'in kurulması, Allah'ın takdir ettiği bir zamanda Hilâfet ile olacaktır. Muhakkak ki Allah emrinde galip, dinine yardım edenlerin yardımcısı ve koruyucusudur. Rabbimizden niyazımız; bu mübarek davada ayaklarımızı sabit kılması ve bizleri yardımı ile muzaffer eylemesidir.

Temîm ed-Dâri *RadiyAllahu Anh*'tan, *"Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem'in şöyle buyurduğunu işittim."* dediği rivayet edilmiştir: [ليبلغن هذا الأمر ما بلغ الليل والنهار، ولا يترك الله بيت مدر ولا وبر إلا أدخله هذا الدين يعز عزيزاً ويذل ذليلاً، عزاً يعز الله به الإسلام، وذلاً يذل الله به الكفر] **"Bu iş (İslâm'ın hakimiyeti), gecenin ve gündüzün ulaştığı her yere mutlaka ulaşacaktır. Allah, bu dinin girmediği ne kerpiçten bir ev ne de kıldan bir çadır bırakmayacaktır ki azizi aziz, zelili zelil etsin. Allah'ın İslâm'ı aziz kıldığı bir izzet ile ve Allah'ın küfrü zelil kıldığı bir zillet ile!"**[1]

[يوم واحد فى ظل حاكم عادل خير من ستين عاما من العبادة] **"Adil bir yöneticinin gölgesindeki tek bir gün, altmış yıl ibadet etmekten daha hayırlıdır."**[2]

1 - Ahmed tahric etti

2 - Beyhaki, Taberâni

Abdullah İmamoğlu
abdullahimamoglu06@gmail.com

HİLÂFET SİYASİ TERCİH DEĞİL ŞER'İ BİR ZORUNLULUKTUR!

Tam bir asırdır, Hilâfet'in yokluğundan kaynaklı olarak Müslümanların maruz kaldıkları her türlü mezalim; keza siyasi iradelerini kaybetmiş, iradeleri ipotek altında olan İslâm beldelerinin yöneticilerinin vahim durumu, Hilâfet'in gerekliliğini hatırlamaktadır. İşte en son 7 Ekim'de başlayıp aylardır devam eden Gazze'deki katliam... Tüm dünyanın özelde de 57 İslâm beldesinin yöneticilerinin gözleri önünde Gazze'de gerçekleşen katliam ile birlikte bir kez daha siyasi iradeden yoksun olduğumuz fazlasıyla idrak edilmiş, bu, siyasi iradeden yoksunluğumuzun idraki; Müslümanlar nezdinde Hilâfet'in gerekliliğinin gündem olmasını sağlamıştır.

Özellikle son süreçte, İslâm ümmetini parçalanmışlıktan kurtaracak, Müslümanların arasında Sykes-Picot anlaşması ile çizilmiş suni sınırları yok edecek ve üzerlerine konulmuş siyasi ipoteği kaldıracak yegâne unsurun, Hilâfet olduğu Müslümanlarca ve özellikle bazı alimlerimizce daha gür bir sesle dillendirilir hale gelmiştir. Örneğin; Nureddin Yıldız Hoca, Gazze süreci yaşanırken Hilâfet'in önemine binaen sarf ettiği şu cümlelerle dikkat çekmiştir: "*Ve gördük ki kardeşlerim binlerce vakfın da olsa büyük holdinglerin de olsa şehirlerin büyük büyük camilerle dolsa da halifen yoksa sen yoksun!*" Hakeza M. Emin Yıldırım Hoca, işgallerin son bulması ve parçalanmışlığımızın giderilmesi için Hilâfet'in acilen ikamesine dualarında yer

vermiştir. Ve burada isimlerini zikretmediğimiz nice hocalarımız Hilâfet'in gerekliliğini dillendirmişlerdir. Hiç kuşkusuz ki Müslümanlarda oluşan Hilâfet arzusu ve Hilâfet'in siyaseten bir gereklilik olduğu tespiti çok kıymetlidir. Ancak siyasi bir gereklilik olduğu gerçeğinin öncesinde Hilâfet, şer'i bir zorunluluktur.

Hilâfet'in şer'i bir zorunluluk olduğu konusu, en temelde İslâm'ın gönderiliş gayesi bağlamında ele alınıp değerlendirilmelidir. İslâm'ın nasıl bir din olduğu ve neden gönderildiği konularının açıklık kazanması halinde, Hilâfet'in siyaseten gerekli olmasının öncesinde şer'i bir zorunluluk olduğu hususu daha iyi anlaşılacaktır.

İslâm Dini Nasıl Bir Dindir ve Gönderiliş Gayesi Nedir?

"İslâm'ın ibadet ve ahlaktan oluştuğu" söylemi, bizlere ezberletilen en asılsız ve sinsi repliklerden bir tanesidir. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de -özellikle Cumhuriyetle birlikte- İslâm hakkında, -siyasi hayata/toplumsal meselelere dahli olmayıp- camilere hasredilmiş bir din algısı oluşturuldu. Dinin hayatla bağı kopartılmak istendi. Başka bir ifadeyle; din, siyasetten uzak tutularak seküler bir din anlayışı var edilmek istendi. Hilâfet'i yıkıp yerine laik demokratik cumhuriyet devletini kuran kurucu kadronun seküler bir din anlayışı var etme gayretleri asla yadsınamaz. Hayata ve zuhur eden problemlere dair bir hitabı/çözümü olmayan bir İslâm düşüncesi/mefkuresi oluşturma gayretlerine bir-iki örnek verecek olursak; Şükrü Kaya'nın 5 Şubat 1937'de Meclis'te yaptığı konuşmasını zikredebiliriz. Şöyle diyor Şükrü Kaya: "*Biz diyoruz ki dinler, vicdanlarda ve mabetlerde kalsın, maddi hayat ve dünya işine karışmasın. Karıştırmıyoruz ve karıştırmayacağız.*" Recep Peker de benzer şekilde şu ifadeleri kullanmıştır: "*Türkiye'de din telakkisinin hududu, yurttaşın vücudunun tenini aşamaz. Onun (dinin) ne sosyetede ne administrasyonda/yönetimde ve ne de politikada yeri vardır.*"[1]

Bu açıklamalardan da anlaşıldığı üzere dinin, hayatın her alanından sökülüp atılması ve sadece benliklerde ruhani olarak yaşanması istenmiştir. Kısacası kişi, İslâm'a inanabilir ancak inancının gereğiyle şekillenmiş bir hayatı -cami dışında- ikame edemez. İşte bütün mesele tam olarak da burada düğümlenmektedir. Onların var etmeye çalıştıkları; "kişinin sadece Rabbi ile alakasının düzenleyen bir din anlayışı"nın aksine İslâm, -bununla birlikte- kişinin kendisi ile ve diğer insanlarla olan ilişkisini de düzenleyen bir hayat nizamıdır.

Hiç kuşkusuz ki Müslümanlarda oluşan Hilâfet arzusu ve Hilâfet'in siyaseten bir gereklilik olduğu tespiti çok kıymetlidir. Ancak siyasi bir gereklilik olduğu gerçeğinin öncesinde Hilâfet, şer'i bir zorunluluktur. Hilâfet'in şer'i bir zorunluluk olduğu konusu, en temelde İslâm'ın gönderiliş gayesi bağlamında ele alınıp değerlendirilmelidir. İslâm'ın nasıl bir din olduğu ve neden gönderildiği konularının açıklık kazanması halinde, Hilâfet'in siyaseten gerekli olmasının öncesinde şer'i bir zorunluluk olduğu hususu daha iyi anlaşılacaktır."

İslâm, sadece ritüellerden oluşan bir din değildir. Bilakis hayatın tamamına dair hükümleri olan bir hayat nizamıdır. Ötesinde, İslâm dini, sadece insanın problemleri ve alakalarına ilişkin çözümleri açıklamaktan ibaret olan ya da uygulama keyfiyetini ihmal edip sadece hükümleri açıklamakla yetinen bir din de değildir. Bilakis

1 - Onur Atalay, "Türk'e Tapak; Seküler Din ve İki Savaş Arası Kemalizm", s.85

bu çözümlerini ortaya koyduğu gibi nasıl tatbik edileceğinin pratik hükümlerini de ortaya koymaktadır. Örneğin; İslâm, hırsızlığı, zinayı, öldürmeyi yasaklamıştır. Bu yasakların ihlali durumunda cezai müeyyideler vazetmiştir. Ve bu müeyyidelerin nasıl uygulanacağını da en ince ayrıntısına kadar açıklamıştır. Dahası bunların uygulamasını, Rasulullah'ın örnekliğinde göstermiştir. Kısacası İslâm, ibadeti ihtiva ettiği gibi hayatın diğer tüm yönlerini de ihtiva eden bir dindir.

İslâm dininde ibadet ahkamına dair hükümler vardır. Allahu Teâlâ şöyle buyuruyor: [وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ] **"Namazınız kılın zekâtınızı verin."**[2] İktisadi hayata dair hükümler vardır: [وَأَحَلَّ ٱللَّهُ ٱلۡبَيۡعَ وَحَرَّمَ ٱلرِّبَوٰاْ] **"Allah alışverişi helal, faizi haram kıldı."**[3] İçtimai hayata dair hükümler vardır: [وَعَاشِرُوهُنَّ بِٱلۡمَعۡرُوفِ] **"Eşlerinizle iyi geçinin."**[4] Ceza hukukuna dair hükümler vardır: [وَٱلسَّارِقُ وَٱلسَّارِقَةُ فَٱقۡطَعُوٓاْ أَيۡدِيَهُمَا] **"Hırsız, -erkek olsun, kadın olsun- elini kesin."**[5]

İslâm'ın; -[لا يدخُلُ الجنّةَ صاحبُ مَكْسٍ] **"*Gümrük vergisi alan cennete giremez!*"** hadisinde görüldüğü üzere- uluslararası ticaret hukukuna dair hükmü olduğu gibi, -[وَلَيسَ لِمُحْتَجِرٍ حَقٌّ بَعدَ ثَلاثِ سِنِينَ] **"(Araziyi) üç yıl işletmeden terk eden kimsenin arazide hakkı yoktur!"**[6] hadisinde de ifade edildiği üzere- arazi meselesine ve -[اَلنَّاسُ شُرَكَاءُ فِى ثَلاثٍ الْمَاءِ وَالْكَلا وَالنَّارِ] **"İnsanlar, şu üç hususta ortaktırlar: Su, mera (otlak yerleri) ve ateş!"**[7] hadisinden hareketle- kamu mülkünün düzenlenmesine dair de ortaya koyduğu hükümleri vardır. Bütün bunlar ve daha fazlası, İslâm'ın hayatın tamamına hitap eden bir din yani hayat nizamı olduğunu açıkça göstermektedir.

Allahu Teâlâ dinini, kullarının hayatlarını düzenlemek için göndermiştir. Allahu Teâlâ, Rasulü'ne Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyi, yönetmeyi emretmiştir. Allah'ın indirdiği ile hükmetmenin delilleri, sübutu ve delaleti kati delillerdir. Allah'ın dini ile hükmedilen bir hayat var etmek, farzdır. Allah'ın peygamberine ve dolayısıyla bize bir emridir. Allah *Subhânehu ve Teâlâ* şöyle buyuruyor:

[فَاحۡكُم بَيۡنَهُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ وَلَا تَتَّبِعۡ أَهۡوَآءَهُمۡ عَمَّا جَآءَكَ مِنَ ٱلۡحَقِّ] **"Artık, Allah'ın indirdiği ile aralarında hükmet ve sana gelen haktan ayrılıp da onların arzularına uyma."**[8] Bu manada gelen nasslar çoktur. Bu ve buna benzer ayetler Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeye dair kesin bir talep içerir.

Peki, Allahu Teâlâ'nın hükümlerinin egemen olduğu bir hayat ne ile tesis edilecektir? İslâm'ın hükümlerinin yaşandığı bir hayatı başlatmanın yolu nedir? Ya da Allah'ın rızası, İslâm'ı kamilen yaşamaktan geçiyorsa İslâm'ı tatbik edebilmenin yöntemi nedir?

Bu ve benzeri soruların cevabına şu ayet esas oluşturmaktadır: [إِنَّا أَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّ لِتَحۡكُمَ بَيۡنَ ٱلنَّاسِ بِمَآ أَرَىٰكَ ٱللَّهُ] **"Muhakkak ki Biz, insanlar arasında <u>Allah'ın sana gösterdiği biçimde</u> hükmedesin diye sana Kitabı hak ile indirdik."**[9]

Dolaysıyla bu ayetten hareketle Rasulullah'ın fiilî uygulamalarında İslâm'ın nasıl tatbik edilebileceğinin cevabını bulmak mümkündür.

Bakıldığında; Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem,* Medine'de Allah'ın indirdiği ile yönettiği bir devlet kurmuştur. Devlet kurmak, Peygamberimizin "o günün durum ve şartlarına göre uygun olduğuna inanarak" gerçekleştirdiği bir şey değildir. Bilakis şer'i bir gerekliliktir. Peygamberimiz, hayatta iken kendisinden sonraki yönetim sisteminin adının ise "Hilâfet" olduğunu birçok hadislerinde beyan etmiştir. Bu nasslardan, İslâm'ın kendisine has bir yönetim sisteminin olduğu delilleriyle ortaya çıkmaktadır.

İslâm'ın yönetim sisteminin "Hilâfet" olduğunun en açık delillerinden bir tanesi de şu hadis-i şeriftir: **"Ebu Hureyre RadiyAllahu Anh ile beş yıl kaldım. Nebi SallAllahu Aleyhi ve Sellem'in şöyle buyurduğunu anlatırken işittim:** [كَانَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ تَسُوسُهُمُ الأَنْبِيَاءُ كُلَّمَا هَلَكَ نَبِيٌّ خَلَفَهُ نَبِيٌّ وَإِنَّهُ لا نَبِيَّ بَعْدِى وَسَيَكُونُ خُلَفَاءُ فَيَكْثُرُونَ] **"İsrail oğullarını nebiler siyase ederlerdi (yönetirlerdi). Bir nebi öldüğünde onu başka bir nebi takip ederdi. Benden sonra nebi yoktur, fakat birçok halife olacaktır."**[10]

Bu hadis, İslâm'ı uygulama ve hayata hâkim kılma metodunun, peygamberlik sürecinden sonra Hilâfet olduğunu açıkça beyan etmektedir. Yani İslâm'ın yönetim nizamı olan Hilâfet, siyaseten bir gereklilikten çok daha önce şer'i delillerin zorunlu

2 - Bakara Suresi 110
3 - Bakara Suresi 275
4 - Nisa Suresi 19
5 - Maide Suresi 38
6 - Ebu Yusuf, Kitâbu'l Harac
7 - İbni Mace
8 - Maide Suresi 48
9 - Nisa Suresi 105
10 - Müslim

kıldığı bir meseledir. Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in şahsi görüşüne veya sahabelerin, Müslümanların görüşlerine ya da zaman ve mekân şartlarına göre oluşmamıştır. Ya da zamanın devlet modellerinden esinlenerek oluşan bir yönetim şekli de değildir. Nitekim Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in kurduğu devletin yönetim şekli ve işlerliği, zamanındaki hiçbir devletin yönetim şekline benzememektedir. Ne Kureyş'in yönetimi ne Yahudilerin yönetimi ne Yemen'in ve Habeş'in yönetimi ne Kisra'nın ne de Kayser'in yönetimi onun gibiydi. Hilâfet, hiçbirine benzemiyordu...

Peki, İslâmi hayatı başlatmanın yolu olan İslâm Devleti ve kendisinden sonraki dönemler için de Hilâfet hedefini O'na *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'e kim gösterdi? Kim öğretti? Tabi ki de -[بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ] **"Allah'ın sana gösterdiği keyfiyette**" ayetinden hareketle- vahiy göstermiştir.

Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* efendimizin fiilî sünneti ve hadisleri, İslâmi hayatı başlatmanın keyfiyetinin Hilâfet olduğunu ortaya koymaktadır.

Hilâfet'in ikamesinin siyaseten bir gereklilikten önce şer'i bir zorunluluk olduğunu ifade etmiştik. Her ne kadar âlimlerin Hilâfet'in farziyeti ile alakalı sözlerini ve değerlendirmelerini aşağıda paylaşacak olsak da Hilâfet'in farziyetini hatta öncelikli zorunluluk olduğunu sahabe icmaı delili üzerinden de anlatmak istiyorum. Bu deliller, farziyetini ortaya koyan birçok hadis-i şerifin yanı sıra Hilâfet'in ehemmiyetinin ve zorunluluğunun anlaşılması bakımından ayrıca önem arz etmektedir.

Rasulullah *Aleyhi's Salatu ve's Selam*'ın vefatından sonra sahabe O'nu defnetmek yerine bir halifenin seçimi ile meşgul olmuşlardır. Hâlbuki cenazeyle alakalı [أَسْرِعُوا بِالْجِنَازَةِ فإنها إن تَكُ صالحة فخير تُقَدِّمُونَهَا إليه. وإن تَكُ سِوى ذلك: فشرٌّ تَضَعُونَهُ عن رِقَابِكُمْ] **"Cenazeyi (kabre) süratli götürünüz. Eğer cenaze salih (bir kişi) ise onu hayra eriştirmiş olursunuz. Eğer cenaze böyle (salih bir kişi) değilse, bu bir şerdir. (Definde acele etmekle) onun sorumluluğundan kurtulmuş olursunuz."**[11] gibi rivayetlerin varlığından hareketle ölenin en kısa zamanda defni farz ve defnin ertelenip başka bir işle meşgul olmak ise haramdır. Rasulullah *Aleyhi's Salatu ve's Selam*'ın cenazesinin teçhizi ve defni üzerlerine farz olan sahabenin, Rasulullah *Aleyhi's Salatu ve's Selam*'ın defni ile meşgul olmayı bırakıp halifenin seçimi ile meşgul olmuş olması, Hilâfet'in şer'i olarak zorunluluğuna/farziyetine önemli bir delildir. "Rasulullah *Aleyhi's Salatu ve's Selam*'ın cenazesinin defni beklerken halifenin seçimi ile meşguliyet" şeklinde hâsıl olan bu icma göstermektedir ki halifenin seçilmesi, "insanların en hayırlısı"nın cenazesinin defnedilmesinden daha mühim bir farzdır.

Serdetmiş olduğumuz delillerden anlaşıldığı üzere Hilâfet'in ikamesi için çalışmak, Allahu Teâlâ'nın kesin bir talebidir yani farzdır. Tarih boyunca muttaki âlimler hiçbir zaman "Hilâfet'in gerekliliği" bahsini tartışma konusu yapmamışlardır. Zikrettiğimiz deliller, Hilâfet'in şer'i bir zorunluluk olduğunu ortaya koymak adına yeterli olsa da konuya zenginlik katacağını düşünerek âlimlerin Hilâfet'in gerekliliğini vurguladıkları sözlerden bazılarını alıntılamak istiyorum.

Ebu Bekir el-Hallâl "Kitâbü's-Sünne" risalesinde Ahmed bin Hanbel'in şöyle dediğini aktarır: [وَالْفِتْنَةُ إِذَا لَمْ يَكُنْ إِمَامٌ يَقُومُ بِأَمْرِ النَّاسِ] *"Şayet insanların işlerini idare eden bir imam (halife) yoksa; bu fitnedir."*

İmam Curcani ise [قال الجرجانى نصب الإمام من أتم مصالح المسلمين وأعظم مقاصد الدين] *"İmam tayin etmek, Müslümanların maslahatının tamamlayıcı en önemli faktörüdür ve dinin maksadının en büyüğüdür."* der.

İmam Kurtubi şöyle der: *"Hilâfet, diğer sütunların kendisine dayandığı (asıl) sütundur."*

İmam Nevevi de; *"Halife seçmenin tüm Müslümanlar üzerine farz olduğu konusunda âlimlerin ittifakı vardır."* der.

İmam İbn Teymiyye şöyle ise şöyle der: *"İnsanlar üzerinde hükmeden Hilâfet makamının, dinin en büyük farzlarından biri olduğunu bilmek vaciptir. Aslında onsuz din müessesesi yoktur. Bu görüş, aynı zamanda; el-Fadl İbn İyad, Ahmed bin Hanbel ve diğerleri gibi selefin görüşüdür."*

Hilâfet, Müslümanları tek bir sancak etrafında toplayacak, İslâm'ın değerlerini koruyacak olan siyasi irade, İslâm dininin yaşanabilmesinin de yegâne garantörüdür. Hilâfet olmaksızın Allah'ın razı olduğu bir hayatın tesis edilebilmesi imkânsızdır. Dolaysıyla Hilâfet, şer'i bir zorunluluktur. İkamesi için çalışmak, diğer şer'i zorunluluklar gibidir; bağlayıcıdır ve ihmali asla caiz değildir.

■■■

11 - Muttefekun Aleyh

Serdar Yılmaz
serdaryilmaz1924@gmail.com

DÜNYA HİLÂFET'E NEDEN MUHTAÇ

Türkiye'de ne zaman Hilâfet konusu gündem olsa ve konuşulmaya başlansa, bir kısım yazar çizer tayfası, akademik ve siyasi camia ve belirli medya yüzleri hemen Hilâfet fikrine saldırmaya başlar. Hilâfet'in, "içi boş bir slogan" ya da "bir hayal" olduğuna vurgu yaparak küçümsemeye çalışırlar. Müslümanların tarihindeki bazı sıkıntılı dönemlerde yaşananları gündeme getirerek, "Hilâfet varken işte bunlar yaşandı" yaygarası ile kötüleme çalışmalarına başlarlar. 13 asır boyunca tüm dünyada eserleri görünen muazzam bir kültür ve hadarat hamlesini ve küresel bir medeniyet inşasını gizlemek için, bu süreçte yaşanan bazı lokal olayları ön plana çıkarırlar. Ancak bu kimseler sadece bir asırlık Batı hegemonyasında yaşanan katliamları, barbarlıkları, zulüm ve ifsatları maalesef görmezler.

Yeryüzünün tüm servetlerini çalıp çırpan, milyarlarca insanı açlığa mahkûm eden, kendi çıkarları için dünyayı ateşe vermekten çekinmeyen, ekini ve nesli ifsat eden, aileyi dağıtıp gençliği yok eden, kadınları ucuz işçi ve cinsel obje olarak gören, her şeyin fıtratını bozan ve hayatı yaşanmaz hale getiren, hiçbir hak ve hukuk gözetmeyen bu küresel kaos sisteminin savunulacak hiçbir tarafı yoktur. Ve bu sistem artık Batılı halklar tarafından bile savunulamamaktadır. Özellikle Gazze soykırımı Batı'nın bebek katili yüzünü de iyice ifşa etmiştir.

İşte bu küresel ifsat ve kaos sisteminin yıkılmaya yüz tuttuğu şu günlerde, insanlığın önünde bir alternatif olarak duran yegâne yönetim sistemi, İslâm'ın yönetim sistemi olan Râşidî Hilâfet'tir. 13 asır boyunca yeryüzüne adalet ve huzuru

getirmiş ve Müslümanları izzet ve şeref abidesi kılmış olan bu sisteme sadece Müslümanlar değil tüm dünya muhtaçtır.

Gazze'deki Soykırıma Son Verecek Olan Hilâfet'tir!

"Hilâfet" ile "Filistin" yapışık ikizler gibidir. Yahudi varlığının kuruluşu ve Filistin'in işgali, Hilâfet'in ortadan kaldırılmasının bir sonucudur. Bu nedenle Yahudilerin, Filistin ve dünyada gerçekleştirdiği kötülüklerinden kurtulmak, Hilâfet'in kurulmasına bağlıdır.

Yahudi varlığı hem İslâm ümmetine hem de dünyaya karşı çok büyük suçlar işlemiş bir varlıktır. Bu yüzden dünya onun kötülüklerinden kurtarılmalıdır. Bu, politik olarak bu varlığın kökünü kazımayı gerektirir. Politik düzeyde dünya çapında bu varlık ve küstahlığına ilişkin "tiksinti" giderek artmaktadır. Söz konusu tiksinti, Yahudi varlığını ortadan kaldırmak için küresel bir atmosfer oluşturulmasına katkıda bulunacaktır.

Bu politik motivasyona ek olarak; şer'i hükümler de kutsal toprakları Yahudilerin pislik ve kirinden arındırmak için ümmetin seferber olmasını emretmektedir. Diplomatik kanallar yoluyla, başarısız ve sahte müzakerelerle bu sorun çözüme kavuşturulamaz. Aksine bunun yolu, Kudüs ve Mescid-i Aksa'nın yeniden Müslümanların otoritesine geri döneceği vaadinden esinlenen orduların harekete geçirilmesidir. İslâmi beldelerin bugünkü durumu ve mevcut küresel sistem ile bunun olmayacağı ortadadır. Bunu mümkün kılacak yegâne sistem, tartışmasız bir şekilde Hilâfet'tir. Râşidî Hilâfet, Filistin'e yardım etme farzını yerine getirmek üzere İslâm ümmetine ait orduların askerî iradesini boyunduruktan kurtaracak ve asli işini yeniden bu ordulara iade edecek yegâne sistemdir.

İşgal Altındaki Tüm Beldeleri Kurtaracak Olan Hilâfet'tir!

Geçmişte İslâm topraklarında dönem dönem işgaller yaşanmıştı. Ancak o zaman ümmetin birliğini sağlayan ve Müslümanları koruyup gözetmekle yükümlü olan Hilâfet yani Müslümanların kendilerine ait bir devletleri vardı. Bu devletin varlığı, ümmette en ağır işgaller karşısında bile bir gün kurtulacağı umudunu ve beklentisini daima diri tutmuştur. Halifeler, saldırılara ve işgallere karşı harekete geçmeye, Müslümanları kâfirlerin elinden kurtarmak için ordularını harekete geçirmeye sürekli olarak gayret göstermişlerdir. Sonuçta Haçlı ve Tatar saldırılarında olduğu gibi bir asır süren işgallere ve büyük katliamlara maruz kalmış kalsalar bile İslâm Devleti'nin halifeleri, ne pahasına olursa olsun bu saldırıları püskürtmüşler ve işgalleri kaldırmışlardır. İşte ümmetin işgal altındaki bugünkü durumunu öncekilerden ayıran en önemli fark budur. Zira bugün ümmet için ordularını harekete geçirecek ne bir halife vardır ne de ümmetin kurtuluşunu sağlayacak bir birlik söz konusudur.

Küresel ifsat ve kaos sisteminin yıkılmaya yüz tuttuğu şu günlerde, insanlığın önünde bir alternatif olarak duran yegâne yönetim sistemi, İslâm'ın yönetim sistemi olan Râşidî Hilâfet'tir. 13 asır boyunca yeryüzüne adalet ve huzuru getirmiş ve Müslümanları izzet ve şeref abidesi kılmış olan bu sisteme sadece Müslümanlar değil tüm dünya muhtaçtır.

Bugün parçalanmış İslâm topraklarında oluşturulan -güya- bağımsız devletlerin sayısı, 50'nin üzerindedir. Bunların her biri, kendi aralarında milletinin ve sömürgeciler tarafından belirlenmiş topraklarının (vatanının) kutsallığı esası üzerine birbirlerine bağlan(ama)mışlardır. Bunun sonucu olarak da İslâm toprakları üzerinde olması gere-

ken ümmet bilincinin yerini, vatancı ve milliyetçi duygular almıştır. Bu yüzden İslâm topraklarında bulunmalarına rağmen, bu devletlerden birinin başına gelenler diğerini hiçbir şekilde ilgilendirmemektedir. Her biri, kendi sınırları dışında kalan ümmetin diğer evlatlarına karşı yapılanlara, duyarsız ve sorumsuz bir şekilde tavır almaktadır. Bu parçalanma ve işgalin ümmet üzerindeki tesiri öylesine büyük olmuştur ki; ümmetin en cengâver evlatları olan ve İslâm sancağını yüceltmek için cepheden cepheye koşan Kürt, Türk ve Araplar birbirlerinden nefret eder hale getirilmişlerdir. Allah *Subhanehu ve Teâlâ* şöyle buyuruyor:

[وَأَطِيعُواْ اللهَ وَرَسُولَهُ وَلاَ تَنَازَعُواْ فَتَفْشَلُواْ وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَاصْبِرُواْ إِنَّ اللهَ مَعَ الصَّابِرِين] **"Allah'a ve Rasulü'ne itaat edin ve çekişmeye girmeyin. Yoksa gücünüz, devletiniz gider. Sabredin. Allah sabredenlerle beraberdir."**[1]

[وَاعْتَصِمُواْ بِحَبْلِ اللهِ جَمِيعًا وَلاَ تَفَرَّقُو] **"Hep birlikte Allah'ın ipine sarılın ve ayrılığa düşmeyin."**[2]

Sömürgeci kâfirlerin İslâm beldelerine sokmuş olduğu fitneler ve ümmetin zamanla sahiplenmiş olduğu Batı kültürü, bugün şüphesiz işleri daha da zorlaştırmakta ve aradaki sınırları daha da kalınlaştırmaktadır. Sömürgeci kafirler de bu durumu değerlendirerek topraklarımızda yeraltı ve yerüstü zenginliklerimize el koymak ve bizleri sömürmek için proje üzerine proje hazırlamakta ve hatta bu projeleri uygularlarken kendi aralarında birbirleri ile açıkça yarışmakta bile bir sakınca görmemektedirler. İslâm topraklarındaki bu hayâsız yarışın bedeli, Hilâfet'in ilgasından günümüze kadar milyonlarca Müslümanın katledilmesi, namuslarının kirletilmesi, mallarının yağmalanması, zindanlarda çürümeye terk edilmesi ve topraklarından sürülüp kamplarda yaşamaya mahkûm edilmesidir. Sadece 2000'li yılların başından bugüne, sömürgeci kafirlerin saldırıları kapsamında katledilen Müslümanların sayısı milyonlarcadır. Sudan, Afganistan, Pakistan, Irak, Suriye, Yemen, Tunus, Libya ve Mısır gibi ülkelerin halkları, bedel ödemeye hâlen devam etmektedirler. Filistin, Doğu Türkistan, Arakan gibi Hilâfet'in ardından üzerlerindeki zulmün kronikleştiği bölgeleri ise saymaya gerek bile yoktur.

İşte Müslümanların toprakları üzerindeki işgali ve katliamları bitirecek ve ümmeti yeniden tek çatı altında toplayacak, birliğini muhafaza edecek, canının, malının ve namusunun koruyucusu olacak yegâne güç, Hilâfet Devleti'dir. Nasıl ki kâfirler, Müslümanlar karşısında zafere ulaşmanın yolunu onları tek çatı altında tutan devletlerini yıkmakta görerek bu yolla topraklarımızı parçalayıp işgal ettilerse onları bu topraklardan kovmanın, parçalanmış toprakları birleştirmenin ve ümmetin birliğini tesis etmenin yolu da Hilâfet Devleti'nin ikamesinden geçmektedir. Bu nedenle ümmetin kurtuluşu ve tekrar izzetli ve şerefli günlerine dönüşü için yapılacak olan tek çalışma, Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in metoduna uygun olarak II. Râşidî Hilâfet Devleti'nin kurulması için yapılacak çalışmadır. Bunun dışında yapılacak olan bir çalışma, ne kadar samimi duygularla yapılırsa yapılsın, daha önce defalarca tecrübe edildiği gibi ümmetin enerjisini boşa harcamaktan ve tekrar tekrar aynı başarısızlığı yaşayıp sonra da karamsarlığa kapılmaktan başka bir şey getirmeyecektir.

Yeraltı ve Yerüstü Enerji Kaynaklarımızı ve Tüm Servetlerimizi Koruyacak Olan Hilâfet'tir!

İslâm coğrafyası, stratejik ve jeostratejik olarak önemli su yollarının, denizlerin, enerji kaynaklarının, yeraltı madenlerinin, tarım alanlarının oldukça zengin olduğu üç kıtanın; Asya, Avrupa ve Afrika'nın kesişim alanında bulunmaktadır. Yine bu coğrafyanın tüm ana ulaşım hatlarının merkezinde olması, bölgenin stratejik önemini daha da arttırmaktadır. Bu kadar zengin yeraltı ve yerüstü kaynağa sahip, stratejik açıdan muazzam bir konumda olması, bu bölgenin tarih boyunca çatışma ortamının odağında olmasını kaçınılmaz kılmıştır.

İslâm coğrafyası, enerji kaynakları bakımından -ki özellikle petrol ve doğalgazda- tartışmasız bir gerçek olarak dünyanın en zengin rezervine sahiptir. Sadece Ortadoğu ülkelerinin petrol rezervi, dünya toplam petrol rezervinin %50'sinin üzerinde iken tüm İslâm coğrafyasının toplam petrol ve doğalgaz rezervi, dünya toplam rezervinin %70'ine tekabül etmektedir -ki bu, yüzlerce trilyon dolar değerinde enerji kaynağı anlamına gelmektedir-. Hâlâ keşfedilmeyi bekleyen kaynaklar da göz önüne alındığında; bu zenginliğin ne denli büyük olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Yine nükleer enerjinin hammaddesi olan ve stratejik öneme sahip uranyumun, dünya toplam rezervinin yarısına yakınının İslâm coğrafyasında bulunması, bölgenin önemini daha da arttırmıştır.

1 - Enfal Suresi 46

2 - Âli İmran Suresi 103

Sanayinin hammaddesi olan -özellikle ağır sanayi için gerekli olan krom, demir gibi- madenler bu coğrafyada fazlasıyla bulunmakta; gübre sanayisinde kullanılan fosfat, özellikle Kuzey Afrika ülkelerinde oldukça yoğun bir şekilde mevcut durumdadır. Manganez, kobalt, bor ve diğer yüzlerce maden çeşidinin bu coğrafyada oldukça zengin bir rezerve sahip olması, tüm gözlerin bu coğrafyanın hazinelerine çevrilmesine sebep olmuştur.

Yerüstü kaynaklarına baktığımızda ise üç kıtanın kesişim alanında bulunan İslâm coğrafyasının, milyonlarca hektar verimli tarım alanlarına ve bu tarım alanlarını sulayacak önemli akarsu ve nehirlere sahip olduğu görülebilir. Fırat ve Dicle nehirleri -ki Türkiye'den başlayıp Irak ve Suriye'de dünyanın en verimli toprakları olan Mezopotamya'yı sulamaktadır-, yine Asya'da Asi, Ceyhun, Seyhun, Ganj, Ürdün nehirleri; Afrika'da Nil, Nijer gibi nehirler, geçtikleri toprakları sulayarak oralara hayat vermektedir. Verimli topraklara bol su taşıyan akarsu ve çeşitli iklimlerin kesişim merkezinde bulunan İslâm coğrafyası, dünyanın en çeşitli ve bereketli tarım ürünlerinin doğal yetişme alanı olmaktadır -ki bu tarım alanları işletildiğinde, tüm dünyanın tamamına yetecek gıdayı üretecek bolluğa ve berekete sahiptir-.

Deniz ve okyanuslara komşu olan ve İstanbul, Çanakkale, Cebelitarık, Hürmüz ve Babülmendep gibi boğaz ve Süveyş Kanalı gibi dünyanın en stratejik su yollarına ev sahipliği yapması, bu coğrafyanın ne denli jeostratejik bir konumda olduğunu göstermeye yeterlidir. Dünya toplam ticaretinin %50'sinden fazlasının bu su yolları üzerinden gerçekleşmesi, önemli ada, limanlara sahip olması, İpek ve Baharat yollarının İslâm coğrafyasından geçmesi, bu coğrafyaya hem ticari, hem askerî hem de siyasi olarak büyük üstünlükler sağlamaktadır.

Yine dünyanın en genç ve aktif nüfusuna sahip bu coğrafya, büyük bir askerî gücü, önemli iş gücü potansiyelini, güçlü bir demografik yapıyı oluşturmakta ve bölgeye muazzam üstünlük sağlayacak potansiyeli bünyesinde barındırmaktadır.

İşte bu saydığımız ve de burada sayamadığımız yüzlerce zenginlikten ötürü bu coğrafya, tarih boyunca Batı'nın sahip olmak istediği ve uğrunda her türlü sömürü aracını kullanmaktan geri kalmadığı bir coğrafya olmuştur. Bu sömürünün, günümüzdeki kadar vahşileştiği hiçbir dönem de olmamıştır. Bugün ederi, yüzlerce trilyon dolar değerindeki petrol ve doğalgazımız, ajan, uşak, kukla yöneticilerin elleriyle sadece kendi menfaatleri ekseninde çok cüzi paralara Avrupa ülkelerine, Amerika'ya, Çin'e, Japonya'ya peşkeş çekilmektedir ki onlar ümmetin enerji kaynaklarıyla güçlerine güç katarken ümmet ise heba olan bu kaynakları sadece seyreder duruma gelmiştir. Bu sömürgecilerin en kadim olanlarından olan İngilizlerin eski başbakanlarından Whinston Churchill, *"Bir damla petrol, bir damla kandan değerlidir."* sözüyle ne kadar vahşi bir zihniyete sahip olduklarını beyan etmiştir. Şahit olduğumuz birçok vakıa da bir damla petrol için yüzlerce, binlerce insanı katletmekten çekinmediklerini bizlere göstermiştir. Yine içerisinde onlarcası stratejik öneme sahip yeraltı kaynaklarımızın, yüzlerce çeşit madenimizin, ümmetin sanayisine hammadde olacak yerde, çok cüzi meblağlar karşılığında heba edildiğini de şahit olmaktayız maalesef.

Yerüstü kaynaklarımızın en değerli olanlarından olan tarım alanlarımız ise -Batılı efendilere satılarak, uzun süreli kiralamalar yapılarak ya da bazı müktesebatlar çerçevesinde- kullanılmaz bir hâle getirildi. Kendi gıda ürünlerimizi üretmekten aciz bir duruma düşürülerek temel gıda ürünlerimizi bile bu sömürgecilerden almaya mahkûm edilmekteyiz. Bu bağımlılık sayesinde bizleri istedikleri gibi yönetmekteler. Bu meyanda; ABD Dışişleri eski Bakanlarından Henry Kissinger'ın, "*Petrolü kontrol ederseniz milletleri, gıdayı kontrol ederseniz insanları kontrol edersiniz.*" şeklindeki sözü bugün her yıl milyonlarca insanın açlıktan, gıdasızlıktan ölmesini açıklar niteliktedir. Yine genç, dinamik nüfusumuzun -kimi zaman Batı'nın sanayi çarkında işçi, kimi zaman maden ocaklarında ve tarım arazilerinde karın tokluğuna çalışan amele olarak- enerjisi, zamanı sömürülmektedir. Nüfusun önemli bir kısmı, -çok daha verimli olabilecek insan kaynağı olmasına rağmen- üzerimize tatbik edilen kapitalist nizamlar sebebiyle cüzi ücretlere ve günün neredeyse 2/3'ünde çalıştırılmak suretiyle adeta köleleştirilmekte; bu insan kaynağı heba edilmektedir.

Osmanlı bakiyesi üzerine kurulan ve 50'den fazla devlete ayrılan İslâm coğrafyasındaki ümmetin evlatları milliyetçilik, vatancılık, laiklik, sosyalizm, liberalizm, demokrasi gibi bizlere yabancı Batı menşeli fikirlerle zehirlenmektedir. Elbette Batı, bu zehri direkt kendisi enjekte etmiyor bunu

kendi içimizden çıkan, isimleri yerli, renkleri yerli, fakat zihinleri ithal olan ajan, uşak kimselerin elleriyle gerçekleştiriyor. Kirli fikirlerle bulandırılan dimağların sonucunda işgale ve sömürüye hazır hâle gelen bedenlerimiz üzerinde sömürü, kılcal damarlarımıza kadar nüfuz ettirildi. Sonuçta zamanımızı, eylemlerimizi, insanlarımızı, yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızı bu sinsilikle çalanları gözümüz görmesine, kulağımız işitmesine rağmen batıl ve yönlendirici fikirlerle dolan zihinlerimiz bu sömürüyü, bu hırsızlığı maalesef algılayamaz oldu.

İslâm coğrafyasında Müslümanların başındaki yöneticiler ise ümmetin paha biçilemez bu yeraltı ve üstü kaynaklarını korumaktan ziyade, bu kaynakları talan ettirmektedirler. Peki, bugünkü yöneticiler bu zenginlikleri korumaktan aciz iken "bu zenginlikleri kim ve nasıl koruyacak?" sorusu akla gelecektir: Şüphesiz bu, 1400 yıl boyunca doğuda Çin sınırına, batıda İspanya'ya, güneyde Afrika'nın ortalarına kadar üç kıtada, milyonlarca kilometre kare toprağa hâkim olmuş, yüzlerce farklı inanç ve kültürden milyonlarca insanı adaletle yönetmiş, bünyesindeki gayrimüslimlerin bile canını, malını ırzını koruyup kollamış Hilâfet'ten başkası değildir.

İslâm ümmeti, Hilâfet Devleti olarak dünya sahnesine geri döndüğü zaman en kısa süre içinde maddi yükselişini de gerçekleştirip ekonomik ve teknolojik açıdan Batı'ya olan bağımlılığını bertaraf edecektir. Bunu yapmak için ne yeraltı kaynakları ne nüfus ve işgücü ne de bilgi ve kaynak sıkıntısı çekecektir. Zira petrol, doğalgaz, nadir elementler ve sanayi devrimini gerçekleştirebilmek için gerekli demir, çelik gibi stratejik maddeler açısından ümmet, eşsiz bir konumdadır.

Âdil Bir Hukuk Düzenini Tesis Edecek Olan Hilâfet'tir!

Hukuk sisteminin bir tek amacı vardır ki o da adaletin tesis edilmesidir. Adalete çeşitli anlamlar yüklenebilir, ancak adalet için "hakkın yerini bulması" ve "tarafların hükümden razı olması" tanımlaması yapılabilir. Hüküm, hakkın yerini bulması için verildiğine göre; "hak nedir?" diye bir soru akla gelebilir. Hak, üstün bir güç tarafından bahşedilen maslahatlar olarak tanımlanabilir. Bu durumda şöyle bir tespitte bulunulabilir: üstün bir güç tarafından bize bahşedilen maslahatlar ve menfaatlerin güvence altında olması, adaletli bir düzenin var olduğuna işarettir. İşte günümüz dünyasının en büyük sorunu da budur: Bu üstün güç kimdir? Yani hukuk düzenlerinin kaynağı ne olmalıdır? Din/vahiy kaynaklı mı olmalı yoksa insan/akıl mahsulü mü olmalıdır? Bugün neredeyse dünyanın tamamında, "evrensel hukuk normları" şeklinde tabir edilen, Batı merkezli hukuk sistemleri uygulanmaktadır ki bu hukuk sistemlerinin tamamının kaynağı insandır.

Bir hukuk düzenindeki en önemli unsur; adalettir. İstenen; insanların haklarını koruyacak, hak ihlallerinin oluşmasına engel olacak ve caydırıcı cezaları barındıracak adil bir sistem olmasıdır. O halde esas soru şudur: "İnsan adil bir sistem ortaya koyabilir mi?" Bu soruya en güzel cevap, insanların koymuş olduğu hukuk sistemlerindeki uygulamalardır. Kapitalizmin hâkim olduğu dünyada insan kaynaklı hukuk sistemlerinin marifeti ortadadır: Dünya, bir suç arenasına dönmüş, demokrasinin ifsat ettiği insan adeta bir suç makinesi hâline gelmiş ve her ülkede cezaevleri dolup taşmıştır. Haklı ile haksız ayırt edilememekte ve doğal olarak haklılar her zaman güçlüler, gücü ile tahakküm kuranlar olmaktadır. Dünyanın âdeta çivisi çıkmış ve insanlar, huzurlu ve güvenli bir yaşama hasret kalmışlardır. Cinayetler, tecavüzler, uyuşturucu, hırsızlık, dolandırıcılık vb. suçlar, tarihin hiç görmediği oranda artmıştır. Dünyada en çok suç işlenen ülkelerin başında ise ABD gelmektedir. Bunu sırasıyla; Kanada, Almanya ve İtalya takip etmektedir. Bazı ülkelerdeki suç örgütleriyle devletler bile baş edemeyecek düzeye gelmiş ve bazı devletler, uyuşturucu ticaretinin merkezi hâline gelmişlerdir. İnsanı bu denli yoldan çıkaran, ifsat eden ve azgınlaştıran ise; kapitalizm kaynaklı yaşam tarzı, insanlara verilen sınırsız hürriyetler ve beşerin aklından çıkan hukuk kurallarıdır.

Ülkemizde de aynı durum ziyadesiyle geçerlidir. Uygulanan hukuk sistemi her ne kadar evrensel bir sistem gibi tarif edilse de vakıa hiç de böyle değildir. 1923 yılında kurulan Cumhuriyetin 93 yılda 5 kere anayasa değiştirdiğini düşündüğümüzde, diğer hukuk kurallarının hâlini varın siz düşünün. Cumhuriyet tarihi boyunca hukuk, iktidarın kullandığı bir silah hâlini almıştır. Önce laik Kemalistler tarafından rejimin kabullenilmesi için göstermelik mahkemelerde on binlerce Müslüman idam edilmiştir. Uzun yıllar Kemalistlerin hükmü altında kalan hukuk sistemi, hiçbir zaman bağımsız olmamıştır. Kemalistlerden sonra Gülenciler, Gülencilerden sonra da şimdi, iktidar yanlısı karma bir ekip tarafından -sözde- hukuk düzeni

işletilmeye çalışılmaktadır. Kendisi de bir yalan olan demokrasinin; kuvvetler ayrılığı ilkesinin de kocaman bir yalan olduğu ortadadır. Zira hiçbir zaman bağımsız bir yargı söz konusu olmamıştır ve olması da mümkün değildir.

Dünyanın ve ülkemizin hâli pürmelali budur! Uygulanan hukuk sistemi ile dünyanın ve ülkemizin daha fazla yol alamayacağı da aşikârdır. İşte bu nedenle adil bir hukuk sistemi olan İslâm'a ve bu hukuk sistemini uygulayacak olan Hilâfet'e olan ihtiyaç büyüktür. Hilâfet'in uygulayacağı hukuk sistemi aciz, sınırlı ve muhtaç olan, çelişkili, ihtilaflı ve değişik hükümler ihdas eden insan kaynaklı hukuk sistemleri gibi olmayacaktır. Onun uygulayacağı hukuk sistemi, İslâm'dır; vahiy kaynaklıdır.

Yok Oluşun Kıyısındaki Aileyi ve Nesilleri Koruyacak Olan Yegâne Sistem Hilâfet'tir!

Kapitalist anlayışa sahip olan Batı'da aile kurumu çökmüş, nesiller tükenmiş, insani, ahlaki, ruhi kıymetler neredeyse bitme noktasına gelmiştir. Zira Batı, erkek-kadın arasındaki ilişkilere insan türünün bekası yerine sadece cinsel ilişki zaviyesinden bakmaktadırlar. Batı, kadın ile erkek ilişkilerinde insan fıtratını, tabiatını esas almadığı ve insana "erkeklik" ve "dişilik" nazarıyla baktığı için ortaya koyduğu çözümler de yanlıştır. Çünkü Batı, insanın bu hayat tarzını, "hayattan lezzet almak" olarak görüyor ve buna inanıyor. Bununla da yetinmeyerek, erkek ve kadının cinsi ihtiyaçlarını istedikleri şekilde serbestçe doyuramadıkları takdirde; bedensel, psikolojik ve akli birçok rahatsızlıkların gündeme geleceğini iddia ediyor ve bunu pazarlıyor.

Avrupa İstatistik Kurumu'nun yayınladığı araştırmalar, Batı toplumunun geldiği vahim tabloyu yansıtmaktadır. Boşanma oranları ortalaması %60'ları bulmuştur. Evlilik dışı birlikteliklerden doğum oranları ortalaması, %50'leri geçmiştir. Avrupa'da bu krizin önüne geçmek için aile kurumunu teşvik edici yasalar çıkarılmasına rağmen, boşanma ve evlilik dışı ilişki oranı her geçen gün artıyor. Bununla birlikte Avrupa ve ABD'de "yeni bir başlangıç" adıyla boşanma fuarları düzenleniyor. Bu fuarlar, ayrılan çiftlere psikolojik destek sağlayarak bu zor dönemlerini atlatabilmek için onlara yardımcı olmayı amaçlıyor. İnsan fıtratına ve ihtiyaçlarına karşı Rabbi ile mücadele etmenin, Batı toplumlarını getirdiği acınası ancak doğal sonuç ortadadır.

Ülkemizdeki durum ise Batı'dan daha iyi olsa da her geçen gün kötüye doğru gitmektedir. Batı hayat tarzının ve nizamlarının esas alındığı ve Müslümanlara zorla dayatıldığı günden bugüne evlilik oranları azalıyor, aile yapısı bozuluyor, problemler artıyor ve milyonlarca aile yıkılıyor. Planlı ve örgütlü şekilde film ve dizilerde evlilik dışı ilişkiler, nikâhsız birliktelikler normalleştiriliyor; bu tür gayri ahlaki ilişkiler, ünlü kişiler tarafından topluma pazarlanıyor. İffetini ve ahlakını temiz tutmak isteyen gençler için "flört" adı altında gayriinsani ve gayriahlaki ilişkiler özendiriliyor. Gençlerin evlenmelerinin önü, gereksiz ve sebepsiz nedenlerden dolayı zorlaştırılırken, haramların önü açılıyor ve çeşitli ahlâksızlıklar, maddi ve manevi nice hastalıklar, zina, fuhuş ve sapık ilişkiler yaygınlaşıyor. Doğal sonuç olarak da şiddet, taciz, tecavüz ve çeşitli problemler beraberinde artıyor.

Kadına karşı şiddet ve hatta cinayetler, tüm alınan tedbirlere, koruma kanunlarına, sığınma evlerine rağmen artarak devam ediyor. Mutlu ve huzurlu yuvaların sayıları her geçen gün azalıyor. Demokrasinin kuralsız özgürlük, "kadın hakları" ve "kadın-erkek eşitliği" anlayışları ve ekonomik sarmallar aileleri vuruyor. Çocuk yaşta ebeveynine itaat etmeyen asi bir gençlik yetişiyor. Uygarlığı, Batı hayat tarzında arayan ve özenti içinde olan Müslüman kadınlar, erkeklerle eşit haklara sahip ve özgür olmak adına izzetini, şerefini kaybediyor. Müslüman kadınlar, devlet kontrolünde genelevlerde, -kanuna uygun şekilde- vergi adına pazarlanıyor. Fuhuş sektörü, her geçen gün artarak işlemeye devam ediyor! Bunu engelleyecek hiçbir ciddi tedbir de alınmıyor.

Geleceğimizin teminatı denilen gençlerimiz ve nesillerimiz ise şehvetlerinin peşinde, uyuşturucu batağında, suç ve şiddet sarmalında bir hayata mahkûm ediliyor. Hayata dair bir umudu olmayan, insanı insan yapan değerlerden bihaber, kimliksiz ve kişiliksiz bireyler haline dönüştürülüyor. Bu gerçekler, izaha muhtaç olmayacak şekilde herkes tarafından açıkça görülen gerçeklerdir. Zira ideal nesilleri var edecek olan, geleceği inşa edecek kadınları ve erkekleri yetiştiren iki temel unsur; aile ve toplumdur. Toplumun ve ailenin yıkılışı insanlığın yıkılışıdır. Mevcut sistem bu iki unsuru görmezden gelmekte, sadece çıkar ve menfaatleri öncelemektedir. Bu yıkıcı süreci durduracak olan yegâne sistem; aileyi, "korunması gereken bir kale", toplumu ise "dünya ve ahiret saadetine ulaştıracak bir gemi" olarak gören ve bunları korumayı önceleyen hükümlere sahip olan Hilâfet sistemidir.

Süleyman Uğurlu
suleymanugurlu.kd@gmail.com

HİLÂFET İNGİLİZLERE RAĞMEN DEĞİL, İNGİLİZLER ELİYLE KALDIRILMIŞTIR!

Tarih, "resmî" ve "gayri resmî" olmak üzere iki kulvara ayrılmıştır. Her ikisinin de kahramanları ve hainleri, doğruları ve yanlışları birbirinden farklıdır. Resmî tarihte statükonun temel dayanakları, statükoyu var edenlerin kahramanlıkları ve ona karşı gelenlerin hainlikleri anlatılır. Doğal olarak etkileme gücü geniştir. Zira statüko, bu tarihi nesillere edebiyat, sanat, eğitim adı altında vermektedir.

Gayri resmî tarih ise aslında bir başkaldırıdır. Beyinleri yıkanan nesiller içinden kendini bir şekilde kurtaranların, hakikat arayışının neticesidir. Bu haliyle geniş halk kitleleri tarafından çok da kabul görmez. Ona hep kuşkuyla bakılır ve mesafeli yaklaşılır.

Toplumun birincil önceliği hakikate ulaşmak değildir. Bilakis, statükonun doğrularıyla oluşturulmuş dünyanın dışına çıkmak istemez. Kendisine çizilen dünyanın doğrularıyla çelişen hakikatlerle karşılaştığında, hakikati almak yerine onu tevil etme yolunu tercih eder. Mesela; Mustafa Kemal'in "ateist olduğuna" dair tarihçilerin açıkladığı belgeler karşısında genel tavır, bunların kasıtlı olarak ortaya atılmış iftiralar olduğu yönündedir. Başka bir konuda başka bir belge açıklanmış olsa ona da aynı şekilde yaklaşacakları muhakkaktır. Zira kafasında çizmiş olduğu Mustafa Kemal ile uyuşmayan her şey reddedilir.

Tarih ve toplum işte böyledir. Hakikati kabul ettirmenin hakikate ulaşmaktan zor olduğu bir zaman diliminde yaşıyoruz. Toplumların algıları, kökten değişim gerektiğine inanmaya başladığında açılır. O zamana kadar İslâm davetini taşıyanların yapacağı şey, ısrarla hakikatin peşinden koşmaktır. Biz de öyle yapacağız ve bu makalede Hilâfet'in kaldırılışının perde arkasını, başlıklar altında anlatmaya gayret edeceğiz.

"Hilâfet, Etkisiz Bir Kurumdu!"

Kemalizm'in "Das Capital"i konumundaki Nutuk'a dayandırılarak Hilâfet'in "işlevsiz bir kurum olduğu, hiçbir işe yaramadığı" söylenir durur. Elbette kaldırdıkları bir kurum hakkında, *"Dünya Müslümanlarının bize sevgi ve saygıyla bakmasını sağlayan, çok işlevsel bir kurumdu"* demeyeceklerdir. Geçmişi kötüleme, tüm kötülükleri geçmişe havale etme, statükoların genel bir uygulamasıdır.

Hilâfet'in ne derece önemli bir kurum olduğunu anlamak için İttihat ve Terakki'nin meşhur adamlarından -sonradan tövbe etmiş ve pişmanlık duymuş- Rıza Tevfik'in anılarından bir alıntı yapmak yeterli olacaktır:

"Bir gün Talat'a (Talat Paşa) dedim ki: 'Biz bu ihtilal için ecnebi sefirlerden hayli teşvik gördük. İşte hürriyeti ilan ettik. Gidelim bu süferayı ziyaret edelim, teşekkür edelim.'

Evvela İngiliz Sefarethanesine gittik. Galatasaray'daki o muhteşem binayı tam bir ölü sessizliği içinde bulduk. Ben emin idim ki, sefir de dâhil olmak üzere bütün sefaret erkânı içerde idi. Fakat bizi karşılayan sefaret kavası, kimi sorduksa 'Yok' dedi. Çok soğuk bir âdem-i kabul idi bu. Bir mânâ veremeden dönmüştük.

Oğlum Said, İngiltere'de oturuyordu. Onu ziyarete Londra'ya gitmiştim. Said'e İskoç asilzadelerinden Lord Nicholson cenapları hayli yardım etmişti. Hem bu alakalarına teşekkür etmek hem de eski dostluğu bir daha ihya eylemek üzere ziyarete gittim. Sohbet sırasında İstanbul Sefaretinin bize gösterdiği o soğuk âdem-i kabul hatırıma geldi. Lord cenaplarından sebebini sordum.

– Dostum Rıza Tevfik Bey! Biz İngilizler Jön Türkleri teşvik ettik. Onlardan büyük bir netice bekliyorduk. İhtilal olacak, istibdad ile beraber sultan da ve bahusus temsil ettiği Hilâfet müessesesi de alaşağı edilecek. Fakat aldanmış olduk. Beklediğimiz neticeyi alamadık. Zira ihtilal yaptınız, gerçi Kanun-u Esasi geldi. Fakat Sultan da, Hilâfet müessesesi de halen yerinde baki.

Lord cenaplarına tekrar sordum.

– İngiltere devlet-i fehimesini Hilâfet müessesesi bu derece şiddetle neden alakadar ediyor?

– Dostum Rıza Tevfik Bey! Biz Mısır'da, bilhassa Hindistan'da İslâm kitlelerini idaremiz altına alabilmek için milyonlarca altın harcadık, muvaffak olamadık. Hâlbuki Sultan? Yılda bir defa bir selam-ı şahane, bir de Hafız Osman Kur'an-ı Kerim'i gönderiyor, bütün İslâm ümmetini hudutsuz bir hürmet duygusu içinde emrinde tutuyor. İşte biz ihtilalden ve siz Jön Türklerden ihtilal sonunda sultanların da, Hilâfet'in de, yani bir selam-ı şahane ve bir Hafız Osman Kur'an'ı ile kitleleri avucunda tutan kuvvetin de devrilmesini bekledik, aldandık. İşte bu sebeple bir soğuk âdem-i kabul gördünüz."

Hilâfet'in işlevselliği ya da işlevsizliği, onu elinde tutanla alakalıdır. Halife Abdülhamid, Hilâfet'i dünya Müslümanlarını zinde tutmak ve birlik olmaları için gayet başarılı bir şekilde çalıştırmışken Abdülhamid'i tahttan indirerek Meşrutiyet ilan eden İttihat ve Terakki hükümeti Abdülhamid'in mirasını çarçur etmiş ve milliyetçiliği ön plana çıkartarak Müslüman halkları birbirine düşman etmiştir. Bu haliyle işlevsiz olan, Hilâfet müessesi değil iktidardır.

"Hilâfet, İngilizlere Rağmen Kaldırıldı!"

Belki Müslüman yazarlardan, tarihçilerden biri *"Hayır, Hilâfet'in kaldırılmasını bilakis İngilizler istedi."* demiş olsa taraflı yaklaşmakla itham edilebilir. Bu ithamlara maruz kalmamak için sizlere Solcu hatta Marksist Kemal Tahir'den örnek vermek istiyorum.

Ali Osman Eğilmez, "Türkiye Cumhuriyeti Tarihine Giriş" adlı kitabının 221. Sayfasında; *"Kemal Tahir'in şu iddialarına hangi merci, hangi inkılap tarihi profesörü cevap verecek bakalım"* dedikten sonra şunları sıralamaktadır:

"İngilizler, Vahdettin'e karşı Mustafa Kemal'i tuttu."

"Mustafa Kemal, İngiliz çıkarlarına hizmet etti."

"İngilizlerin halifelikten yana olduğu yalandır."

"Halifelik, dış anlaşmalara uyularak kaldırıldı."

"Atatürk ilkeleri halka karşı, bu ilkelerin arkasına saklanarak namussuz dolaplar çevrildi."

"İngilizler, Mustafa Kemal hareketini tuttu, geliştirdi ve zafere ulaştırdı. Mustafa Kemal, İngiliz Enteli-cans servisine hizmet teklif etti, ***Anadolu'ya geçtikten sonra İngilizlerle Hilâfet'i kaldırmak şartıyla anlaştı."***

"Emperyalistler ve bilhassa İngilizler için Hilâfet'in kaldırılması zorunluluktu, bunun Hristiyan güçlerle yapılması İslâm dünyası tarafında tepki uyandıracağından uygun bulunmadı, 'işi içeriden kıvıracak adam arandı' buna da Mustafa Kemal ve arkadaşları talip oldu."

"Misak-ı Milli'yi İngilizler hazırladı. İngilizlerin biricik şartı laik bir devlet kurulması idi."

"Kurtuluş Savaşı'nda işgalci Fransızlar, İtalyanlar Mustafa Kemal'i destekledi, ***İngilizler de Osmanlı mirasından ve halifelikten vazgeçmek şartıyla aynı şeyi yaptı."***

Hilâfet'in İngiliz maharetiyle kaldırıldığıyla alakalı daha birçok belge sunmak elbette mümkün. Ancak tek bir belge, Hilâfet'in kaldırılış sürecini anlatmak için yeterli olacaktır.

Türk Tarih Kurumu Başkanlığı yapmış, Prof. Dr. Metin Hülagü, 21 Temmuz 2018 tarihinde kaleme aldığı makalede, "kendisinin bizzat gördüğü" bir yazışmadan bahsetmektedir:

"Kemal Ohri, 1947 yılında Cumhurbaşkanı İsmet İnönü'ye göndermiş olduğu mektubunda, Lozan Antlaşması öncesi Hilâfet ve saltanatı kaldıran Türk-İngiliz Gizli Antlaşması'nın hala yürürlükte olduğunu kendisine hatırlatmakta, antlaşmaya imza atan kişi olarak kendisine bu antlaşmanın İngiltere ile anlaşarak yine kendisi tarafından feshedilmesini teklif etmiştir.

Mektupta geçen ifadeler dikkatlice okunduğunda söz konusu antlaşmanın mahiyet ve neden imzalanmış olduğuna dair kesin bilgi olarak ortaya çıkan hususları şu şekilde sıralamak mümkündür:

Türkiye ile İngiltere arasında yapılmış gizli bir anlaşma mevcuttur.

Antlaşma, toplamda 4 maddeden oluşmaktadır.

Sözü edilen gizli anlaşma, Lozan Antlaşması (1923) öncesinde imzalanmıştır.

Antlaşmayı, İsmet İnönü imzalamıştır.

Gizli antlaşma, Lozan Antlaşması'na rağmen geçerliliğini korumuştur.

Gizli antlaşma, 1947 yılında hâlâ geçerli durumdadır.

Gizli antlaşmanın içeriği, Hilâfet ve Saltanatın kaldırılmasını kapsamaktadır.

Gizli antlaşma, Türkiye'deki Dinî Eğitim Yasağını da içermektedir.

Lozan Antlaşması Hilâfet ve Saltanatı kaldırma sözü verilmesi neticesinde ancak imzalanabilmiştir.

Hilâfet ve Saltanat ilga edilmeden barış yapılamamıştır.

Antlaşmanın, İngiltere ile birlikte ilga edilmesi, Türkiye Cumhurbaşkanı'na defalarca teklif edilmişse de İngiltere'yi kızdırmamak adına bu teklifler dikkate alınmamıştır."

"Hilâfet, Şer'i Değil Tarihî Bir Kurumdur; Kaldırılmasında Şer'an Bir Mahsur Yoktur!"

Lozan Antlaşmasında İtilaf Devletlerinin ağır şartları Meclis'te tartışma konusu olmuştur. "İkinci Grup" olarak isimlendirilen vekiller, Lozan görüşmelerinden döndükten sonra antlaşma şartlarını Meclise sunduğunda İsmet İnönü'ye sert bir muhalefet göstermişlerdir. Meclis'teki bu tablonun gelecek için de tehlike arz ettiğini düşünen Mustafa Kemal ve ekibi, Meclisi seçimlere sürüklemiştir.

Yeni Meclis'e -ne gariptir ki- Lozan'a muhalefet eden 69 vekilden hiçbiri seçilememiştir. Yeni oluşan Meclis, tam da Mustafa Kemal'in istediği gibi "onay meclisi"dir.

II. Dönem başlar başlamaz Meclis'in ilk işi, Lozan Antlaşmasını onaylamak olmuştur. Ardından Hilâfet'in kaldırılış süreci hız kazandı. Hilâfet'in kaldırılmasıyla ilgili kanun teklifi sunuldu ve görüşmeler başladı.

İzmir vekili Seyyid Bey, Hilâfet'in kaldırılmasının şer'an herhangi bir sakıncasının olmadığını, Hilâfet'in dinî bir mesele olmayıp dünyevi bir mesele olduğunu uzun bir konuşmayla Meclise anlattı.

"Hilâfet dinî bir mesele değil dünyevi bir meseledir" iddiasını ele alalım:

Bir meselenin dinî ya da dünyevi olduğunu nasıl ayırt ederiz? "Bu dünyevidir, bu dinîdir" diyebilmemiz için elimizde bazı kıstasların bulunması gerekmez mi? Herkes kafasına göre böyle bir ayrım yapabilir mi?

Bir meselenin dinî ya da dünyevi olduğunu belirleyen kıstas, Şâri'in hitabıdır. Bir konu hakkında Şâri'in hitabı var ise o konu şer'i yani dinî bir meseledir. Zira şer'i hüküm, Şâri'in kulların fiilleriyle alakalı hitabıdır.

"Hilâfet, şer'i bir hüküm müdür, bir tercih midir, tarihsel bir olgu mudur?" sorusunun cevabını bulabilmemiz için Şari'in hitabına bakmamız gerekir. Allah *Subhanehu ve Teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

[وَاَنِ احْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَآءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ اَنْ يَّفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ اِلَيْكَ] **"Aralarında Allah'ın indirdikleri ile hükmet! Onların hevâlarına tâbi olma ve Allah'ın sana indirdiklerinin bir kısmından (bile) seni saptırmalarından sakın!"**[1]

Hükmetmek, kanunlar belirlemek ve toplum üzerinde bu kanunları tatbik etmektir. Kanun belirlemek için de, belirlenmiş kanunları topluma tatbik etmek için de devlet otoritesinin varlığı kaçınılmazdır. Allah'ın indirdikleriyle hükmetmek farzdır. Allah'ın indirdikleriyle hükmetmek için gerekli olan Hilâfet'tir; dolayısıyla Hilâfet de farzdır. Zira şer'i kaide der ki: "Bir farzı yerine getirmek için gerekli olan şeyler de farzdır."

Bu, Kur'an-ı Kerim'de geçen Şâri'in hitabıdır. Müslim'in rivayet ettiği sahih bir hadiste ise Allah'ın Rasulu *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu:

"Her kim itaatten elini çekerse, Kıyamet Günü'nde lehine hiçbir delil bulunmaksızın Allah'ın karşısına çıkar. Her kim de boynunda beyat olmadan ölürse cahiliye ölümü ile ölmüş olur."

Bey'at, halife ile ümmet arasında yapılan bir akitleşmedir. Bu hadis, Hilâfet'in farziyetine delalet eden Şari'in hitabıdır. Zira Allah ve Rasulü'nden gelen hitap, terk edilen şey hakkında şayet tehdit ve yergi içeriyorsa bu, o şeyi terk etmenin haram olduğunu göstermektedir. Hadiste geçen **"cahiliye ölümüyle ölmüş olur"** lafzı, Hilâfet'in farziyeti için bir karinedir.

Yine Müslim'in rivayet ettiği bir hadiste şöyle buyurmaktadır:

"İmam (hâlife) ancak (bir) kalkandır, O'nun arkasında savaşılır ve O'nunla korunulur."

Bu hadiste ise halife, kalkana benzetilmiştir. Bu, övgü ifadesidir. Şari'in hitabı övgü içeriyorsa o fiili yapma talebi vardır.

Aynı şekilde sahabeler, Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in vefatından sonra kendi aralarında halife seçme işine girişmişlerdir. Ebu Bekir'den sonra Ömer'in, Ömer'den sonra Osman'ın, Osman'dan sonra Ali'nin (*RadiyAllahu Anhum)* "halife" olarak seçilmesi, sahabenin Hilâfet'in farziyeti ile alakalı icma ettiğini göstermektedir.

Tüm bunlardan sonra ortaya çıkan tablo şudur:

Hilâfet, dünyevi/siyasi bir mesele değildir. Hilâfet, tarihsel bir olgu da değildir. Bilakis Hilâfet, Şari'in açık hitaplarıyla farzdır. Yıkılana kadar -art niyetli kişiler haricinde- onun dinden bir parça ve farz olup olmadığına ilişkin herhangi bir tartışma yapılmamıştır.

Hilâfet'in kaldırılışının 100. Yılında tekrar hatırlatıyoruz ki Hilâfet, tercih değil yerine getirilmesi gereken bir farzdır; namaz gibi, oruç gibi, zekât gibi...

1 - Maide Suresi 49

Dr. Abdurrahim Şen
abdurrahimsen@hotmail.com

KARAR VERİN; SEMBOLİK Mİ, SEKÜLER Mİ?

Soğuk savaşın bitiminden sonra tek kutuplu dünya daha bir hızlı dönü(şü)yor. 2001'de yaşanan 11 Eylül hadisesinin ardından işgal ve güvenlik öncelikli politikalar, Batı'nın Doğu'da batışının habercisi oldu. 2008'de patlak veren ekonomik kriz, kapitalist ekonomileri derinden sarstı. 2010'da başlayan ayaklanmalar kaynaklarıyla kapitalistlerin iştahını kabartan Ortadoğu'da Amerika'nın önemli partnerlerini kaybetmesine neden oldu. Amerika devrim dalgasının üzerine binip sörf yaparak yönünü değiştirebildiğini düşünse de ayaklanmalara neden olan kronik sorunlar çözülmediği gibi katmerleştiğinden, halkların yeni bir devrim dalgasıyla daha büyük bir tsunamiye neden olabileceği öngörüleri üzerine konuşuluyor. Derken, artık birçok uzmanın dünyanın geleceğiyle ilgili kırılma noktasına işaret ettikleri bir olay yaşandı: Aksa Tufanı. Uzmanlar, 7 Ekim'in, öncesini sonrasından geri dönülmez biçimde ayıracağını söylüyor. Artık dünya eski dünya olmayacak! Mevcut dünyanın sürdürülebilir olmadığını kanıtlayan pratikler olarak karşımızda duruyor. Bütün bunlar bir gerçeğe dünyayı hızla yaklaştırıyor: **Hilâfet**!

Hilâfet, kehanet değil artık yeni dünyanın gerçeği; **Kaçınılması İmkânsız Devlet**i. Her ne kadar Türkiye dahil İslâm dünyasında siyasi elitler, entelektüel çevreler ve konvansiyonel medya bu ger-

çeği takipçilerinden ve izleyicilerinden gizleseler de Batı'da bu daha yüreklilikle ifade ediliyor.

Örneğin; Patrick Buchanan[1] yıllar öncesinden[2] "**Vakti Gelen Fikir**" başlıklı makalesinde "*Fas'tan Endonezya'ya kadar bu geniş coğrafyada İslâm'la hükmetme fikri, Müslümanlar arasında hızla yayılmaktadır.*" Bu sebeple Buchanan, İslâm'ı, **hâkim olma vakti gelmiş fikir** olarak tanımlamakta ve Victor Hugo'nun bir sözüne atıfla **"vakti zamanı gelmiş fikrin karşısında dünyanın en güçlü ordusunun dahi duramayacağını"** söylemektedir.

Yıllar yılı **"hayal"** deniyordu. Ümmet içinde kuvvetli bir irade bu "hayali" dünyanın gündemine getirdi ve ülkelerin kaçınamayacağı bir gerçeğe dönüştürdü. Hemen kültür ajanları ve toplum mühendisleri, kavramı odaklarına alıp tahrifata başladılar. Nihayetinde onlar için zihinler ve algılar, üzerinde çalıştıkları bir şantiye alanıydı.

Yıllar yılı Papalık makamına benzeterek akılları, **sembolik** bir **Hilâfet** kurumu ile lebalep doldurdular. *"Hıristiyan âleminin Papa'sı var İslâm âleminin de Halife'si olsun"*, tarzında iyi niyetlerin de eşlik ettiği bir retoriği beslediler. Mahiyet-i şer'iyyesinden saptırarak Osmanlı Hilâfetinin bakiyesi topraklarda sömürgenin icat ettiği laik ulus-devletlerin varlığını korumasıyla birlikte bazı "dinî" konularda ortak hareket etme imkânı verecek sembolik bir makam tasarladılar. Bu açıdan son derece yanlış bir tasarımdı. Sadece bir iki hususa işaret edip geçeceğim.

Halifenin makamı, papalıkta olduğu gibi **sembolik değildir**. Papa modern, seküler devletin egemenliği altında ruhani bir otoriteyi temsil eder. Halife ise İslâm devletinin egemen olduğu topraklar üzerinde ümmete ait olan otoriteyi temsil eder. Bu temsiliyet sembolik değil, gerçek bir temsiliyettir.

Bu otorite papalıkta olduğu gibi **ruhani-siyasi** veya **dinî-dünyevi** şeklinde **bölünmüş bir otorite değildir**; halifenin otoritesi bölünmez ve devredilemez bir otoritedir. "Bölünmez" demek, dinî ve dünyevi şekilde bir ayrıma tabi tutulamaz, demektir. Yani Hristiyanlık düşüncesinde olduğu gibi devletin egemen olduğu toprak parçası üzerinde biri dinî (papalık-ruhi) diğeri dünyevi (siyasi) iki otorite olamaz. İslâm siyaset düşüncesinde devletin egemen olduğu toprak parçası üzerinde tek bir otorite vardır o da devletin siyasi otoritesidir. Devletin "bölünmez bütünlüğü" ile ifade edilen olgu İslâm sisteminde halifenin bölünmez bir bütün olan otoritesini karşılar.

Otoritenin kaynağı ve kökeni itibariyle de papalıkla Hilâfet arasında büyük farklılık vardır. Papanın ruhi otoritesinin kaynağı Allah'tır. **Halifenin siyasi otoritesinin kaynağı, ümmettir**. Ümmet, rıza ve seçim ile sahip olduğu otoriteyi adaylardan birine verir. Seçim gerçekleştikten, beyat verildikten sonra artık halife, devletin egemen olduğu toprak üzerinde yönetim işlerinden tümüyle sorumludur.

Dolayısıyla İslâm devletinde **ruhi-dinî iktidarı** temsilen bir halife; **siyasi-dünyevi iktidarı** temsilen bir başka otorite olmaz. Bu şekilde bir devlet veya otorite tasarımı, zihin kodları içinde din-dünya, ruhi-siyasi ayrımların olduğu Batılı düşünce ve toplumlara özgü bir tasarımdır. Böyle bir düşünce içinde papalık tamamen sembolik bir otoritedir. Misakımilli sınırları içinde her biri egemen, bağımsız onlarca Batılı laik ülkenin, bir papası vardır. Lakin bu papanın dinî bir otorite olmanın ötesinde herhangi bir yetkisi/etkisi yoktur. Hilâfet zinhar böyle bir makam değildir.

İslâm siyaset düşünürleri, âlimler ve fakihler, Hilâfet'i bütün bu farklılıklara dikkat çekecek şekilde titizlikle tanımlamışlardır: "*Dünyanın dinle idare edilmesi hususunda Müslümanların genel başkanlığıdır.*" Bakın; **"dünyanın idaresi hususunda"**. Bu idarenin dinle olması, onun mahiyetini belirleyen bir tanımlamadır. Ama bu tanımda, Hilâfet'i papalıktan ayıran husus; "dünyanın idaresi" vurgusudur. Yani halifelik, kamusal alanı/devleti idare etmek üzere var olan siyasi bir kurumdur; sembolik bir makam değil. Bildiğiniz kamu idaresi; savaş-barış kararları alan, ekonomiden eğitime, sağlıktan ziraata, iç politikadan dış politikaya kadar egemen olduğu topraklar üzerinde tüm ilişkileri düzenleyen bir devlet.

"Hayal" dendi olmadı, "sembolik" dendi tutmadı, bari "seküler" olsun!

Hilâfet'in yokluğunda dünyamız karardı. Yani ümmetimizin gerçek, hakiki anlamda dünyası karardı. Yani kararan sembolik bir yaşam alanı değil, dünyamız, lütfen dikkat ediniz. Ümmet semboller dünyasında yaşamıyor. Acıları, travmaları, aşağı-

1 - ABD Başkanları; Richard Nixon, Gerald Ford ve Ronald Reagan'ın yardımcılığı ve özel danışmanlığı gibi önemli görevlerde bulunmuş ve nihayet 1992-96 yıllarında Cumhuriyetçilerin ABD başkan adayı olmuş, siyasi analist.

2 - 23.6.2006

lanmaları, sömürülmesi, katledilmesi, nesillerinin yozlaştırılması, yuvalarının yıkılması, vs. bunların hepsi gerçekler dünyasında yaşadığı şeyler. Bu sebeple ümmet, dünyasının idaresi için hakiki anlamda Hilâfet'i istiyor. Dünyada bu boşluğu doldurabilecek başka bir siyasal sistem görünmüyor.

Özellikle Gazze'de yaşananlar, 57 ülkenin 1 halife etmediğini gösterdi. Hilâfet'in siyasi sahneden çekilmesinin ardından, bakiyesi topraklarda kurulan ulus-devlet olgusunun, ümmet iradesini kafesleyen devasa zindanlar olduğu anlaşıldı. En naçar gününde birbirine yardımının ulaşamadığı büyük bir zindan. Bu Vestfalya düzeni,[3] bu ulus devlet kafesi içinde Müslümanların canları, malları, namus ve kutsallarının güvenliği yok. Ekonomik olarak sömürülüyoruz, nesillerimiz kimliksizleştiriliyor, her yönden kötü yönetiliyoruz, **bir de gizlenemez bir biçimde ciddi bir güvenlik sorunumuz olduğu açığa çıktı. Gazze'deki katliam, Aksa'nın avlusunda olsa, dahası Aksa yıkılsa, Kâbe hedef alınsa yine de bu ulus-devletler somut adım atmayacaklar, anlaşıldı.** Bu sebeple İslâm ümmeti, bu siyasi iradeleri tutsak olan ulus-devletler dünyasında güvende kalamayacağını acı bir tecrübeyle bir kez daha anladı.

Tam da böylesi zamanlara ve mevsimlere özgü yeni bir kür(?) hazırlanıyor. Uzmanlarımız yeni tasarımlarla(!) karşımıza çıkıyorlar. Son tasarımı dikkatinize sunmak istiyorum: Seküler Hilâfet. Sembolik Hilâfet'te olduğu gibi yine Hilâfet bakiyesi topraklarda Batı'nın ithal rejimlerinin varlığının korunduğu fakat İslâm dünyasında üst bir çatı işlevi görecek bir kurum. Eskisi sembolikti, yenisi seküler.

Seküler Hilâfet teklifi, İstanbul Aydın Üniversitesi'nde 2015 yılında düzenlenen bir çalıştayda Prof. Dr. Naciye Selin Şenocak tarafından dile getirilmiş. Şenocak, halkı Müslüman olan ülkeler arasında siyasi birliğin ancak Hilâfet kurumu ile sağlanabileceğini ifade ediyor. Selin Şenocak, sözünü ettiği kurumun "**dinî bir olgu değil, seküler bir kurum**" olduğunu vurgulu bir şekilde ifade ediyor. Ona göre BM gibi İslâm dünyasının meselelerinin müzakere edildiği, aralarındaki anlaşmazlıkların çözüme kavuşturulduğu siyasi bir teşkilatın olması gerekir. "Hilâfet, TBMM'nin "manevi şahsında mündemiç" olduğundan hareketle "bu teşkilata da Türkiye liderlik etmelidir", diyor.[4]

Hilâfet'e Türkiye'nin liderlik etmesi kısmına kimsenin itirazı olamaz. Hatta bu topraklarda yaşayan Müslümanların en büyük rüyası, özlemi, hasretidir bu. Ancak "seküler Hilâfet" de ne oluyor? Böyle uyduruk bir terkip siyaset literatüründe görülmüş bir şey değildir. Ne yapacaklarını şaşırmışlar. Siyaset ilminin sınırlarını zorluyorlar; tüm tuşlara basıyorlar. Olmayacak şeyleri oldurmaya çalışıyorlar.

Lakin biz, mahiyeti itibariyle benzer düşünceler değişik şekillerde dile getirildiğinden bu ucube konusunda farkındalık oluşturma gereği hissediyoruz. Evvela şunu belirtelim ki; mevcut laik ulus-devlet yapısının sürdürülebilirliğini sağlamak sömürgecilerin isteğidir. İkinci olarak; böyle bir birlik mevcut devlet yapısı ile birlikte ve mevcut dünya düzeni içinde ütopya ötesi bir şeydir. Bunun en büyük kanıtı, yine Gazze mezalimidir. Gazze'de yarım milyondan fazla insanın felaket seviyesinde açlığı yaşadığı şu günlerde, İslâm İşbirliği Teşkilatı bir toplantı bile yapamadı. Şu kesin anlaşıldı: bu devletler, dinimizi kendisinden ayırdıkları dünyamızı idare edemez.

Şimdi yukarıda zikrettiğimiz Hilâfet tanımından hareketle seküler devletle Hilâfet devleti arasındaki bazı farklara dikkatinizi çekmek istiyorum:

Hilâfet ,"**Dinle dünyanın idaresi**" veya "**Dinin korunması** ve **dünyanın idaresi**" hususunda "**Müslümanların başkanlığı**"dır. Tanımdaki her iki vurgu da Hilâfet Devleti'nin, dünyayı (işleri-ilişkileri) **dinle** idare edecek bir kurum olduğunu ifade ediyor. Böyle bir devlet seküler olabilir mi?

Yine tanımdan da anlaşılacağı üzere Hilâfet, "dinin korunması için" var olan bir kurumdur. Din ancak uygulanarak korunabilir. Yani içeride ve dışarıda ekonomik, siyasi, sosyal tüm sahalarda ilişkilerin dinî ahkamla siyaset edilmesi ile korunabilir. O halde bir devlet, -**korumak, uygulamak ve âlemlere taşımak için-var olduğu dini, hayattan ayırarak, siyasetine karıştırmayarak meşruiyetini koruyabilir mi?** Varlık sebebini ortadan kaldıran bir devlet düşünülebilir mi?

3 - "Vestfalya biçimi egemenlik" olarak da bilinen Vestfalya sistemi (İngilizce: Westphalian system), uluslararası hukukta her devletin kendi toprakları üzerinde münhasır egemenliğe sahip olduğuna dair bir ilkedir. (Vikipedi)

4 - "Akademisyenin 'seküler hilafet' açıklaması sosyal medyada yeniden gündem oldu", Birgün TV-DailyMotion: https://dai.ly/x8r36vb

Tanımda dikkatinizi çekmek istediğim üçüncü husus da "**Müslümanların genel başkanlığı**" vurgusudur. Buna göre de seküler Hilâfet olamaz. Zira **seküler** devlet, "**ulus-devlet**"tir**. Hilâfet** ise **ümmet devleti**dir. Yeryüzündeki **bütün Müslümanların başkanlığıdır.** Dolayısıyla etnik, milli, ırkî vb. herhangi bir ayrım yapmaksızın Müslümanların devletidir. Bu sebeple de "seküler Hilâfet" olamaz.

Papalık'a benzetilen "sembolik Hilâfet" dünyamızı ıskalıyordu, "seküler Hilâfet" de dinimizi ıskalıyor, görüyorsunuz. Yahu bunun gerçeği yok mu? Neden ayak diriyorsunuz?

Hilâfet'ten söz ettiğimizde, Allah'ın dini olan İslâm'ın yönetim sisteminden söz ediyoruz, demektir.

Hilâfet'ten söz ettiğimizde, sembolik "dinî-ruhi" bir makamdan değil, dünyanın idaresi için var olan "siyasi" bir kurumdan, kelimenin tam anlamıyla "egemen bir devlet"ten söz ediyoruz, demektir.

Hilâfet'ten söz ettiğimizde seküler bir devletten değil; dünyayı herhangi bir şekilde idarece edecek bir devletten değil, dünyayı dinle idare edecek bir devletten söz ediyoruz, demektir.

Hilâfetten söz ettiğimizde, Vestfalya'dan bu yana Batı'nın oluşturduğu laik ulus-devlet ve devletlerarası düzenin değişmesinden; Batılı ülkelerin dünya üzerindeki hakimiyetinin sona ermesinden, sömürgeciliğin sona erdirilmesinden söz ediyoruz, demektir.

Hilâfet'ten söz ettiğimizde, Fas'tan Endonezya'ya bir süper gücün doğuşundan söz ediyoruz, demektir.

Hilâfet'ten söz ettiğimizde, "Avrupa'dan Kuzey Afrika'ya, Orta Doğu'dan Güneydoğu Asya'ya kadar uzanan, İslâm'ın şimdiki ve geçmiş topraklarını kapsayan" bir cihan devletinden sözü ediyoruz, demektir.

Hilâfet'ten söz ettiğimizde, Batı uygarlığına küresel çapta meydan okumanın yöneleceği bir başka gücün teşekkülünden; onu siyasi sahneden tümüyle süpürecek bir medeniyet projesinden söz ediyoruz, demektir.

Hilâfet'ten söz ettiğimizde, liberal veya neoliberal politikalarla kapitalist şirketlerin tekeline aldıkları kaynakların sahiplerine iade edilmesinden; gelir dağılımı dengesizliğini hızla gidererek ideal ekonomi politikalarının hayata geçirilmesinden söz ediyoruz, demektir.

Hilâfet'ten söz ettiğimizde, İslâm hukukunun uygulanmasından, Müslüman ülkelerin birleştirilmesinden, sömürgeci nüfuzun ortadan kaldırılmasından söz ediyoruz, demektir.

Bütün bu sebeplerden dolayı, Hilâfet'ten söz ettiğimizde, Batı'yı ve işbirlikçilerini rahatsız eden, uykularını kaçıran bir "kabustan" söz ediyoruz, demektir.

İşte bütün bu sebeplerden dolayı, Batı, İslâm ve Hilâfet'i, varlığını tehdit eden en büyük tehlike olarak görmektedir. Ne diyordu Huntington, ünlü kitabı Medeniyetler Çatışması'nda:

*"Batı için sorun köktencilik değil İslâm'ın kendisidir. Zira Müslümanlar onun **küresel bir sistem olarak** tüm dünya için elverişli olduğuna ve diğer **uygarlıklardan üstün olduğuna** inanıyorlar."*

Daha açıklayıcı bir dille, Fransız Siyaset Bilimci ve Filozofu Joseph Salazar'ın tespitini de şuraya iliştirelim:

*"Batı'yı **doğrudan tehdit eden** asıl tehlike, İslâm'dır. Müslümanlar bağımsız bir dünyadır ve özgün bir manevi (kültürel ve fikrî) mirasa ve medeniyete sahiptirler. **Batı medeniyetine ihtiyaç duymadan bağımsız bir dünya için kurallar koyabilirler**."*

Batılı entelektüellerin anladığı bu gerçeği, lütfen siz de artık anlayınız. Özellikle entelejansiyamıza, yüzyıllarca dünyaya liderlik etmiş bu toprakların düşünür ve entelektüellerine diyoruz ki: Batı'ya, onun köhnemiş seküler devlet modeline muhtaç hissetmeden, bağımsız bir dünya kurabiliriz.

Dünyamızın idaresi hususunda elverişli olmadığı anlaşıldıktan sonra seküler devlet, ümmetimizin özlemi haline gelen Hilâfet'le kendini makyajlamaya, kendini suret-i haktan göstermeye çalışıyor:

[أَتَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَى بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ] **"Siz iyi olanı kötü-köhne olanla mı değişmek istiyorsunuz?"**[5]

5 - *Bakara Suresi 61*

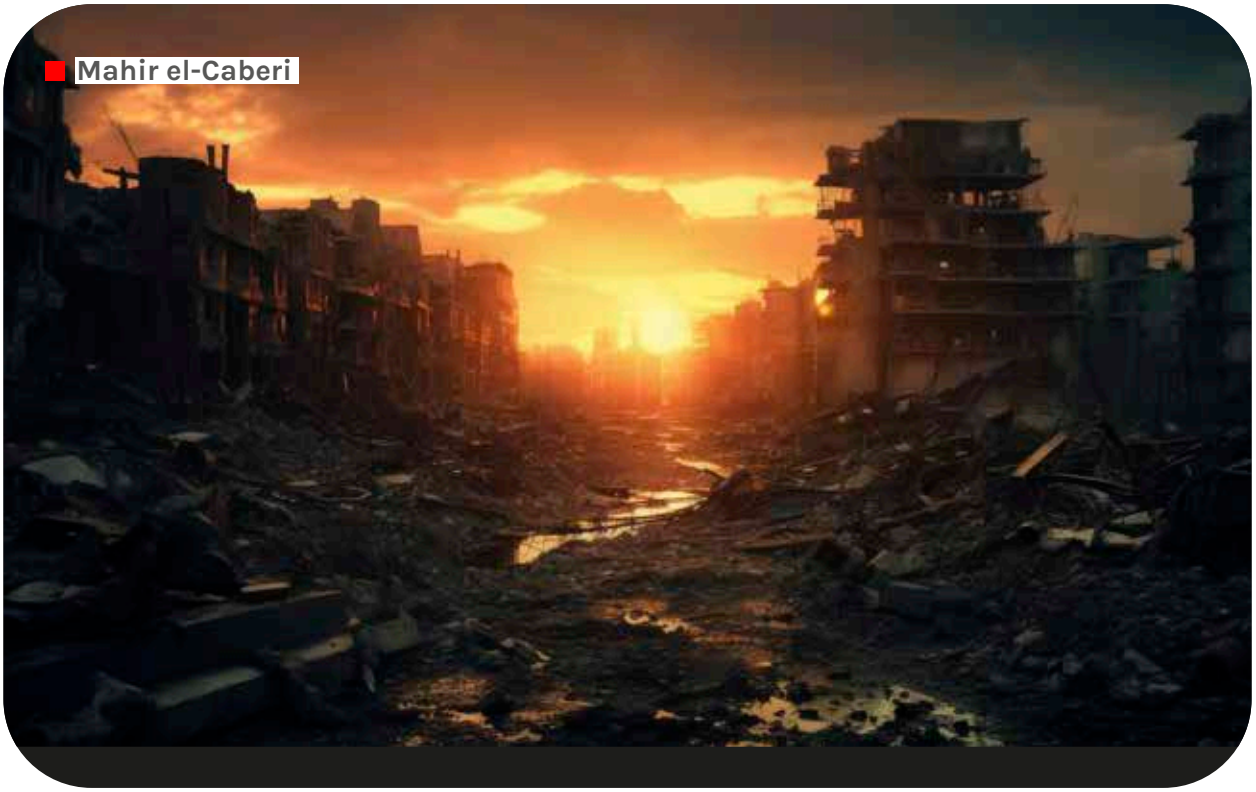

Mahir el-Caberi

FİLİSTİN VE İŞGAL ALTINDAKİ

TÜM İSLÂMİ BELDELER ANCAK HİLÂFET İLE KURTULUR!

Avrupa ülkelerinde (Almanya, İspanya, Macaristan, Polonya) Yahudilerin işlediği suçlar artınca bu ülkeler Yahudilerin kötülüklerinden kurtulmaya karar verdiler. Kararın uygulanmasını İngiltere üstlendi ve Yahudilerin suçlarından yararlanarak İslâm ümmeti içinde kanserli bir varlık yaratmaya karar verdi. Böylece bu kanserli varlık, İslâm ümmetini güçsüz bıraksın, yeniden gelişmesine engel olsun. Bu nedenle İngiltere, İsra ve Miraç topraklarında cani Yahudi varlığını İslâm ümmetinin kalbine, hançer gibi sapladı. Aynı zamanda, kuduz köpekler gibi akın eden milletler ve büyük Arap devriminde düşmanla iş birliği yapan Araplar nedeniyle tükenen Osmanlı Halifeliği'ni de yok etmeye çalıştı.

Abdülhamid'in Filistin topraklarını parayla satın almak isteyen Yahudilerin teklifini reddetmesinin ardından Hilâfet Devleti'nin yıkılmasında Yahudilerin de belli bir rolü oldu. Yahudi varlığının tesisi, Halifeliğin ortadan kaldırılmasının bir sonucudur. Dolayısıyla Filistin'deki ve dünyadaki Yahudilerin kötülüklerinden kurtulmak Hilâfet'in kurulmasına bağlıdır. Bu sebepten, Hilâfet ile Filistin'in ayrılmaz Siyam ikizleri gibi olduğunu söylemek, abartı olmayacaktır. Hilâfet'in kaldırılmasıyla işgal edilmiş olan Filistin, Hilâfet'in ikamesiyle de yeniden işgalden kurtulacaktır. Dolayısıyla bu makale, Filistin'in kaderi ile Hilâfet arasındaki ilişkiye ve kötülüklerinden sonsuza dek kurtulunması için Hilâfet'in bu çirkin varlığı ortadan kaldırması gerektiğine ışık tutacaktır.

Siyonist oluşum, kurulduğu günden bu yana kapitalistlerin maşası olmuştur. Bu gerçek, Amerika'nın Yahudi lobisinin kontrolü altında olduğu yönündeki (yanlış) siyasi hipotezle taban tabana zıttır. Yahudi İşçi Partisi'nin ilk kurucuları, eski sömürgeci İngiltere yanlısıydı. İngiltere'nin Filistin'e yönelik siyasi vizyonuna göre; birden fazla topluluk için tek bir devlet kurulacak, ancak bu devlette hâkim güç Yahudiler olacaktı.

Bilindiği üzere; Amerika geçen yüzyılın ortalarında izolasyon politikasından çıkmış ve ilgili çevrelerde ABD dış politikasını İngiliz politikasından ayırma önerisine ilişkin stratejik tartışmalar baş göstermiştir. 1951 yılında İstanbul'da gerçekleşen büyükelçiler toplantısında İngiliz vizyonunun aksine Filistin topraklarında *"iki devletli çözüm"* vizyonu ortaya çıktı. Bu vizyonu gerçekleştirmek için harekete geçen Amerika, ekonomik yardımlar yaparak, askerî destek vererek ve uluslararası kuruluşlarda politik kalkan olma politikası izleyerek Yahudi liderleri kendi tarafına çekmeye başladı. Bu bakımdan Yahudi varlığı, kuruluş ve misyon açısından kapitalist sömürgeciliğin bir maşasıdır ve şu an bu maşa, İngilizlerin elinden Amerikalıların eline geçmiştir. Sömürgecilik vizyonu da tek devletli İngiliz çözümünden iki devletli Amerikan çözümüne intikal etmiştir. Ancak her ne kadar Siyonist varlığın başbakanı Netanyahu liderliğinde Yahudi Likud Partisi yayılmacı Tevrat vizyonunu benimsese de Yahudi varlığı maşa olmaktan kurtulamamıştır. Yahudi Likud Partisi, Amerika'nın iki devletli çözüm vizyonundan kurtulmaya çalışmaktadır. Çünkü Likud Partisi'nin genişlemeci vizyonu, Filistin'in tek bir karış toprağı üzerinden bile Yahudilerin hegemonyasının kalkmasını reddetmektedir.

Siyonist varlığın maşa olmayı kabul ettiği doğrudur. Nitekim eski Başbakan Şaron ve işgal ordusunun eski bakanı Moşe Ernst bunu şu sözlerle itiraf etmiştir. *"'İsrail', demir atmış bir Amerikan uçak gemisidir."*[1] Ancak öte yandan "kendi güvenliği ve çıkarları için" bu rolü kötüye kullanarak zaman zaman kendisine çizilen planların dışına çıkmaktadır. Filistin ve dünya çapında birçok kutsalı ayaklar altına alan Siyonist varlık, kendi bünyesini korumak için Mısır, Türkiye, Katar ve Suudi Arabistan rejimleri gibi İslâm dünyasındaki devletlerle iş birliği yaparak, çeşitli komplolar kurmuştur. Yayılmacı ilkesini geliştirerek birçok ülke ve rejime ekonomik, politik ve istihbarat açısından sızma ilkesine geçiş yapmıştır. Kötülükleri Filistin sınırlarını aşmış; entrikalar, savaşlar, suikastlar, ekonomik anlaşmalar, bozgunculuk, ifsat ve casusluk yoluyla bu kötülükler, diğer ülke ve bölgelere taşmıştır. Bunlar, Yahudilerin karakteristik özelliğidir. Nitekim Kur'an-ı Kerim onları şöyle tarif etmektedir:

وَقَضَيْنَآ إِلَىٰ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ فِى ٱلْكِتَٰبِ لَتُفْسِدُنَّ فِى ٱلْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا [**"Biz, Kitap'ta İsrail oğullarına: 'Sizler, yeryüzünde iki defa fesat çıkaracaksınız ve azgınlık derecesinde bir kibre kapılacaksınız.' diye bildirdik."**[2]

Abdülhamid'in Filistin topraklarını parayla satın almak isteyen Yahudilerin teklifini reddetmesinin ardından Hilâfet Devleti'nin yıkılmasında Yahudilerin de belli bir rolü oldu. Yahudi varlığının tesisi, Halifeliğin ortadan kaldırılmasının bir sonucudur. Dolayısıyla Filistin'deki ve dünyadaki Yahudilerin kötülüklerinden kurtulmak Hilâfet'in kurulmasına bağlıdır. Bu sebepten, Hilâfet ile Filistin'in ayrılmaz Siyam ikizleri gibi olduğunu söylemek, abartı olmayacaktır.

1 - 17.02.2015 Filistin gazetesi

2 - İsra Suresi 4

Hamas'ın askerî kanadı İzzettin El-Kassam Tugaylarının başlattığı "Aksa Tufanı" operasyonu karşısında aciz kalan işgalci Yahudi varlığının, 7 Ekim'den bu yana, tarihte eşine az rastlanır büyük bir katliam ve soykırıma imza atması, bu katliamcı varlığın vahşetine canlı bir örnektir. Zira 7 Ekim'den itibaren "İsrail", Gazzeli Müslümanların üzerine havadan ve karadan on binlerce ton bomba yağdırdı. Gazzeli Müslümanları soykırım ve tehcire tabi tuttu.

Bu bozgunculuk, yeryüzünde istikrarsızlık ve kargaşanın yayılmasına katkıda bulunmuştur. Bu bozgunculuk şunu iyice pekiştirmektedir: Bu varlığı ortadan kaldırmak, İslâm ümmetinin ihtiyacı olduğu kadar küresel bir gerekliliktir aynı zamanda. Çünkü bu varlık ortadan kalkmadıkça dünyada gerçek anlamda huzur ve sükûnet olamaz. Hakları elde edememek bir yana, yüzyıllar boyunca İslâm Hilâfetinde olduğu gibi Filistin İslâm ümmetinin bağrına tekrar iade edilemez.

Hiç şüphe yok ki sömürgecilik ve onun araçları başta İslâm ümmeti olmak üzere tüm dünya için bir şerdir. Sömürgecilik, halkları sömürmeye ve kanlarını emmeye çalıştığı için insanlığı savaşlara ve felaketlere sürüklemiştir. Yalnızca ideolojik açıdan güçlü, evrensel bir devlet sömürgeciliğe karşı durabilir ve bu çirkin Yahudi varlığı da dahil olmak üzere dünyayı sömürgeciliğin piyonlarından kurtarabilir. Elbette o ideolojik devlet, Allah'ın vaadi ve yardımıyla kurulacak olan Râşidî Hilâfet'tir. Bu maşanın ortadan kaldırılması, kökünün kazınması İslâm dünyasının olduğu kadar tüm dünyanın da ihtiyacıdır. Bu konuya ışık tutmak için, Yahudilerin Filistin'de ve dünya çapında gerçekleştirdiği terör, sabotaj ve bozgunculuk türlerine kısaca göz atacağız:

1) Yahudilerin, Filistin ve komşu ülkelerde işlediği kanlı cinayetler ve çıkardığı savaşlar

Yahudiler, Deir Yasin, Kâfur Kasım ve diğer şehirlerde ırkçı çetelerin işlediği katliamlar nedeniyle Filistin halkının cesedi üzerine kurulan varlıklarının ilk yıllarından itibaren terör ve cinayet işlemekten bir an olsun bile geri durmadılar. Daha sonraki yıllarda İslâm ümmeti ile kanlı savaşlara girdiler. Mısır'da cinayetler işlediler, esirleri katlettiler hatta diri diri toprağa gömdüler. Güney Lübnan'ı işgal ettikten sonra Beyrut'u yerle bir ettiler. Lübnan ve halkına karşı tekrar tekrar suç işlediler. Fosfor bombaları ile Gazze ve Cenin'de defalarca katliam yaptılar. Hatta mübarek Ramazan aylarında Gazze saldırılarında çocukların kanı ve lime lime olmuş organları, oruçluların iftar sofrasına karıştı. Uluslararası kuruluşlarda ayıplarını kamufle edecek Amerikan siyasi pelerininden emin olan Yahudiler, Filistinliler üzerinde terör estirmekten çekinmediler.

İşgalci Yahudi varlığı işgal altındaki Batı Şeria'da yer alan yasa dışı Yahudi yerleşim birimlerini genişletmek amacıyla onlarca Filistinli Müslümanın evini ve toprağını gasp etti. Evlerini ve topraklarını Yahudilere bırakmayan Müslümanlara ise büyük bir mezalim uyguladı.

Hamas'ın askerî kanadı İzzettin El-Kassam Tugaylarının başlattığı "Aksa Tufanı" operasyonu karşısında aciz kalan işgalci Yahudi varlığının, 7 Ekim'den bu yana, tarihte eşine az rastlanır büyük bir katliam ve soykırıma imza atması, bu katliamcı varlığın vahşetine canlı bir örnektir. Zira 7 Ekim'den itibaren "İsrail", Gazzeli Müslümanların üzerine havadan ve karadan on binlerce ton bomba yağdırdı. Gazzeli Müslümanları soykırım ve tehcire tabi tuttu. Gazze'de on binlerce Müslümanı şehit etti. Canlı-cansız her ne varsa hepsini tahrip etti. Öyle ki, gözü dönmüş aşağılık "İsrail" askerleri, mezarları kazarak katledilen Müslümanların naaşlarını çıkartıp buldozerlerle sürükleyerek, ezdiler.

Siyonist varlığın saldırılarının başladığı 7 Ekim'den bu yana Gazze'de hayatını kaybeden Filistinlilerin sayısı 30 bine -bu sayının en az yarısı bebek ve kadınlardan oluşuyor-, yaralı sayısı ise neredeyse 100 bine dayandı. Enkaz altında kalıp da ulaşılamayan daha belki yüzlerce naaş bulunmaktadır. Bombalardan dolayı 400 bine yakın konut tamamen veya kısmen yıkıldı. 5 aydır devam eden ve tüyler ürperten "İsrail" vahşetine karşı İslâm beldelerindeki yöneticiler, somut bir adım atmak şöyle dursun; siyasi ve ticari ilişkilerini bile kesemiyorlar. Bu destek ile daha da küstahlaşan gasıp Yahudi varlığı, Gazze'de korkunç katliamlar gerçekleştiriyor ve oluk oluk kan akıtıyor. Özellikle Mısır'ın Refah sınır kapısını kapatması, bir yandan ilaç ve gıdaya ihtiyacı olan Gazze halkının açlıktan kırılmasına sebebiyet verirken öte yandan da işgalci Yahudi varlığının açtığı yaraya tuz-biber oluyor.

2) Yargısız infaz yoluyla Filistin ve diğer ülkelerde işlenen suikast ve cinayetler

İşgalci Yahudi varlığı, Filistin'de bazı komutan ve direnişçileri hava bombardımanlarıyla katletti. Şehit Rantisi, şehit Ahmed Yasin ve daha niceleri şehitler kervanına katıldı. -Biz bu kardeşlerimizin şehit olduğunu düşünüyoruz yoksa kimseyi Allah adına tezkiye edecek değiliz.- Sudan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Ürdün'de olduğu gibi direniş liderlerine suikast düzenledi. "Özgürlük Filosu'na" gönüllü olarak eşlik eden Mavi Marmara gemisindeki Türkleri öldürdü. Çetelerin yaptığı gibi yargısız infaz yaparak suikast ve cinayet işledi. Ancak öldürülen kimselerin terörist olduğunu iddia etmekten de geri durmadı. 7 Ekim 2023 tarihinde de Hamas'ın askerî kanadı İzzettin El-Kassam Tugaylarının başlattığı "Aksa Tufanı" operasyonundan sonra Yahudi varlığı, insansız hava aracıyla Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta düzenlediği saldırıda Hamas yöneticilerinden Salih el-Aruri'yi katletti.

3) Bir takım hain yönetici ve kiralık liderlerce verilen destek

Yahudiler, ümmetin vücudunda yeşeren varlıklarını güvence altına almak için 1967 yılında Hartum Zirvesi'nde şu üç prensiple övünen yönetici ve rejimlerle hainçe normalleşme antlaşmaları imzaladılar: *"Barış yok, tanıma yok, müzakere yok."* Türkiye de dâhil teslimiyetçi rejimler, Yahudi işgalini yerleştirmek ve tanımak için gerekçeler ileri sürmeye başladı. Bundan önce Yahudi varlığı ile ilişkilere girmenin ihanet olduğu konusunda hiçbir anlaşmazlık yoktu. Yakın zamanda 4 Arap ülkesi (BAE ve Bahreyn), 15 Eylül'de Beyaz Saray'da düzenlenen törende "İsrail" ile ilişkileri normalleştirme anlaşması imzaladı. Sudan Dışişleri Bakanlığı da 23 Ekim'de geçiş hükümetinin "İsrail" ile ilişkilerin normalleştirilmesini kabul ettiğini açıkladı. Fas, 11 Aralık 2020 tarihinde "İsrail" ile ilişkilerinin "en yakın zamanda" normale döneceğini açıkladı. Böylece Fas; Türkiye, Mısır, Ürdün, BAE, Bahreyn ve Sudan'dan sonra "İsrail" ile normalleşmeyi kabul eden 7. Arap ülkesi oldu. Son olarak 20 Eylül 2023 günü Suudi Veliaht Prensi Muhammed Selman, "'İsrail" ile ilişkilerde 'normalleşme'ye her geçen gün daha da yaklaştıklarını" söyleyerek ihanetini ortaya koydu.

Normalleşme antlaşmaları, kültürel ve siyasal bir suçtur. Siyonist varlık kadar otoriter rejimler de bu konuda suç ortaklarıdır. Hainçe antlaşmalar, işgali ve yerleşimcilerin güvenliğini korumak için komşu ülkeleri ve Filistin Yönetimi'nin liderlerini *"sınır muhafızları"* hâline getirmiştir.

4) Diplomatik destek almak ve pazarlar açmak için bölgesel ülkelere siyasal olarak nüfuz etmek

Arap rejimleriyle sınırlı kalmayan Siyonist varlık, İslâm ümmetinin "arka bahçesindeki" ülkelerde de yayılmacı politikalar güttü. Nitekim Netanyahu, bir Afrika turunda Uganda, Kenya, Ruanda ve Etiyopya'ya birer ziyarette bulundu. Yeni pazarlar açmak ve uluslararası kuruluşlarda Yahudi varlığına destek toplamak için bu ülke liderleri ile bir araya geldi. Bu ziyaretler sırasında Siyonist hükümetin, dört ülkede "Uluslararası 'İsrail' Kalkınma Ajansı" ofisleri açılmasına karar verdiği duyuruldu.

"İsrail" Dışişleri Bakanlığı'ndan 10 Aralık 2019'da yapılan açıklamada, 20 Ekim 2020 - 10 Nisan 2021 tarihlerinde BAE'nin Dubai Emirliğinde düzenlenecek EXPO 2020 Dünya Fuarı'na katılım için anlaşma imzaladıkları bildirildi. Fransız "Intelligence Online" sitesinin 30 Ocak 2020 tarihli haberinde Fas'ın "İsrail"den 3 adet İnsansız Hava Aracı (İHA) aldığı belirtildi. "İsrail" basını tarafından da yayınlanan haberde, "İsrail" ile Fas arasındaki bir silah anlaşması kapsamında alınan "İsrail" yapımı ve AI Heron tipi İHA'ların 48 milyon dolar değerinde olduğu aktarıldı.

5) Ülke ve kurumlar için casusluk ve güvenlik hamleleri

Yahudiler, -sözde- "terörle" mücadele bahanesiyle birçok ülke ile güvenlik ilişkisi kurdular. İslâm dünyasındaki mevcut rejimlerle istihbarat ilişkisini geliştirmek için bu sloganı istismar ettiler. İslâmi hareketlere saldırma konusunda rejimlere her türlü hizmeti sundular. Afrika turunda Netanyahu, "terörle" mücadele uzmanı olarak lanse edilen MOSSAD'ın Afrika ülkelerindeki ağlarını etkinleştirmek için çalışmıştır. Kenya, Uganda, Ruanda, Etiyopya askerî kuvvetlerini eğitmek için bir anlaşma yapıldı. Etiyopya, Eritre ve Ugandalı askerlerin eğitimine MOSSAD elemanları da katıldı.

Yine BAE resmi ajansı WAM'nın haberine göre; Mossad eski Başkanı Cohen, BAE Ulusal Güvenlik Müsteşarı Şeyh Tahnun Bin Zayıd Al Nahyan ile Abu Dabi'de bir araya geldi. Al Nahyan ile Cohen iki ülke arasında güvenlik konusunda iş birliği ve bölgesel gelişmelere ilişkin görüş alışverişinde bulundu.

6) Yahudi çıkarlarını gerçekleştirmek için ahlaki yozlaşma ve kadınlar fitnesini istismar etmek

Modern tarih uzmanları ve akademisyenlerce Yahudilerin, küresel ahlaki yozlaşma sicili, kadınlar fitnesi ve onurları istismar etmeleri iyi bilinmektedir. O derece ki Dışişleri eski Bakanı Livni, bir dizi Filistin ve Arap liderlerle cinsel ilişkiye girdiğini itiraf etmiştir. Tüm bunlar, gayeye ulaşmak için her türlü vasıtayı meşru gören düşük Makyavelist prensipten hareketle MOSSAD'ın kadın ve onurları istismar etme politikasının bir parçasıdır.

Ocak 2024'te ABD'de kız çocuklarına yönelik cinsel istismar, pedofili ve fuhuş ağı oluşturmak suçlamasıyla yargılanırken hapishanede ölü bulunan Amerikalı milyarder Jeffrey Epstein davasına ilişkin dosyalar kamuoyuna açıklandı. Bu konu ile açıklama yapan eski Mossad ajanı Ari Ben Menashe; Epstein'ın kızıyla birlikte Mossad için çalıştığını, dünyanın dört bir yanında siyasetçi, yönetici, sanatçı, iş adamı ve birçok ünlü ismin çocuk istismarına bulaştırılarak "İsrail"in kölesi yapıldığını, ayrıca bunun bir "İsrail" devlet operasyonu olduğunu söyledi. Bu itiraf bile, Yahudi varlığının ne kadar iğrenç ve istismarcı bir mantaliteye sahip olduğu ortaya koymaya yeterlidir.

Yine aynı şekilde ABD'nin New York kentindeki bir sinagogun altında yasa dışı şekilde inşa edilmiş tüneller olduğunun saptanması ve bu tünellerde bebek ve çocuklara yönelik istismar, taciz, tecavüz ve belki de cinayetlerin gerçekleştirildiğine dair ciddi iddia ve delillerin ortaya çıkması, Yahudi zihniyetinin sapkın yönüne ilişkin önemli bir ifşaattır.

7) Talmud ve Siyonist Yahudi hedeflerine hizmet için, tarihî gerçekler ve yansımalarını tahrif etmek

Bu bağlamda Yahudiler, daha fazla kazanım elde etmek ve Avrupa'ya siyasi şantaj yapmak için "Holokost"tan dem vurmayı sürdürüyorlar. Yahudileştirmek, Filistin ve Kudüs üzerinde tarihî hak iddiasında bulunmak için Filistin'de özellikle de Kudüs'te İslâmi anıtları sildiler, eserleri tezyif ettiler.

Tüm bu cürümlere ek olarak İslâm ümmeti ve İslâm dinine karşı büyük bir suç işlediler. Ümmetin akidesi ile ilintili İsra ve Miraç topraklarını işgal ederek İslâm ümmetine meydan okudular.

[سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلاً مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ] **"Bir gece, kendisine ayetlerimizden bir kısmını gösterelim diye (Muhammed) kulunu Mescid-i Haram'dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götüren Allah, noksan sıfatlardan münezzehtir."**[3] O topraklar üzerinde pis varlıklarını kuran Yahudiler, ilk kıble ve üçüncü kutsal mekân Mescid-i Aksa'yı postallarıyla kirlettiler. Böylece bununla, İslâm ülkesinin yönetimine meydan okudular. Oysa bu topraklarda gayrimüslimlerin hükümdar olması haramdır.

Yahudi varlığı, hem İslâm ümmetine hem de dünyaya karşı envaiçeşit suç işledi. Bu yüzden dünya onun kötülüklerinden kurtarılmalıdır. Bu, politik olarak bu varlığın kökünü kazımayı gerektirir. Politik düzeyde dünya çapında bu varlık ve küstahlığına ilişkin "tiksinti" giderek artmaktadır. Söz konusu tiksinti, Yahudi varlığını ortadan kaldırmak ve haritadan silmek için aleyhinde küresel atmosfer yaratılmasına katkıda bulunacaktır.

Bu politik motivasyona ek olarak ferman-ı ilahi de, kutsal toprakları Yahudilerin pislik ve kirinden arındırmak için ümmetin seferber olmasını ferman buyurmaktadır. Diplomatik kanallar yoluyla, başarısız ve sahte müzakerelerle bu çözüme ulaşılamaz. Aksine bunun yolu, cihat meydanlarıdır. Cihat meydanlarında Allah'ın Kudüs ve Mescid-i Aksa'nın yeniden Müslümanların otoritesine geri döneceği vaadinden esinlenen ordular, Allahu Ekber tekbir ve tahlilleri saçacaktır. Zira Aksa Tufanı süreci göstermiştir ki; gasıp Yahudi varlığı sanıldığı kadar güçlü değildir. Ümmetin başındaki işbirlikçi yöneticiler olmasa Müslümanların kalbine saplanmış bu Yahudi varlığının, ümmetin orta yerinde iki gün bile tutunamayacağı apaçık ortadadır. Ebu Hurayra'dan Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in şöyle dediği rivayet edildi:

[لا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يُقَاتِلَ الْمُسْلِمُونَ الْيَهُودَ، فَيَقْتُلُهُمُ الْمُسْلِمُونَ حَتَّى يَخْتَبِئَ الْيَهُودِيُّ مِنْ وَرَاءِ الْحَجَرِ وَالشَّجَرِ، فَيَقُولُ الْحَجَرُ أَوِ الشَّجَرُ: يَا مُسْلِمُ يَا عَبْدَ اللَّهِ هَذَا يَهُودِيٌّ خَلْفِي فَتَعَالَ فَاقْتُلْهُ، إِلَّا الْغَرْقَدَ فَإِنَّهُ مِنْ شَجَرِ الْيَهُودِ] **"Müslümanlar Yahudilerle savaşmadıkça kıyamet kopmaz. Bu savaşta Müslümanlar Yahudileri öldürürler. Hatta bir Yahudi taşın, ağacın arkasına gizlenir. Bunun üzerine o taş, o ağaç, 'Ey Müslüman! Ey Allah'ın kulu! İşte arkamda bir Yahudi! Gel, onu öldür!' der. Yalnızca Garkad bir şey söylemez. Zira o, Yahudilerin ağaçlarındandır."**[4]

Râşidî Hilâfet, Filistin'e yardım etme farzını yerine getirmek üzere İslâm ümmetine ait orduların askerî iradesini kurtarabilecek kapasitededir. Râşidî Hilâfet, askerî cihat ruhunu yeniden diriltecek, Allah ve ümmet korkusu olan halife liderliğinde ve İslâm sancağı altında subaylar ve generallere izzet ve haysiyeti yeniden kazandıracaktır.

Allah'ın yardımıyla Filistin, İslâm ümmetiyle birlikte, Râşidî Hilâfet'in kuruluşuyla sömürgecilerin boyunduruğundan kurtulacaktır. Beytu'l-Makdis'ten başlayan Hilâfet çağrısı -ki Hizb-ut Tahrir orada kurulmuştur- bugün dünyada ışık hızıyla ilerlemektedir. Bu çağrı, ümmette köklü değişim denklemini gerçekleştirmek için çalışmaktadır. Söz konusu çağrı, nusret ehlini ümmette kamuoyu olan bu fenomen düşünceyle buluşturma temeline dayalıdır. Değişim dümeni, nusret ehline bağlıdır. Nusret ehli, Türkiye, Pakistan gibi ilahi doğuşa ev sahipliği yapma niteliğindeki bir ülkede Hilâfet'in yeniden doğuşunu sağlayacaktır, inşaAllah.

[إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ أَلَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ] **"Onların azapla buluşma zamanı sabahtır. Sabah yakın değil midir?"**[5]

3 - *İsra Suresi 1*

4 - *Müslim*

5 - *Hud Suresi 81*

Haluk Özdoğan
haluk.ozdogan@hotmail.com

HİLÂFET'İ KİM, NEDEN İSTEMEZ?

İster toplumsal hayat ister fert boyutuyla olsun hayata yön veren yegâne unsur, mefhumlardır. Mefhumlardan kastımız; olgular ya da vakıalar hakkında -ister doğru ya da yanlış ferdî olarak zihinde ister vakıada, karşılığı olsun ya da olmasın yani vakıalar hakkındaki fikirler, ister doğruluğu ya da yanlışlığı sorgulanmadan dogmatik, ezbere, ön kabule dayalı olsun ister vakıa ile sağlaması yapılarak somutlaştırılmış bir şekilde olsun-zihinlerde yer eden fikirlerdir. Bunlar, sadece fikir olarak yer edinmekle kalmaz, artık davranışları yönlendiren ve toplumsal hayatta da "doğrular" olarak hâkim siyasi otorite eliyle hayatın her alanına etki eder.

Örneğin; düz mantıkla "bütün dinler aynıdır. İslâm'da bir dindir. O halde İslâm da sadece bir takım dini ritüeller ve ahlakla ilgilenir, siyasi hayata, toplumsal hayata karışmaz" düşüncesi, maalesef yüzyılı aşkın süredir, dünya genelinde Müslümanlara kabul ettirilmeye çalışılan bir fikirdir. Bu fikir, Müslümanlar tarafından İslâm'ın vakıasıyla uyumlu olup olmadığını test etmeye fırsat vermeyecek şekilde, Batı'ya entegre edilmiş eğitim müfredatları doğrultusunda bir ön kabul ve ezbere dayalı şekilde zihinlere yerleştirilmektedir.

Bu fikir, Osmanlı Hilâfet Devleti'nin yıkılmasıyla enkazı üzerine kurulan -sözde- bağımsız karton devletlerin Müslüman halklarına zerk etmeyi sürdürdüğü zehirli bir mefhumdur. İster krallık, emirlik, diktatörlük şeklinde ister demokratik yolla olsun, bu devletçikler, -laiklik esasını benimsediklerinden ve Batı'nın sömürüsünü, İslâmi ümmet üzerindeki Batı tahakkümünü sürdürmek üzere tayin edilmiş rejimler olduklarından, İslâm'ın bir hayat nizamı oluşundan dolayı- İslâm'la Batı'dan daha fazla mücadele etmektedir. İslâm'ın toplumsal alanda yer edinmesine asla izin vermezler. İslâm'ın mabetlere ve vicdanlara hapsedilmiş bir halde sadece ibadetle sınırlı kalmasına ihtimam gösterirler.

Dolayısıyla kafir Batı, sadece Hilâfet'in kaldırılmasıyla yetinmedi. İslâm'ın tekrar hayat sahnesine dönmemesi için Müslüman halklarda kökleşmiş İslâmi mefhumların içini boşaltmaya, sulandırmaya ve nihayetinde onları, İslâm'dan bütünüyle saptırmaya özen gösterdi. Bunu en iyi 1935 yılında Kudüs'te yapılan misyonerler konferansında misyoner cemiyetlerin başkanı Samuel Zweimer'in şu sözü özetliyor: "Hıristiyan devletlerin sizleri Muhammedî ülkelerde yapmakla görevlendirdiği misyon, Müslümanları Hıristiyanlığa dahil etmek değildir. Bu onlar için hidayet ve şeref olur. Sizlerin misyonu, Allah ile bağı olmayan dolayısıyla milletlerin hayatlarında itimat ettiği ahlakla bir bağı olmayan birer yaratık haline gelmeleri için Müslümanları İslâm'dan çıkarmaktır."

Öte yandan Batı, Hilâfet enkazı üzerine kurduğu karton rejimlerde, hayatla ilgili konuların her biri, aslında tek bir hayat görüşünden fışkırmasına rağmen (iç ve dış siyaset, ekonomi, eğitim-öğretim, kadın-erkek ilişkileri yani toplumsal hayat, yargı vb. tüm konular) bunları, birbirinden bağımsız uzmanlık alanları olarak parçalanmıştır. Hayata ilişkin herhangi bir konuda fikir belirtilmek istendiğinde örneğin; "ekonominin bir bilim olduğu, bu konuda ancak uzman bilim insanlarının söz hakkı olduğu" öne sürülmekte; herhangi bir dünya görüşünden bağımsız tüm insanlığı kapsayan teknik bilgilerin uygulanması yerine kapitalist iktisadın gerekleri yerine getirilmektedir. Böylece, Müslüman halklar nezdinde İslâmi iktisat nizamının çözümlerinin gündeme gelmesinin önü alınmış olmakta, karmaşık ve sadece kapitalist iktisatçıların kullandığı ve halkın anlamadığı kavramlar, teknik kavramlarmış gibi sunulmaktadır. Bu sayede de sömürgeci kapitalist devletlerin servetlerimizi sömürmeye devam etmesi sağlanmaktadır.

Örneğin; "Neo klasik ekonomi düşüncesinden epistemolojik bir kopuşu temsil eden heteredoks yaklaşım, günümüzde giderek ön plana çıkan davranışsal ekonomi ve nöro ekonomiyle daha fazla önem kazanmaktadır." gibi ucube ve kendisinin bile önündeki kâğıda bakmadan söyleyemediği bu sözle alay konusu olan Hazine ve Maliye eski Bakanı Nureddin Nebati, sözün, akademisyenlerle yapılan bir toplantıda dile getirildiğini belirterek kendini savunmaya çalışmıştı. Gerçekte ise bu söz, kapitalist iktisat nizamının kavramlarıdır ve bu ucube yaklaşımların hiçbir işe yaramadığı, yaşadığımız kapitalist ekonomik kriz dolayısıyla gün gibi ortadadır.

İçinde yaşadığımız vakıadan bir başka örnek vermek istiyorum. Bir kaymakamın bir imamı hutbeyi eksik okuduğu gerekçesiyle darp etmesi olayını hatırlayın. Yıllar yılı laikliğin "devletin bütün dinlere eşit mesafede durması, dinin devlete, devletin de dine karışmaması" olarak ezberletildiği de elimizin altında dursun. Aynı laiklik dolayısıyla hiçbir Batı ülkesinde kiliselere ve diğer ibadet yerlerine karışılmazken dünyanın her yerinde olduğu gibi ülkemizde de camiler doğrudan siyasi otoritelerin kontrolü altındadır. Batılı ülkelerde, hutbeler, "cihad çağrısı ya da antisemitizm" içerip içermediği gerekçesiyle didik didik kontrol edilip bu yönde ifadelere yer verenlere de soruşturma açılmaktadır. Ülkemizde ise hutbeler, doğrudan Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından kaleme alınmaktadır. İşte bu müteyakkız durum bile, İslâm'ın sıradan bir din olmadığının; içinde hayata ilişkin tüm nizamları barındıran, kaynağı Allah Subhanehu ve Teâlâ olan siyasi bir ideoloji, hayat nizamı ve benzersiz bir yaşam tarzı olduğunun ispatıdır. Bu hayat nizamının uygulama metodu ise, içeride İslâm'ın hükümleriyle hükmeden, dışarıda ise davet ve cihat yoluyla tüm insanlığı kapsayan siyasi bir vizyona sahip olan Hilâfet'tir.

Dolayısıyla Hilâfet mefhumu, kafir Batı ve Batı'nın var ettiği güdümlü rejimler açısından en büyük tehdidi ifade etmektedir. Hilâfet, iki milyara yakın Müslümanın tek bir siyasi otorite ve tek bir bayrak altında birleşerek 1 milyon 800 bine yakın askeri, devasa bir orduyu bünyesinde barındırması anlaması demektir.

Nitekim İslâm ümmeti, bizzat İslâm'dan aldığı gücün yanında, galip gelinemez maddi bir güce de sahiptir. İslâm ümmetinin nüfusu, dünya nüfusunun neredeyse ¼'ini oluşturur. Coğrafi olarak da dünyanın dört bir tarafına yayılmış bir ümmettir, İslâm ümmeti. Dünyanın en stratejik konumları İslâm ümmetine aittir. Yeraltı ve yerüstü zenginlik ve kaynakları olarak da devasa bir zenginliğe sahiptir. Dolayısıyla servetlerimiz üzerinde ajan yönetimleri aracılığıyla sömürüsünü sürdüren Batı, karşısına böyle devasa bir gücün çıkmasını elbette istemez. Bu durum; başta Batı'nın ileri karakolu olan Yahudi varlığı "İsrail" olmak üzere, ABD, İngiltere gibi sömürgecilere, Batı'ya ait tüm askerî üs ve varlıkların İslâmi beldelerden kovulması, küresel sömürü çarkının, Batı güdümündeki karton rejimlerle birlikte yok olmasıyla sonuçlanacaktır. Bu, Batı dünyasıyla İslâm dünyası arasında "Aksa Tufanı" ile başlayan

bir savaş olduğu gerçeğinin üstünün örtülmeye çalışılması ve savaşın, Filistin topraklarıyla sınırlı kalıp tüm bölgeye yayılması suretiyle bölge ülkelerindeki kukla rejimlerin yıkılması konusundaki endişeleri açığa çıkartmaktadır.

Bu yüzden ajan yönetimler de, Müslümanların iradesini göstermelik seçimler yoluyla ya da zorbalıkla gasp ettikleri -varlıklarını kendisine borçlu oldukları, buralarda "adam" yerine konuldukları, yolsuzlukla servet elde ettikleri ve kendi ikballeri uğruna sömürgeci kafirlere ümmetin servetlerini altın tepside sundukları-, rejimleri ayakta tutabilmek için canhıraş çaba sarfetmektedirler.

Öyle ki; bir ay kadar önce "Kelime-i Tevhid" ve "Hilâfet"in sıcak bir gündem olması dolayısıyla yaptığı konuşmada Cumhurbaşkanı Erdoğan şöyle demişti: "Türkiye, 1923 yılında Cumhuriyet'e geçerek, rejim tercihini yapmıştır, milletimizin böyle bir meselesi yoktur. Ana muhalefetin başındaki zat iki de bir böyle diyor ya, böyle bir sorun yok. Cumhuriyet'ten geri adım atmaya çalışanlar, karşısında herkesten önce şahsımı bulur."

Bu sözler, başımızdaki yöneticilerin en az sömürgeci Batı kadar Hilâfet'ten veya gündeme gelmesinden nefret ettiğini gözler önüne sermektedir.

Öte yandan sömürgeci kafir Batı, cihanşümul bir ideoloji olması nedeniyle İslâm'ı siyasi olarak da hedef almıştır. Amerika'nın eski başkanlarından ve en önemli stratejistlerinden birisi olan Nixon, "Uygun Fırsat" isimli kitabında şöyle diyor: "İslâm, sırf bir din değildir, dahası büyük bir hadaratın/yaşam tarzının temelidir." Yine şöyle diyor: "İslâm ile Batı, birbirine zıttırlar. İslâm'ın dünyaya bakışı onu, ilkinin ikincisine galip gelmesi gereken şekilde 'Daru'l-İslâm ve Daru'l-Harp' olmak üzere ikiye ayırır." İslâm'ın dünya siyaset sahnesinde tekrar yer almasını arzulayan ve bunun için çalışan Müslümanlar hakkında ise şöyle diyor: "Onlar, maziyi yeniden canlandırma yoluyla eski İslâmi hadaratı geri getirmede kararlıdırlar. İslâmi şeriatın tatbikini hedeflemekteler ve İslâm'ın bir din ve devlet olduğunu haykırmaktadırlar. Geçmişe bakmalarına rağmen onu geleceğin hidayeti olarak benimsemektedirler."

Bu nedenle; Sovyet Rusya'nın doksanların başlarında yıkılması sonrasında İslâm'ın "dünya sahnesine geri dönmesi tehlikesi"ni göz önüne alarak NATO'nun, İslâm'ı "düşman" olarak belirlemesi şaşılacak bir durum değildir. Nitekim dönemin NATO Genel Sekreteri Willy Claes, şöyle diyor: "Artık geçmişteki ihtilaflarımızı ve husumetlerimizi bir tarafa bırakıp hepimizin gerçek düşmanı olan İslâm'a yönelmemizin zamanı gelmiştir." 1994 yılında NATO'nun Genel Komutanı olan John Galvin ise şöyle diyor: "Soğuk savaşı kazandık. İşte bizler, 70 yıllık aldatıcı çatışmaların ardından 1300 yıldan beri var olan İslâm'la büyük cepheleşme çatışmasının olduğu çatışma eksenine geri dönüyoruz."

"Hadaratlar/Medeniyetler Çatışması: Dünya Düzeninin Yeniden Kurulması" isimli kitabıyla ünlenen Samuel P. Huntington da şöyle diyordu:

"İslâm ile Hıristiyanlık arasındaki ilişkiler, genellikle fırtınalı ve her biri diğerine göre 'öteki' durumunda olmuştur. Liberal demokrasi ile Leninizm-Marksizm arasındaki yirminci yüzyıl çatışması, İslâm ile Hıristiyanlık arasındaki süregelen derin çatışma ilişkisiyle karşılaştırıldığında yüzeysel ve uçucu olgudan başka bir şey değildir." Yine şöyle diyor: "İslâm, Batı'yı şüphe konumunda bırakan tek hadarattır ve bunu en az iki defa yapmıştır." İslâm ile Batı arasındaki çatışmanın unsurları olarak şu beş unsuru zikrediyor:

"1. Arkasında İslâmi meselelerin erleri haline gelmiş büyük oranda işsiz ve öfkeli bir gençlik bırakan İslâmi nüfus artışı...

2. İslâmi uyanış, Batı'nın sahip olduklarına kıyasla hadaratlarının tabiatı, gücü ve seçkin değerleri hususunda Müslümanlara yepyeni bir güven vermiştir.

3. Batı'nın, değerleri ile kurumlarını genelleştirmeye dönük süregelen çabaları... İslâm dünyasında çatışmalara girmesi Müslümanlar nezdinde şiddetli bir memnuniyetsizlik doğurmuştur.

4. Komünizmin çökmesi, İslâm ile Batı'nın ortak düşmanını yok etmiş ve biri diğerinin tehdit algısı haline gelmesi için her ikisini baş başa bırakmıştır.

5. Müslümanlar ile Batılılar arasında giderek artan sürtüşme ve karışım, her iki tarafın özel kimliklerine olan ve diğerinin kimliğinden nasıl farklı olduğuna dair hissiyatlarını tahrik etmiştir."

Bu açıklamalar, henüz Hilâfet'e kavuşmamış İslâmi ümmetten ne denli korku içinde olduklarını gözler önüne seriyor.

Öte yandan Hilâfet'in geri gelmesine dair özellikle 11 Eylül sonrası, Batı'nın beklentisine ilişkin bazı raporlar, makaleler, analizler ve açıklamalar

çokça gündeme gelmiştir. Ayrıca İslâmi ümmette oluşan, "topraklarımızdaki sömürgeciliğin sonlandırılması ve Batı ile hesaplaşma fikri"nin, toplumda Hilâfet fikrinin yaygınlaşmaması ve dünya kamuoyunda "şeytanlaştırma" işlevi görmesi adına, bazı kavramlar üzerinden karton rejimlere çeşitli görevler verilmiştir. Batı'nın İslâm'a yönelik açtığı kamuoyu savaşında kullandığı en önemli kavramlar; "terörizm", "radikalizm", "ılımlı İslâm" ve "dinler arası diyalog" olmuştur. Şimdi bu doğrultuda bazı açıklamalara yer verelim:

Rusya'nın Devlet Başkanı Putin, 2002 yılının Aralık ayında Rus vatandaşlarından gelen 2 milyon soru arasından seçilen 50 soruyu cevaplandırdığı bir canlı TV programında konuşurken şu açıklamayı yapmıştır: "Devletlerarası terör, Rusya'dan parçalar koparmayı ve İslâmi Hilâfet'i kurmayı hedefleyen bir savaş açmıştır."

İngiltere Başbakanı Tony Blair 16 Temmuz 2005'deki, İşçi Partisi'nin genel kongresinde yaptığı konuşmasında şöyle demişti: "Biz, "İsrail" devletini izale etmek, batıyı İslâm dünyasından çıkarmak ve bütün İslâm ümmeti için Hilâfet'in kurulması yoluyla İslâm dünyasında şeriatın hâkim olacağı tek İslâm devletini kurmaya çalışan bir hareketle karşı karşıyayız."

Yine 2005 Eylül'ünde şöyle diyordu: "Şu anda Irak'tan çıkmamız Ortadoğu'da Hilâfet'in ortaya çıkmasına yol açacaktır."

Oğul Bush'un, 06 Ekim 2005'te, Müslümanların Ortadoğu'daki Amerikan ve Batı nüfuzunu bitirmeyi hedefleyen bir stratejiye sahip olduklarına işaret ederek söylediği sözler adeta hafızalara kazınmıştır: "Tek bir devlete hâkim olmaları durumunda bu, tüm Müslümanları cezbedecektir. Bu da onlara bölgedeki tüm rejimleri devirme ve İspanya'dan Endonezya'ya uzanacak radikal İslâmi bir imparatorluk kurma fırsatı verecektir."

Amerikan ulusuna sesleniş konuşmasında şöyle diyordu: "Silahlı direnişçiler, bir ülkeyi ele geçirerek İslâmi halklara önderlik yapacaklarına, bölgedeki ılımlı hükümetlerin hepsini devirme imkânı bulacaklarına ve ardından da İspanya'dan Endonezya'ya kadar uzanan radikal İslâmi bir imparatorluk kuracaklarına inanıyorlar."

06 Ekim 2005'te dönemin İngiltere İçişleri Bakanı Charles Clarke, Heritage Foundation'da yaptığı konuşmada şöyle diyordu: "Hilâfet'in yeniden kurulması hakkında hiçbir müzakere olamaz, İslâmi şeriatın tatbik edilmesi tartışma konusu olamaz."

24 Ağustos 2007 tarihinde, dönemin Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy, şöyle diyordu: "Kuşdili ile konuşmaya gerek yok. Çünkü bu karşılaşma iddialarına göre moderniteyi ve çeşitliliğin hiçbir şeklini kabul etmeyen, açıklığın her şeklini reddeden, Endonezya'dan Nijerya'ya kadar Hilâfet'i kurma rüyalarına sahip olan 'radikallerin' istediği bir karşılaşmadır... İslâm ile Batı'nın karşı karşıya gelme potansiyeli küçümsenmemelidir."

Görüldüğü üzere sömürgeci kafir devletlerin İslâm'a ve Hilâfet'e yönelik öfke ağızlarından dökülmekte, kalplerinde olan öfke ise daha fazladır. Asıl olarak Hilâfet'in sadece bir fikir olarak dolaşımda olmasından daha çok, bu fikri kapsamlı bir proje olarak ortaya koyan ve dünya çapında fikrî ve siyasi olarak çalışan ideolojik bir partinin varlığı uykularını kaçırmaktadır. Zira bu siyasi parti -ki O; Hizb-ut Tahrir'dir- bu fikri somut bir hedef olarak pratiğe dökmek üzere yol almaktadır. Hilâfet fikri, dünyada sadece bazı fertlerin zihinlerinde tasavvur ettiği, "idealizm" olarak yorumlanabilecek veya "hayali" bir fikir olmaktan çıkmış, siyasi bir irade olarak cehdini ortaya koyan ideolojik somut, ete kemiğe bürünmüş siyasi bir parti ile temsil edilir olmuştur. Bu yüzden, dünya çapında türlü karalama, anti propaganda, medya boykotu ve -en son örneğini İngiltere'de gördüğümüz yasaklama gibi- çeşitli engellemelere rağmen Hilâfet çağrısı, diyardan diyara çığ gibi büyümeye devam etmektedir.

Hilâfet, özetle Batı dünyası ve Batı dünyasına ram olmuş karton-kukla rejimlerin korkulu rüyasıdır. Bu kukla rejimler içinde de öne çıkan iki sınıf, Hilâfet fikrine direnç göstermektedir. Bunlar; statükoya bağlanmaya ve ona -kaçınılmaz bir zorunluluk olarak- teslim olmaya davet eden, gerek düşüncesine ve gerek problemlerine çare bulmak için vakıayı kaynak kabul eden, ideolojik olmayan siyasi örgütlenmeler ve halkın iradesini gasp etmiş siyasi otoriteler ile yüz yıldır gömüldüğümüz karalıktan razı olan, aydınlık içinde yaşamayı kabul etmeyen, boş laf ve yüzeyselliğe alışmış, bedenî ve akli tembellik hastalığına tutularak statükoya sırf babalarının o çizgide olması nedeniyle bağlanıp donmuş kalmış, vakıaya tamamen ayak uyduran, teslim olan ve donuk fikir sahibi gerçek statükocu kesimlerdir.

Yusuf Yavuzkan
ysf79@msn.com

HİLÂFET DÜNYADAKİ DENGELERİ NASIL DEĞİŞTİRECEK?

İslâm, hayatın her alanına ilişkin fıtrata uygun, aklı ikna eden ve kalbi mutmain kılan, insanlığa huzur, mutluluk ve güvenlik sağlayan, karanlıkları parçalayıp beşeriyeti aydınlığa kavuşturan nizamlar, hükümler ve çözümlere sahip kapsamlı bir ideoloji olarak, hâkim olduğu her yerde ve her zaman diliminde karşı konulamaz bir güç kaynağı olmuştur. İslâm ideolojisini benimseyip ahkamını bir bütün olarak adaletle uygulayan devletler; tarih boyunca güçlü ve lider olmuş, cihat ve fetihler yoluyla İslâm topraklarını genişletmiş, İslâm davetini tüm dünyaya taşıyarak fethettiği toprakları imar ve ihya etmiştir. İslâm ahkamını adaletle uygulamakta acizlik, gevşeklik ve sorumsuzluk gösteren zalim yöneticilerin iktidarda olduğu dönemlerde ise tersine bir durum yaşanmıştır. Tarih boyunca inişli-çıkışlı süregelen bu devridaim, hakimiyeti sürdüğü sürece İslâm'ın dünyaya liderlik etmesine mâni olmamıştır. Emevî halifelerinin baskıcı dönemlerinden sonra Halife Ömer bin Abdulaziz ile yeni bir yükseliş ve yeniden toparlanma süreci başlamıştır. Müslümanların zafiyeti sonucu kaybedilen Kudüs, yaklaşık bir asır Haçlıların işgalinde kaldıktan sonra, İslâm'ı yüceltmek için harekete geçen Müslüman liderler sayesinde yeniden İslâm ile hayat bulabilmiştir. Moğol istilaları, Haçlı seferleri, Safevi saldırıları, Rus saldırıları gibi birçok kriz dönemlerinde gerileme, duraklama veya yenilgi yaşanmış olsa da Müslümanlar, İslâm'a yeniden sarıldıkları sürece

kısa sürede ayağa kalkmayı başarmıştır. Fakat 15. Yüzyıldan itibaren Avrupalı güçlerin sömürgeciliği, Afrika, Avrupa, Orta Doğu ve Asya'daki Müslüman çoğunluklu toplumları derinden etkileyip İslâm'dan uzaklaşmalarına neden olmuştur. O dönemde "Avrupa mucizesi" veya "büyük ayrışma" olarak tanımlanan, gerçekte modern sömürgeciliğin başlangıcını ifade eden süreçte Müslüman halklar, maddi ve manevi yönden bir gerileme, ardından yıkım sürecine girmiş, nihayetinde 6 asırlık Osmanlı Devleti tarih sahnesinden silinmiş ve temsilcisi olduğu Hilâfet, bir çırpıda kaldırılmıştır.

Bugün de İslâm ümmeti, tarihteki birçok çalkantılı dönem gibi bir çöküş ve hezimet dönemi yaşıyor. Fakat bugünü, geçmişteki krizlerden ayırt eden faktör, Müslümanları birleştiren bir gücün, yani Hilâfet'in olmayışıdır. Tarih boyunca Hilâfet, İslâm ümmetinin toprakları, halkları ve imkanları için birleştirici bir güç olmuştu. Bugün Hilâfet'in yokluğuyla birlikte İslâm topraklarının 50 küsur devletçiğe parçalanmış olması, daha da ötesi küresel sömürgecilik sisteminin şiddetli sömürüsü, işgali ve saldırısı altında olması, ümmeti adeta felç etmiştir. Suriye'de yaklaşık bir milyon Müslüman katledilip yerinden edilirken, bugün Gazze'de on binlerce Müslüman vahşice bombalanırken, Uygur Müslümanları Çin işkencesi altında acımasızca ezilirken tüm dünyanın, bilhassa Müslüman halkların aciz, zavallı ve çaresiz bir şekilde izlemekten başka hiçbir şey yapamamasının nedeni budur.

14 asırlık ihtişamlı bir tarihe sahip İslâm ümmeti bugün yine, eskiden olduğu gibi dünyanın süper gücü haline gelebilecek lider bir devlet olma potansiyeline sahiptir. Sömürgeci Batılı devletler ve coğrafyamızdaki uzantılarının tüm siyasi, fikrî ve kültürel saldırılarına rağmen İslâm ideolojisi sapasağlam ve eksiksiz kalmayı başarmıştır. İslâm ümmetinin akide, muamelat, ibadet, ukubat ve ahlak esasları yönünden berrak bir altyapısı vardır. Hilâfet Devleti'nin temeli, anayasası, yönetim, ekonomi, maliye, dış siyaset, harp siyaseti, eğitim ve sağlık siyaseti, tarım ve sanayi siyaseti, çevre, bilim ve teknoloji siyaseti, içtimai nizam gibi tüm fikrî, fıkhi ve kültürel bileşenleri mevcuttur. Kısacası; İslâm hadaratının tarih boyunca beşeriyete kazandırdığı ilim, kültür, sanat, icatlar, keşifler ve bilimsel katkıların haricinde İslâm nizamlarının bir anda ve bir bütün olarak uygulanabilmesini sağlayacak tüm teorik gereksinimleri halihazırda mevcuttur. Geriye sadece İslâm ümmetinin potansiyel güç kaynaklarını ve imkanlarını ortaya koymak ve Hilâfet'in ikamesi için bir an evvel harekete geçmek kalmıştır.

Günümüzde Müslümanların nüfusu, -2023 yılı itibariyle- 2 milyarı aşarak dünya nüfusunun yaklaşık %25'ine yaklaşmış durumda. Aynı akideye inanan, aynı ahkamı benimseyen, aynı hedefi gerçekleştirmek isteyen böylesi büyük bir ümmetin, -coğrafi mesafelerden dolayı tamamı olmasa da büyük bir çoğunluğunun (örneğin; sadece MENA/Ortadoğu ve Kuzey Afrika bölgesi)- tek bir liderlik çatısı altında birleşmesi, nüfus bakımından Çin ve Hindistan'ın ardından dünyanın en büyük üçüncü devletinin ortaya çıkması anlamına gelecektir. Ayrıca İslâm, dünyanın en hızlı büyüyen dini konumunda (%1,84). Nüfus projeksiyonlarına göre; 2060 yılına kadar dünya nüfusu %32 artarken Müslüman nüfusunun %70 oranında artarak 3 milyarı aşacağı öngörülüyor. Buna göre; şu anda dünya nüfusunun yaklaşık 1/4'i olan Müslümanların, 1/3'i düzeyine yükseleceği anlamına geliyor. Üstelik bu artış, yalnızca doğum oranlarıyla değil aynı zamanda İslâm'a geçen gayrimüslimlerin sayısıyla da bağlantılı. Şu anda nispeten düşük olan bu oranın, Hilâfet Devleti'nin kurulmasıyla birlikte muazzam bir ivme kazanacağına şüphe yok.

Müslümanların nüfusunun, Ortadoğu'nun %91'i, Orta Asya'nın %89'u, Güneydoğu Asya'nın %40'ı, Güney Asya'nın %31'i, Afrika'nın %55'ini teşkil ettiği dikkate alındığında, Hilâfet Devleti dünyanın en stratejik coğrafyası üzerinde kurulmuş olacaktır.

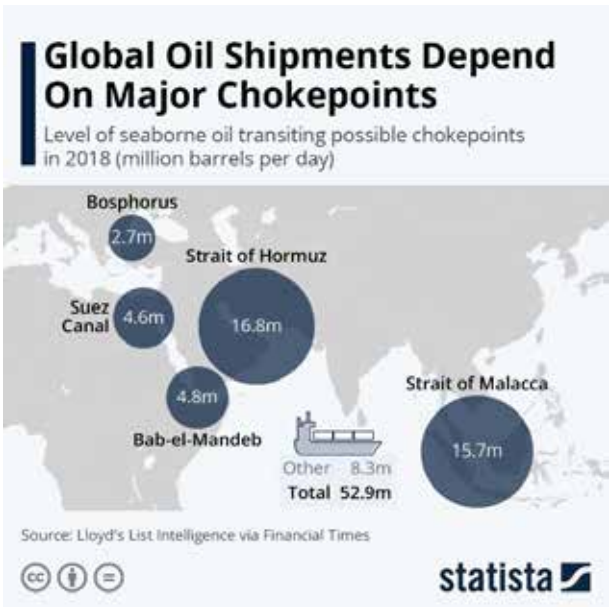

Malezya ile Endonezya arasında bulunan ve Güney Çin Denizi ve Pasifik Okyanusu'nu Hint Okyanusu'na bağlayan Malakka Boğazı'ndan yılda yaklaşık 100 bin gemi geçiyor ve dünya ticaretinin %40'ını kontrol ediyor. Basra Körfezi çıkışındaki Hürmüz Boğazı'ndan dünya petrol üretiminin yaklaşık %18'i ve LNG üretiminin %35'i geçiyor. İspanya ile Fas arasındaki Cebelitarık Boğazı'ndan yılda yaklaşık 120 bin gemi geçiyor ve dünya ticaretinin yaklaşık %50'sini kontrol ediyor. Yemen ile Cibuti arasında bulunan ve Kızıldeniz'i Aden Körfezi'ne bağlayan Babülmendeb Boğazı'ndan yılda yaklaşık 20 binden fazla ham petrol gemisi geçiyor. Kızıldeniz'i Akdeniz'e bağlayan Süveyş Kanalı; dünya ticaretinin %12'sini, değeri yaklaşık 1 trilyon dolar olan konteyner trafiğinin %30'unu kontrol ediyor. Türkiye'nin İstanbul-Çanakkale Boğazları ise yılda yaklaşık 50 bin geminin ve yaklaşık 2,5 milyon varil petrolün geçişini kontrol ediyor. Görüldüğü gibi; yalnızca bu boğazların kontrolü bile tek başına Hilâfet Devleti'nin dünya ekonomisinin yarısından fazlasını elinde tutacağı anlamına geliyor.

2010 yılı rakamlarına göre sadece MENA bölgesi, dünya petrol rezervlerinin %60'ına, dünya kanıtlanmış doğalgaz rezervlerinin %45'ine ve dünya maden rezervlerinin %30'una sahip. Dünya toplam enerji üretiminin %83'ü, elektrik üretiminin %60'ı fosil yakıtlara bağımlı olduğundan yalnızca bu İslâm toprakları, dünya ekonomisi açısından hayati önem taşıyor. Bunun farkında olan fosil yakıt fakiri Batılı ülkeler, bağımlılıklarını azaltmak için alternatif enerji kaynakları, yenilenebilir enerji gibi yeni teknolojileri benimsemeye çalışsa da özellikle endüstri sektörlerinin daha uzun yıllar boyunca bu kaynaklara geçiş yapabilmesi, dolayısıyla fosil yakıtlara -yani Müslümanlara- bağımlılıktan kurtulması pek olası görünmüyor. İslâm coğrafyası, maden kaynakları açısından da oldukça zengin durumda. Petrol ve doğalgazın yanı sıra demir, fosfat, alüminyum, uranyum ve kömür kaynakları dünya ekonomisi ve sanayisi için son derece büyük önem taşıyor. 2023 yılı rakamlarına göre; Batılı devletlerin kuklası oldukları halde sadece Körfez bölgesinde 33 milyar dolarlık madencilik projeleri yürütülüyor; 22 milyar dolarlık proje de hazırlık aşamasında. Sadece Türkiye'de, dünya endüstriyel hammadde rezervinin %2,5'i bulunuyor. Dolayısıyla Batı sömürgeciliğinin haritadan silinmesi sonrasında ortaya çıkacak potansiyel, tahayyüllerin ötesinde olacak.

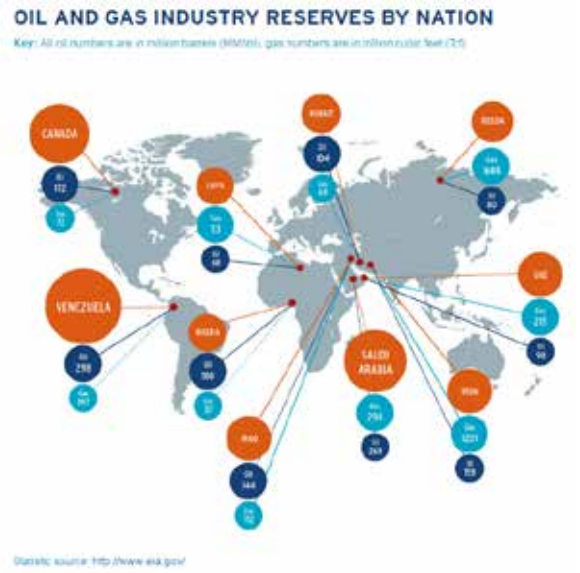

Tarıma gelince... Dünyada tarım arazisinin 1,5 milyar hektarlık kısmı ekilebilir alandır ve bu alanın büyük kısmı 10 ülkeye aittir. Müslümanların başındaki hain yöneticiler yüzünden, muazzam tarım potansiyeline ve dünya su rezervinin yaklaşık üçte birine sahip İslâm toprakları üzerinde kurulu hiçbir ülke maalesef bunlar arasında yer almıyor. Bu yüzden Hilâfet Devleti'nin öncelikli siyasetlerinden biri, tarım üzerine odaklanmak olacak; böylece hem kendi kendine yeterlilik kazanarak dışa bağımlılıktan kurtulacak hem de günümüzde insan sağlığını ciddi ölçüde tehdit eden genetiği değiştirilmiş gıda, hormon kullanımı ve benzeri sorunlara karşı gıda güvenliğini temin edecektir. Hayvancılık, balıkçılık, tohumculuk, tarımsal ve hayvansal üretim teknolojileri ve AR&GE çalışmaları da bu kapsamlı planın vazgeçilmez ayakları olacaktır.

Sanayiye gelince... Hilâfet Devleti'nin dış politikasının temeli harp sanayisidir. Harp sanayisi, ağır sanayi gerektirir. Ağır sanayi, bugün tasavvur edilenin aksine *"fabrika üreten fabrikalar"* demektir. Günümüzde halkı Müslüman ülkelerde bu anlamda ağır sanayi, nükleer teknoloji ve yüksek teknoloji gerektiren üretim yoktur. Hilâfet Devle-

ti'nin en önemli önceliklerinden biri, ağır sanayi hamlesi olacaktır. Zira bu, sömürgeci devletlerin tekellerinde tuttukları, diğer dünyayı kendilerine bağımlı hale getirdikleri stratejik bir alandır. Makine sanayi, madencilik, metalurji, enerji, savunma sanayi ve kimya endüstrisi gibi alanlarda üretim, -halihazırda mevcut olsa da- Müslümanları dışa bağımlılıktan kurtarmaktan uzaktır.

Modern savunma sanayileri, askerî platformları geliştiren bir dizi ana sanayiden ve askerî platformları oluşturan bileşenleri ve parçaları geliştiren büyük bir destek sanayisinden oluşmaktadır. Hilâfet'in savunması için ihtiyaç duyulan havacılık ve uzay, denizcilik, elektronik sistemler, yarı iletken teknolojisi, nükleer teknoloji, otomobil ve bilgi teknolojisi gibi temel ve kritik endüstrileri geliştirmek için bir acil eylem planı uygulaması gerekecektir.

Hem Pakistan hem de Türkiye, İslâm dünyasında havacılık ve uzay konusunda en gelişmiş kabiliyetlere sahip ülkelerdir. Her iki ülke de şu anda kendi savaş uçaklarına sahip olmamakla birlikte, her ikisi de nihayetinde kendi savaş uçaklarını üretmek ve diğer ülkelerle ortaklaşa kendi jetlerini inşa etme kabiliyetine sahip olmak için programlar başlatmıştır. Her iki ülke de kompozit malzemeler ve uçak gövdeleri için kompozit kaplamalar üretme konusunda deneyim sahibidir. Türkiye bunu bir adım öteye taşıyarak 2025 yılına kadar ilk yerli savaş uçağını üretmeyi hedefliyor. Türkiye'nin havacılık firması Tusaş, F-16'nın yapımında yer almıştır ve F-35'in aviyonikleri de dahil olmak üzere bir dizi gelişmiş savaş uçağı bileşeninde deneyime sahiptir. İslâm dünyası, kendi savaş uçağını henüz üretememiş olsa da revizyon, tasarım, bakım ve onarım konusunda temel deneyime sahiptir.

Denilebilir ki; *"özellikle harp sanayi ve ileri teknoloji gerektiren ağır sanayi sektörleri, uzun yıllar süren bilgi, deneyim, maliyet ve teknoloji gerektirirken Hilâfet bunlara nasıl sahip olacak?"* Askerî platformlar pahalı bir sektör olduğu için Batılı ülkeler askerî platformlarını ihraç etmek için birbirleriyle rekabet etmektedir. Bunun bir sonucu olarak dünyadaki askerî güçlerin çoğu, savaş uçakları, denizaltılar ya da savaş gemileri gibi üretimlerde Batılı askerî platformlarına dayalıdır. Sovyetler Birliği'nin 1950'li ve 1960'lı yıllardan kalma askerî platformları hâlâ dünyadaki birçok ordunun büyük bölümünü oluşturmaktadır. Körfez ülkeleri ve Suudi Arabistan, gelişmiş askerî platformlara sahipken Pakistan, Mısır ve Türkiye'nin askerî platformları büyük ölçüde eski platformlardan ve bazı modern platformlardan oluşmaktadır. Bunların çok azı İslâm topraklarında üretilmektedir. Hilâfet kurulduğunda belirli bir askerî ve ekonomik kabiliyete ihtiyaç duyacaktır. Askerî kabiliyeti arttıkça, ekonomisi geliştikçe ve başta Batılı ülkeler olmak üzere dünya devletlerinin Müslümanların kaynaklarına bağımlılığı arttıkça Hilâfet Devleti, ileri teknolojiye sahip kapitalist devletler arasındaki rekabeti avantaja dönüştürmeyi başaracaktır. Dolayısıyla Hilâfet'in ihtiyaç duyacağı şey, gelişmiş savunma sanayisinden ziyade ekonomik güç ve askerî kabiliyettir. Gelişmiş savunma sanayileri, askerî kabiliyet arayışının bir sonucudur.

İşte Hilâfet Devleti; -yaş ortalaması yaklaşık 25-30 arası olan **genç ve dinamik nüfusuyla**, Allah'ın izniyle üzerinde kurulacağı **coğrafya**nın müthiş **avantajıyla**, dünya ticaretini ve mal sevkiyatını kontrol edebileceği **stratejik denizleri, boğazları ve kanallarıyla**, planlamasını şimdiden hazırladığı ekonomik kalkınma hamlesi dahilinde şaha kaldıracağı **tarımı, hayvancılığı ve balıkçılığıyla**, sahip olduğu muazzam yeraltı ve yerüstü kaynakları, stratejik madenleri, petrol, doğalgaz ve kömür **rezervleriyle**, başlatacağı ağır sanayi ve harp **sanayi hamlesi ve ileri teknoloji transferiyle** ve daha önemlisi, Batılı devletlerin her yönden bağımlı oldukları, güçlerini, nüfuzlarını, zenginliklerini, kaynaklarını ve insanlarını aldıkları İslâm toprakları üzerindeki kukla iktidarlarını, ajan yöneticilerini, şer üslerini, siyasi, ekonomik ve askerî varlıklarını ortadan kaldırarak küresel **sömürgecilik sistemine** ağır **bir darbe vuracak olmasıyla** ve çok daha önemlisi, İslâm akidesi temelinde adalet, insaf ve merhametle tatbik edeceği İslâm ahkamının gölgesinde mutlu ve izzetli olacak **ümmetiyle**, davet ve cihat yoluyla tüm **dünyaya İslâm'ı taşımasıyla**, asla sömürgeci ve işgalci olmayacak **fetihleriyle**, insanlığın hidayetine vesile olarak, küfrün karanlıklarında boğulmuş zavallı **dünya halklarını İslâm'ın aydınlığına çıkarmasıyla-** hiç kuşkusuz küresel dengeleri altüst edecek yepyeni bir çağ açacak ve kapitalist küfrün egemen olduğu Ortaçağ karanlığından beter bu zifiri karanlık çağı mutlaka kapatacaktır.

[وَمَا ذٰلِكَ عَلَى اللهِ بِعَزِيزٍ] **"Muhakkak ki bu, Allah için hiç de zor değildir."**[1]

1 - İbrahim Suresi 20

Remzi Özer
remziozerim@gmail.com

HİLÂFET DEVLETİ'NİN ANAYASASI VE YÖNETİM ORGANLARI

Sosyal bir varlık olan insan kendisinde var olan fizyolojik ve içgüdüsel ihtiyaçlarını karşılamak için diğer insanlarla ilişki kurmak zorundadır. Bu zorunluluk, bir toplum içinde ekonomik, siyasi, sosyal, hukuki vb. alanlarda insanların birbirleri ile sürekli ilişkiler kurmasına yol açar. Bu ilişkilerin toplumsal bir anarşi ve kaosa dönüşmesini önlemek, toplum adına bu ilişkileri düzenleyecek siyasi bir otoritenin varlığına ihtiyaç duyar. "Devlet" adını verdiğimiz siyasi otorite, devletin yönetim organları ya da "anayasa" adı verilen temel kanun, işte bu ilişkiler ağını düzenlemek amacıyla bir zorunluluk olarak ortaya çıkmıştır.

Nitekim insan aklı tarafından üretilen kapitalist ve komünist ideolojilerin bu ilişkiler ağını düzenleme ihtiyacından doğması gibi, âlemlerin Rabbinin gönderdiği evrensel bir fikrî ve siyasi önderlik olan İslâm dini de esasen bu ilişkileri düzenleyen bir hükümler bütünüdür.

Yönetim ve idari organlarında tamamıyla Allah'ın hükümlerine dayanan İslâm devleti Hilâfet, Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* efendimizden sonra 13 asır boyunca yönettiği coğrafyada halkının arasındaki ilişkileri İslâm'ın hükümlerine göre düzenlemiştir.

İletişim imkanlarının sınırlı olduğu dönemlerde 23 milyon km^2 büyüklükte bir coğrafyayı yönetmek gibi muazzam bir başarı ortaya koyan Hilâfet Devleti, nev'i şahsına münhasır bir devlet olmuştur.

İslâm'ın yönetimin nizamı olan Hilâfet, dayandığı temel esaslar, yönetmede gözettiği fikirler, mefhumlar, ölçüler ve hükümler, tatbik ettiği anayasa ve kanunlar açısından ya da yönetim ve idari organları bakımından geçmişte ve günümüzde mevcut olan yönetim biçimlerinden tamamıyla farklı ve onlardan çok üstün bir yönetim biçimidir.

Günümüz dünyasındaki mevcut yönetim biçimleri, şekil ve içerik bakımından İslâm'daki yönetim biçiminden tümüyle uzaktır. Bu yönetim biçimlerinin hiçbiri, Allah'ın Kitabı'ndan, Rasulü'nün Sünneti'nden alınmamıştır. Bunlar, İslâm nizamı ile açıkça çelişen yönetim şekilleridir.

İslâmi yönetim nizamı 4 temel esas üzerine bina edilmiştir.

Egemenlik, şeriata aittir.

Otorite, ümmete aittir (Seçme, yönetme konusunda halifeyi yetkilendirme ve uygulamalarından dolayı muhasebe etme hakkı/yetkisi, ümmete aittir. Otorite konusunda halife, ümmetin vekilidir).

Hilâfet, vahdet esasına dayalı dünyadaki Müslümanların genel başkanlığıdır. Tek bir Halife olmalıdır. Ve bütün Müslümanlar için bir halife naspetmek farzdır.

Uygulamadaki ihtilafları ortadan kaldırma ve yönetmek için gerekli olan kanunları, şer'i hükümlerden benimseme yetkisi halifeye aittir.

Bu çerçevede;

İslâm Nizamında Yönetim Şekli, Krallık Değildir!

Krallık; babadan oğula geçen bir şekilde egemenliğin krala ait olduğu, halktan hiç kimsenin sahip olmadığı özel imtiyazların krala tanındığı, kralın sözünün kanun ve konumunun da kanunlar üstü, dokunulamaz olduğu bir yönetim biçimidir.

İslâm'da ise egemenlik, şeriata aittir; halifeyi halk seçer. Halife, halk karşısında ya da hukuk önünde özel imtiyazlara sahip değildir. Yine halife, yönetimle ilgili bütün tasarruflarında şer'i hükümlere bağlı olarak hareket etmek zorundadır.

Dolayısıyla krallık nizamı ile İslâm nizamı arasında bir benzerlik kurulamaz.

Yönetim ve idari organlarında tamamıyla Allah'ın hükümlerine dayanan İslâm devleti Hilâfet, Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem efendimizden sonra 13 asır boyunca yönettiği coğrafyada halkının arasındaki ilişkileri İslâm'ın hükümlerine göre düzenlemiştir. İletişim imkanlarının sınırlı olduğu dönemlerde 23 milyon km^2 büyüklükte bir coğrafyayı yönetmek gibi muazzam bir başarı ortaya koyan Hilâfet Devleti, nev'i şahsına münhasır bir devlet olmuştur.

İslâm Nizamında Yönetim Şekli, İmparatorluk Değildir!

İmparatorluk sistemi, imparatorluğun farklı coğrafyalarında yaşayan çeşitli ırklar arasında yönetimde eşitlik gözetmez. İmparatorluğun merkezine yönetimde, maliyede ve iktisatta ayrıcalık tanır.

İslâm'ın yönetim metodu ise devletin her parçasındaki yönetilenler arasında eşitlik gözetir ve her tür fanatik ırkçılığı, milliyetçiliği reddeder. Yönettiği bölgeleri sömürgesi hâline getirmediği gibi servet ve kaynakları da kötüye kullanmaz.

Otoritesi altındaki tüm bölgeleri,-aralarındaki mesafe ne kadar uzak olursa olsun ve halklarının ırkları ne kadar çeşitli olursa olsun- tek bir bütün olarak görür ve bu bölgelere devletin varlığının asli parçaları olarak itibar eder, halklarına da merkezdeki veya bir başka bölgedeki halkın sahip olduğu hakların aynısını verir. Yine yönetim otoritesi, nizamı ve yasaması tüm bölgelerde aynıdır; bölgelere göre farklılık göstermez.

> *Müslümanlar, Hilâfet'in kaldırılmasından bu yana İslâm dışı nizamlarla yönetildiler ve bu süre zarfında Batı'nın fikrî ve siyasi manipülasyonunun etkisi altında ciddi operasyonlara maruz kaldılar. Bu manipülasyonlardan -konumuzla alakalı olanlarından- biri de; "İslâm'da yönetim nizamı yoktur" propagandasıdır.*

İslâm Nizamında Yönetim Şekli, Federalizm Değildir!

Federal sistem, genel bir yönetim altında özerkliğe sahip eyaletlerden oluşur. Oysa İslâm'da yönetim nizamı, vahdet nizamıdır. Hiçbir bölge ya da vilayet, Hilâfet otoritesinden özerk olamaz.

İslâm Nizamının Yönetim Şekli, Cumhuriyet Değildir!

Cumhuriyet, bir çoğunluk rejimidir. Halkın çoğunluğunun iradesi esasına dayanır. Halk, egemenliğin ve yasamanın kaynağıdır. Neyin helal, neyin haram olduğuna ya da neyin meşru, neyin gayri meşru olduğuna, halkın çoğunluğu karar verir. Cumhuriyet rejiminde yönetim, kolektiftir. Yönetim, cumhuriyetçi başkanlık sisteminde cumhurbaşkanı ile bakanlara, parlamenter cumhuriyet sisteminde ise bakanlar kuruluna verilmiştir.

İslâm nizamında ise yasama yetkisi, halka değil yalnızca Allah'a aittir.

Yönetim kolektif değildir; yönetme yetkisi sadece halifeye aittir.

İslâm'ın Yönetim Nizamı, Demokratik Değildir!

Demokraside egemenlik/yasama yetkisi, halka ait iken İslâm'da egemenlik/yasama yetkisi sadece Allah'a aittir. Demokrasi, özgürlükler fikrine dayanırken İslâm, şer'i hükümlere bağlılığı esas almaktadır. Diğer yandan demokrasiyi, "halkın yöneticisini seçmesi" olarak tanımlamak da doğru değildir. Seçim, yöneticinin tayininde sadece bir üsluptur. Demokrasi ise bir hayat ve yönetim nizamıdır.

Bu nedenlerden dolayı İslâm'da yönetim nizamı ne krallık ne imparatorluk ne federalizm ne cumhuriyet ne de demokrasidir!

Her toplumun, her devletin bir anayasası vardır. Anayasa, toplumsal ilişkileri düzenleyen, devletin şeklini, devletteki yönetim ve idari organları, bu organların yetki ve sınırlarını açıklayan, devlet ve toplumun tabi olup uygulayacağı nizamı belirleyen, temel yasadır; devletin kimliğidir.

Müslümanlar, 13 asır İslâm nizamı olan Hilâfet ile yönetildiler. Ancak 100 yıl önce Hilâfet'in ilgası ile birlikte onun bakiyesi üzerinde kurulan devletler, anayasa ve yönetim organlarını sömürgeci kafir Batı'dan aldılar. Bu devletleri, Müslümanların en büyük düşmanı olan sömürgeci kafir Batı kimliklendirdi.

Müslümanlar, Hilâfet'in kaldırılmasından bu yana İslâm dışı nizamlarla yönetildiler ve bu süre zarfında Batı'nın fikrî ve siyasi manipülasyonunun etkisi altında ciddi operasyonlara maruz kaldılar. Bu manipülasyonlardan -konumuzla alakalı olanlarından- biri de; "İslâm'da yönetim nizamı yoktur" propagandasıdır.

Bu nedenle Müslümanlara, kendilerinin iman ettikleri dinin yönetim nizamını açıklamak ve Hilâfet'in kuruluşundan önce onları zihnen hazırlamak amacıyla İslâm devleti Hilâfet'in anayasası ile bu anayasanın bir parçası olan yönetim ve idari organları ortaya koymak kaçınılmaz olmuştur.

Buna göre; Hilâfet Devleti'nin anayasası ve bu anayasanın içinde yer alan yönetim nizamı, yönetim ve idari organları şu şekildedir:

Anayasa; Genel Hükümler, Yönetim Nizamı, İçtimai Nizam, İktisadi Nizam, Öğretim Siyaseti ve Dış Siyaset olmak üzere 6 bölümden oluşmaktadır.

Genel Hükümler bölümünde;

-Hilâfet Devleti'nin dayanacağı temel esasi kaidenin İslâm akidesi olduğu,

-Halifenin şer'i hükümlerden neleri benimseyip neleri benimseyemeyeceği,

-Devletin tabiiyeti altındaki Müslüman ya da Müslüman olmayanlara İslâm şeriatının nasıl tatbik edileceği,

-Devletin dilinin Arapça olduğu,

-İslâm Devleti'nin asli görevinin İslâm davetini taşımak olduğu,

-Beraatızimmetin asıl olduğu, işkencenin yasak olduğu, bir kimsenin ancak mahkeme kararı ile cezalandırılabileceği,

-Davranışlarda esas olanın şer'i hükümlere bağlanmak olduğu, eşyalarda ise asıl olanın haramlığına dair delil olmadıkça mübahlık olduğu,

-Harama götüren vesilenin de haram olduğu gibi hükümler yer alır.

Yönetim Nizamı bölümünde:

Yönetim nizamının vahdet nizamı olduğu, yönetimin merkezî, idarenin merkezî olmadığı, yöneticilerin kimler olduğu ve yöneticide aranan şartların neler olduğu, yöneticileri muhasebe ve şikâyet konusu, siyasi partilerin kurulabileceği, yönetimin temel esasi kaidelerinin neler olduğu ve aşağıda belirtilen; devletin yönetim ve idari organlarının neler olduğu ve bunlarla ilgili tafsilatlı hükümler yer alır.

İslâm Devleti 13 yönetim ve idari organ üzerine kuruludur:

1. Halife
2. Muavinler (Tefvîz Vezirleri)
3. Tenfîz Vezirleri
4. Valiler
5. Cihad Emiri
6. İç Güvenlik
7. Haricîye (Dışişleri)
8. Sanayi
9. Kadâ/Yargı
10. İnsanların Maslahatları
11. Beyt-ul Mâl (Hazine)
12. Medya
13. Ümmet Meclisi (Şûra ve Muhasebe)

İçtimai Nizam bölümünde:

Kadınların asli görevi ve hakları, kadınlar ile erkekler arasındaki sosyal hayat, kadınların devlet görevine tayinleri, kadınların bağlı olması gereken şer'i hükümler, evlilik, nafaka, çocukların bakımı gibi hükümler yer alır.

İktisadi Nizam bölümünde:

İktisat siyaseti ve iktisadi problemin ne olduğu, temel ihtiyaçların garanti edilmesi, mülkiyet konusu ve mülkiyet çeşitleri, mülk edinme sebepleri, kapitalist şirketler, kooperatifler, faiz, fahiş fiyat, ihtikar, kumar vb. konular, arazilerle, fabrikalarla ilgili hükümler, malın biriktirilmesi, zekatın hangi mallardan alınacağı ve nerelere harcanabileceği konusu, gayri Müslimlerden alınan cizye, haraci araziden alınan haraç, öşri araziden alınan zekat, devletin hangi durumlarda kimlere vergi koyabileceği, devlet bütçesinin bölümleri, Beytülmalin daimi gelirlerinin neler olduğu, Beytülmalin harcamaları, çalışma hayatı ve ücret konusu, dış ticaret konusu, devletin para sitemi ve para basmada esas alınması gereken kriterler, bankacılık faaliyetleri ve faizle ilgili hükümler yer alır.

Öğretim Siyaseti bölümünde:

Öğretimde izlenecek programın esasının İslâm akidesi olduğu, öğretim siyasetinin İslâmi akliyet ve nefsiyetin oluşturulması üzerine kurulması gerektiği, öğretimin gayesinin İslâmi şahsiyeti oluşturmak ve insanları hayatın işlerine ilişkin ilim ve bilgilerle donatmak olduğu, tecrübi ilimler ve bunların uzantısı olan matematik gibi ilimlerle kültürel bilgilerin birbirinden ayırt edilmesi gerektiği, İslâmi kültürün öğretimin bütün merhalelerinde verilmesi gerektiği, heykeltıraşlık gibi kültürel konuların İslâmi bakış açısına aykırı olması halinde alınamayacağı, öğretim müfredatının tek olduğu, öğretimin kız-erkek karışık verilmemesi gerektiği, herhangi bir gruba, mezhebe, ırka, renge has olmadıkları sürece özel okulların açılabileceği, devletin okul ve üniversitelerin dışında da kütüphaneler, laboratuvarlar ve diğer bilimsel araçları kullanıma açması gerektiği, öğretimin bütün aşamalarında telif haklarının yasak olduğu gibi hükümler yer alır.

Dış Siyaset bölümünde:

Siyasetin ümmetin iç ve dış işleri ile ilgilenmek olduğu, bunu devletin bilfiil yaptığı, ümmetin de devleti muhasebe etmesi şeklinde olduğu, herhangi bir fert, kitle, cemaat ya da partinin yabancı devletlerle ilişkisinin yasak olduğu, yabancı devletlerle ilişkilerin ancak İslâm Devleti tarafından kurulabileceği, siyasi vesilelerin siyasi metoda aykırı olamayacağı, dış siyasette siyasi manevralar ve üslupların kullanılması gerektiği, ümmetin siyasi meselesinin İslâm, İslâmi fikirlerin üstünlüğünü göstermenin ise siyasi metot olduğu, dış siyasetin esasının İslâm davetini yüklenmek olduğu, diğer devletlerle ilişkilerin İslâm davetini yüklenmeyi esas alması gerektiği, İslâm Devleti'nin kendi dışındaki devletleri dört hususla kategorize etmesi gerektiği: 1- İslâm dünyasındaki halkı Müslüman olan devletlerle ilişkilerin "dış ilişkiler" kapsamına girmediği ve dış siyasetten sayılmadığı, hepsinin tek bir devlet olacak şekilde birleştirilmeye çalışılması gerektiği. 2- Kendileriyle aramızda iktisâdi, ticari, iyi komşuluk veya kültürel anlaşmalar bulunan devletler ile ilişkilerin anlaşmalar çerçevesinde olduğu, bu devletlerle olan iktisâdi ve ticari ilişkilerin, -İslâm Devleti'ne zararı olması ya da bu devletleri güçlendiren şeylerden olmaması şartıyla- belirli şeylerle ve belirli sıfatlarla sınırlandırılması gerektiği. 3-Kendileriyle aramızda anlaşma bulunmayan ve İngiltere, Amerika ve Fransa gibi bilfiil sömürgeci devletler ile Rusya gibi beldelerimize göz diken devletlerin, hükmen harbî devletler sayılması, onlara karşı her türlü ihtiyati tedbirin alınması, onlarla herhangi bir diplomatik ilişkinin kurulmaması gerektiği; bu devletlerin tebaasından olanların beldelerimize ancak pasaportla ve her kişinin her girişi için özel bir vize almak suretiyle girebileceği, fakat fiilî harbî devlet hâline gelirlerse bunun da geçerli olmayacağı. 4- "İsrail" gibi fiilî harbî devletlere karşı bütün ilişkilerde savaş hâlinin esas tutulması, aramızda ateşkes olsun veya olmasın, onlarla fiilî savaş içindeymişiz gibi davranılması ve onların tüm tebaalarının beldelerimize girmesinin yasaklanması. Askerî ve onun cinsinden veya onunla bağlantılı olan -siyasi anlaşmalar ile üs ve liman kiralama sözleşmeleri gibi- tüm anlaşmaların kesin bir yasaklama ile yasaklanacağı, iyi komşuluk, iktisâdi, ticari, malî ve kültürel anlaşmalar ile ateşkes anlaşmalarının ise imzalanabileceği, devletin, İslâm esası dışında veya İslâm hükümlerinden başka hükümleri tatbik etmeye dayanan örgütlere iştirak edemeyeceği, Birleşmiş Milletler (UN), Uluslararası Adalet Divanı (ICJ), Uluslararası Para Fonu (IMF), Dünya Bankası gibi uluslararası örgütlerle Arap Birliği gibi bölgesel örgütlere katılamayacağı gibi hükümler yer alır.

Bu anayasa, Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* dönemi ile raşid halifeler dönemi dikkate alınarak hazırlanmıştır.

Anayasanın hazırlanmasında, İslâm'ın temel kaynakları olan ve şer'i delil olarak kabul edilen,

kendilerinden şer'i hükümlerin istinbat edildiği Kur'an, Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* efendimizin Sünneti, sahabe icması ve şer'i kıyas esas alınmıştır.

Dolayısıyla bu anayasada yer alan hükümler, Allah'ın bağlanmamızı ve uygulamamızı emrettiği şer'i hükümlerdir.

[فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَةَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ] **"Hakka yönelen bir kimse olarak yüzünü dine, Allah'ın insanları üzerinde yarattığı fıtrata çevir. Allah'ın yaratmasında hiçbir değişiklik yoktur. İşte bu dosdoğru dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler."**[1]

Bu ayette, Allah'ın insanları kıyamete kadar aynı fıtrat üzere yani fizyolojik ve içgüdüsel ihtiyaçları değişmeyecek şekilde yaratacağı beyan edilmektedir. İslâm da insandaki bu ihtiyaçlar ve bu ihtiyaçları karşılamak için kurduğu ilişkileri düzenlemiştir. Bu ihtiyaçlar ve ilişkiler değişmeyeceği için İslâm, kıyamete kadar hep evrensel bir fikrî önderlik olarak kalmaya ve insanlığın sorunlarına çözümler üretmeye devam edecektir.

İslâm; insan, toplum, devlet bazında ve yenilenen hayat şartlarında, insanın ihtiyaçlarını karşılamada kullandığı değişen araçlar ve daha önce mevcut olmayan konularda da (tüp bebek, organ nakli, medya, nükleer silahlar vb.) bu araçlar ve konuların vakaları ile şer'i delilleri birleştirerek istinbat edilecek şer'i hükümler ile çözümler ortaya koyacak içerik ve keyfiyette bir din ve hayat nizamıdır.

Hilâfet yeniden tesis edildiğinde; ülke içindeki şartlara ve devletlerarası duruma bakılmaksızın anayasada yer aldığı şekliyle yönetim ve idari organlar oluşturularak devlet, Hilâfet Devleti kurumsal kimlik ve yapısına kavuşturulacak ve hayatın her alanında şer'i hükümler esas alınacaktır.

Örneğin;

-Dış siyasette işgalci Yahudi varlığı "İsrail" ile savaş durumuna geçilecek, Amerika, İngiltere, Fransa ve Rusya gibi hükmen harbi devletlerle diplomatik ilişkiler kesilerek onlarla yapılmış askerî ve üs antlaşmaları iptal edilecektir. Birleşmiş Milletler, IMF, Dünya Bankası, Uluslararası Adalet Divanı, Arap Birliği, NATO gibi uluslararası örgütlerle ilişkiler sona erdirilecektir.

-İçtimai hayatta; kadın erkek ilişkileri, kadın hakları, evlilik, boşanma, nafaka, çocukların bakımı ve velayeti vb. konular, İslâm'ın hükümlerine göre düzenlenecektir.

-İktisatta; altına dayalı para sistemine geçilecek, kapitalist şirketler, borsa ve kooperatifler, faiz ve faize dayalı bankacılık sistemi ile sigorta yasaklanacak, yeme-içme, giyinme, barınma gibi temel ihtiyaçlar garanti altına alınacak, öğretim ve sağlık hizmetleri ücretsiz olacaktır.

-Öğretimde; laikliği esas alan Batılı müfredata tamamen son verilecek, İslâmi bakış açısıyla oluşturulan müfredat esas alınacak ve öğretimin her aşaması, devlet tarafından ücretsiz olarak verilecektir.

13 asır boyunca Müslümanları yöneten ve dünyaya liderlik eden İslâm devleti Hilâfet'in ilgası üzerinden geçen 100 yıla ve bu 100 yıl içinde sömürgeci Batı'nın ve Müslüman ülkelerdeki yönetimlerin Müslümanları İslâm'dan uzaklaştırma çaba ve baskılarına rağmen bugün İslâm, Müslümanların kalplerinde yeniden doğuyor; Endonezya'dan Fas'a kadar bütün İslâm coğrafyasında Hilâfet çağrıları yükseliyor.

Âlemlerin rabbi Allah *Azze ve Celle*'den; en yakın zamanda Râşidî Hilâfet'i İslâm ümmetine yeniden nasip etmesini, İslâm risaletinin evrensel bir fikrî liderlik ve önderlik olarak Hilâfet Devleti eliyle bütün dünyaya taşınmasını ve insanlığı, sömürgeci Batı'nın küfrünün karanlığından İslâm'ın aydınlığına çıkarmasını niyaz ediyoruz.

1 - Rum Suresi 30

Burhan Ercan
burhannercan@gmail.com

HİLÂFET DEVLETİ'NİN EĞİTİM POLİTİKASI

Geçtiğimiz yıl Türkiye'de, cumhuriyetin 100. Yıldönümü "kutlandı". 100 yıllık cumhuriyet tarihinde panoramik açıdan eğitime baktığımızda pek de parlak bir tablo göremiyoruz maalesef.

3 Mart 1924 tarihinde; siyaseti ve eğitim sistemini şekillendiren, tepeden inme Hilâfet'in ilgası ve Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile İslâm'ı esas almayan laik, demokratik, pozitivist, kapitalist Batılı bir eğitim sistemi oluşturuldu. Türkiye'ye; John Dewey, Alfred Kühne, Ömer Buyse, Geheimrath Oldenburg, Ernst Egli, Albert Malche, Beryl Parker, Oskar Frey ve George Stiehler gibi Batılı seküler isimler çağrılarak bir eğitim paradigması dizayn edildi. *"Gökten indiği zannedilen dogmalar"* ifadesiyle İslâmi değerler düşmanlaştırılarak hayattan tasfiye edildi. Harf inkılabı ile tarihî, dinî ve tüm değerleri ile bağı koparılmaya çalışılan millet, karanlık bir dehlize sokuldu.

Osmanlı'nın ardından, "bir ulusu baştan yaratmış lider" fetişizmi ve "10 yılda 15 milyon genç yaratma" hedefi ile yola çıkan yeni rejim tarafından, kendi medeniyetine, tarihine, dinine, toplumuna ve dahi benliğine yabancılaşmış "mankurt" bir nesil yetiştirildi. Reddi miras yaptığı İslâm'a dair ne kadar değer varsa "terakki" adına tüm bunların terk edilmesi birincil şart olarak dayatıldı. Bilginin laikleştirilmesi ile pozitivist ve materyalist mantalitenin esas alındığı bir eğitim sistemi oluşturuldu. Böylece ülke sathında körpe zihinler "eğitim" adı altında, bir öğütülme mekanizmasına maruz bırakıldı.

Bu öğütüm neticesinde; papağan gibi tekrarlanan nakaratlar, ezberlenen sloganlar, yüzde yüz doğru kabul edilen bilim, taklitçi, diktacı, yaşamdan kopuk eğitim anlayışıyla her şeyi hazır bekleyen, sorgulama yetisi olmayan, doyumsuz ve sorumsuz, Batı hayranı, aşağılık kompleksi olan bireyler yetiştirildi.

Cumhuriyetin kurulduğu günden günümüze kadar ki süreçte eğitim sistemi, âdeta bir yapboz tahtasına dönmüş vaziyettedir. Bir süreç işi olduğu için eğitimde istikrar, üzerinde ciddiyetle durulması gereken esasi bir olgudur. Ancak Türkiye Cumhuriyeti'nde durum tam tersi bir şekilde işlemektedir; istikrarsızlığın/değişkenliğin en fazla olduğu husus -acıdır ki- eğitim politikaları olmuştur. Her yeni gelen bakanla birlikte sistem ve müfredat değişikliği o kadar çok yaşanmıştır ki neredeyse hiçbir öğrenci aynı sistemle eğitim sürecini tamamlayamamıştır. Yalnızca AK Parti iktidarının 20 yıllık sürecinde bile eğitim sistemi, neredeyse 20 defa değişikliğe maruz kalmıştır.

Bu 100 yıllık süreçte, "eğitim sistemi ve politikası açısından büyük bir ifsat ve iflas tablosuyla karşı karşıya olduğumuzu" söylesek abartmış olmayız. Bu ifsadın temel müsebbibi ise 1739 sayılı Millî Eğitim Temel Kanunu'nda yer alan şu maddelerdir:

- *"Türk Milli Eğitiminin genel amacı; Türk Milletinin bütün fertlerini Atatürk inkılap ve ilkelerine, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devleti olan Türkiye Cumhuriyetine karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getirmiş yurttaşlar olarak yetiştirmektir."*[1]
- *"Yine 'güçlü ve istikrarlı, hür ve demokratik bir toplum düzeninin gerçekleşmesi ve devamı için' çalışılır."*[2]
- *"Türk milli eğitiminde laiklik esastır."*[3]
- *"Okullarda kız ve erkek karma eğitim yapılması esastır."*[4]

Bu bozuk esas neticesinde rejimin eğitim karnesinde iflas ve fiyasko kaçınılmaz bir son olmuştur. Laik insanlar yetiştirmeye odaklanmış eğitim modeli, Müslüman gençliği İslâmi bakış açısından tümüyle uzaklaştırmakta, bunun yerine Batılı yaşam tarzına özendirmektedir. Karma eğitim, başlı başına bir sorun teşkil etmektedir. Bugün karma eğitimin akademik başarısızlığı tetiklemesinden dolayı Batı'da bile birçok okulda ayrı eğitim uygulamasına geçilmesine rağmen Türkiye'de, ideolojik nedenlerden dolayı karma eğitimde ısrar edilmektedir. Çıplaklık ve fuhuş, gün geçtikçe artan uyuşturucu madde ve alkol kullanımı, büyük bir problem olarak ortaya durmaktadır.

1 - *1739 sayılı Millî Eğitim Temel Kanunu; Madde:* 2
2 - *Aynı kanun; Madde: 11*
3 - *Aynı kanun; Madde: 12*
4 - *Aynı kanun; Madde: 15*

Laik insanlar yetiştirmeye odaklanmış eğitim modeli, Müslüman gençliği İslâmi bakış açısından tümüyle uzaklaştırmakta, bunun yerine Batılı yaşam tarzına özendirmektedir. Karma eğitim, başlı başına bir sorun teşkil etmektedir. Bugün karma eğitimin akademik başarısızlığı tetiklemesinden dolayı Batı'da bile birçok okulda ayrı eğitim uygulamasına geçilmesine rağmen Türkiye'de, ideolojik nedenlerden dolayı karma eğitimde ısrar edilmektedir.

Akademik açıdan değerlendirecek olursak; öğrenciler, okuduklarını anlamıyor, dört işlemi yapamıyor, üniversiteye giriş sınavlarında her yıl yüz binlercesi baraj puanın altında kalıyor. Türkiye, yükseköğretim mezunu nüfusun istihdam oranının en düşük olduğu iki OECD ülkesinden biri. Üniversite mezunu her 100 kişiden 34'ü işsiz. Akademik özgürlükler endeksine göre; Türkiye, 179 ülke arasında 166. sırada yer alıyor.[5]

Her yıl yayınlanan PISA[6] ve TIMSS[7] programlarının sonuçlarına göre; testin yapıldığı OECD ülkeleri arasında Türkiye, her üç alanda da OECD ortalamasının altında kalıyor.[8]

5 - *Türkiye, Akademik Özgürlük Endeksi'nde Kuzey Kore ile aynı lige düştü - Euronews*
6 - *15 yaşında gençlerin fen, matematik, okuduğunu anlama gibi temel becerilerini ölçen bir program*
7 - *Uluslararası Fen ve Matematik Eğilimleri Araştırması*
8 - *BBC Türkçe*

Dünyanın en iyi akademik eğitim kurumlarının listelendiği QS Dünya Üniversiteleri Sıralaması'nda, 2024 yılında ilk 100'de Türkiye'den hiçbir üniversite yer almazken ODTÜ, ancak 336. sıraya girebildi.[9]

Makalenin boyutu, bu başarısızlıkları ve kötü tabloyu ortaya koymaya yetmez. Bu başarısızlık hiç şüphesiz seküler sisteme bağlı, sorgulama melekesi köreltilmiş bireyler yetiştirme temel prensip ve ilkelerine dayanan, taklitçi laik eğitim sisteminden kaynaklanmaktadır. İslâmi eğitim verdiği iddia edilen imam-hatip okulları ve ilahiyat fakültelerinde bile ibadet ve ahlakla sınırlı kalan, İslâm'ın nizamlarını göz ardı eden laik öğretiler verilmektedir. İslâm, akademik bir disiplin gibi ele alınıp tarih ve felsefeye indirgenmektedir. Ahlaka ve akideye dair birkaç ayet ve hadis, sınavlar için ezberletilip bir an evvel geride bırakılması gereken bir "sıkıntı", "kültürel olgu" olarak aktarılmaktadır.

Eğitim sistemindeki sorunlar, hiç şüphesiz sistem sorunudur. Şahıslar, partiler ve hükümetler, sistemi İslâmi açıdan kökten değiştirmedikleri müddetçe durumu daha vahim bir hale sokmaktan öteye gidemezler. Çarpık-bozuk eğitim temeli ve müfredatıyla, sürekli değişen sınav sistemiyle, hedefsiz-gayesiz, sevgi ve saygıdan uzak yetiştirilen, yaşam amacı hazlara endekslenmiş ve geleceğe yeisle bakan bu nesil, devletin ideolojisi (kapitalizm) ile yetiştirilen nesildir. **Bu nesil, devletin kapitalist ideolojisi ile halkın ideolojisi (İslâm) arasında kalmış ve cumhuriyet rejiminin presinde zihniyeti iğdiş edilmiş nesildir.** Bu nesli yeniden özüne, izzetli, huzurlu günlerine, zihnî terakkiye ve istikbale dair ümitvar mefkuresine ulaştıracak olan İslâm'dır; Hilâfet Devleti'nin eğitim sistemidir.

Zira Hilâfet Devleti eğitim/öğretim esas ve siyaseti şu ilkelere dayanır:

•Öğretim müfredatının üzerine kurulduğu esas; İslâm Akidesi olmalıdır. Ders konuları ve öğrenim yöntemlerinin tamamı, öğretimde bu esasın dışına çıkılmasına engel olacak şekilde hazırlanır.

•Öğretim siyaseti; İslami akliyeti ve İslami nefsiyeti oluşturur. Öğretimi yapılmak istenen bütün ders konuları bu siyaset esasına göre hazırlanır.

•Öğretimin gayesi; İslâmi şahsiyeti oluşturmak ve insanları, hayatın işlerine ilişkin işlerle ilimler ve bilgiler ile donatmaktır. Böylece öğretim yöntemleri bu gayeyi gerçekleştirecek şekilde olur. Bu gayeye götürmeyen ve bu gayenin dışına çıkan her yöntem yasaklanır.[10]

Güçlü devlet, ideolojik devlettir. Fakat devlet gücünü yalnızca ideolojiden almaz, bilakis halkının da o ideolojiyi ve devleti benimsemesinden alır. Devletin ve halkın aynı akideyi, ideolojiyi ölçü alması, başarının kilit noktasıdır. Halk, İslâm ideolojisine inandığı halde devletin, kapitalist ideolojiyi tahkim ve tatbik etmesi büyük bir sorunu beraberinde getirmektedir. Râşidî Hilâfet Devleti'nin İslâm'ı bir bütün olarak tatbik etmesi, eğitim-öğretim alanında İslâm'ın öngördüğü hususları hayata geçirmesi, halkın inancı ile uyumlu bir eğitim politikası uygulaması, eğitimde büyük bir başarıyı ve yükselişi beraberinde getirecektir. İlmî ve teknolojik açıdan devletlerarası sahada yükselmeye, birinci devlet konumuna çıkmaya, en azından diğer büyük devletlerle boy ölçüşmeye başlayacak bir eğitim modeli ortaya konulacaktır.

Devlet ile halkı arasında böyle bir bağ olmazsa yani devletin temeli, fikri, akidesi veya ideolojisi, halktan farklı ve kopuk olursa eğitim açısından, ilmî ve teknolojik ilerleyiş açısından parlak bir tablo görmek mümkün olmayacaktır. Böyle devletler hiçbir zaman güçlü olamaz; zayıf kalmaya,

9 - 2024'ün en iyi üniversiteleri açıklandı: ilk 10'da Avrupa'dan 5 eğitim kurumu var - Euronews

10 - Hilâfet Devleti'nde Nizamî Öğretimin Esasları; Madde: 165-166-167

hatta iktidarını ve otoritesini, eğitim modelini dış güçlere dayandırmaya mahkûm olur. Zira devlet gücünü, ya halkından alır ya da başkalarından alır. Halkından farklı inanan, halkından farklı maslahatları olan, halkını dışlayan, hatta düşmanlaştıran devletler, muhtaç oldukları desteği, gücü ve payandayı dış güçlerde ararlar.

İslâm'a iman eden bir halkı, laik, milliyetçi, demokrat yapma esası üzerine kurulmuş bir sistem nasıl muvaffak olabilir? Sistem ile halkın inancı arasında tenakuz var olduğu sürece başa gelen kimi iktidarların "dindar nesil yetiştirme" iddiası da bir hezeyandan öteye gitmez. Dillerde İslâm olup kanunlarda küfür hükümleri tatbik edildikçe laik rejim ancak deist ve ateist gençler üretecektir.

Mevcut sistemi dalıyla budağıyla değil köküyle beraber değiştirmeye azmetmiş bir fikir/parti iktidar olmadığı müddetçe bu durum daha da yozlaşarak devam edecektir. Çözüm, İslâm'ın ortaya koyduğu çözümdür. Batı'dan ithal edilmiş anlayış ve uygulamalar, çözümün değil sorunun kaynağıdır. İslâm, bütün konularda olduğu gibi eğitim ve öğretim konusunda da toplumu kalkındıracak köklü çözümler getirmiştir.

Hilâfet Devleti, eğitim politikasının bir gereği olarak; ***"Hayat sahasında insana lazım olan hususları, erkek olsun kadın olsun her bir ferde, ilk ve orta öğretim merhalelerinde yeterince öğretmek, devletin üzerine farzdır. Devletin, bu imkanları herkese ücretsiz olarak hazırlaması ve gücünün yettiği kadar da herkese yüksek öğrenim imkânı sağlaması"***[11], eğitimin ticarileştirilmesini ve ticari bir emtiaya dönüştürülmesini önlemektedir.

Hilâfet Devleti Eğitim Sistemi;

•İlk ve orta öğretimden yükseköğretime kadar, bilimsel geleneği sadece İslâmi akideden fışkıran vizyoner bir eğitim sistemi kurarak ve lider zihniyete, bir müminin dürüstlüğüne, çok çeşitli yeteneklere ve uzmanlık alanlarına sahip nesiller oluşturmayı hedefler.

•Hem devlet araştırma enstitülerinde ve kurumlarında ve hem de üniversitelerde bütünleşik araştırma yapabilen Ar-Ge sistemlerinin kurulmasını, bunların denetimini, halkın buralara teşvik edilmesi ve buraların finansmanı tamamen devlete ait kılar.

•Stratejik sanayi sistemi kurmayı hedefler. Bu tamamen devlete aittir ve devlet bu sistemi bağımsız olarak yönetir. Bu sanayi sistemi, güncel askerî gereksinimleri ve halkın temel ihtiyaçlarını karşılamaya odaklıdır. Sanayinin önemli bileşenlerinin tedariğini sağlamak, bunları denetleyebilmek, idare edebilmek ve güvence altına alabilmek ve dolayısıyla sanayinin bağımsızlığını teminat altına alabilmek için en önemli bileşenler -olan ham maddeler, teknoloji, uzmanlık, mühendislik, finans- ile tam bir endüstriyel zincir oluşturabilme amacı güder.

•Bilim ve teknoloji alanında anlaşmalar yapmayı caiz görür. Çünkü İslâm hukuku buna izin vermektedir. Bu nedenle bu tarz iş birliğine -iş birliğinin şekline göre, uluslararası siyasi ortamı dikkatlice takip etmek şartıyla-, izin verilmektedir. Halife bu tarz anlaşmaları İslâm'ın çıkarı doğrultusunda ya kabul eder ya da reddeder.

•Devlet, Hilâfet Devleti'nin stratejik maslahatlarına hizmet edecek bilim adamı gruplarını kendi siyasi çizgisi doğrultusunda başka devletlere gönderir.

•Hilâfet Devleti, ihtiyaç halinde dünyanın çeşitli eğitim merkezlerinden ünlü bilim adamlarını -gerekirse yüksek ücretlerle- istihdam etmeyi de öngörür.

Bunları daha da çoğaltmak mümkün. Genel bir bakış vermesi itibariyle bu kadarıyla iktifa edelim.

Velhasılıkelam, -Allah'ın izniyle- yakın bir gelecekte tatbik edilecek olan Hilâfet Devleti anayasası, yasaları ve eğitim politikasıyla halkla devlet arasında ideolojik birliktelik sağlanacaktır. Böylece İslâm akidesinin ve nizamının öğretilmesi, tecrübeye dayalı ilimlerde icat edici eğitim sistemi ile Müslümanlar yüzyıllar boyunca nasıl ki yeryüzünün en kalkınmış ümmeti olmuşsa yeniden aynı kalkınmışlık seviyesine çok kısa bir sürede ulaşacaktır. İslâm ümmeti, ideolojisinin vizyonundan kaynaklı bağımsızlık ve güç ile Batı'nın yürüttüğü tekelci bilim siyasetine karşı duracaktır. Böylece İslâm beldelerinin Batı'ya olan bağımlılık ipleri kesilecek, sonrasında Batı dünyası, dünya siyaset arenasında yeni güç olacak Râşidî Hilâfet Devleti'ne bağımlı olacaktır.

[اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللهَ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ اِنْ يَّشَاْ يُذْهِبْكُمْ وَيَاْتِ بِخَلْقٍ جَدِيْدٍ] [وَمَا ذٰلِكَ عَلَى اللهِ بِعَزِيْزٍ] **"Allah'ın gökleri ve yeri hikmetli olarak yarattığını görmüyor musun? O, dilerse sizi yok edip yerinize yeni varlıklar getirir. Allah'a göre bu zor bir şey değildir."**[12]

11 - *Hilâfet Devleti'nde Nizamî Öğretimin Esasları; Madde: 173*

12 - *İbrahim Suresi 19-20*

Dr. Bilal Acar - Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Uzmanı
drbylal@gmail.com

HİLÂFET DEVLETİ'NİN SAĞLIK POLİTİKASI

Son yüz yıldır insanoğlu insani, ahlaki ve ruhi değerlerden uzak bir sistem ile yönetilmektedir. Bu sistem sayesinde, vicdansız, ahlaki problemleri olan, ruhsuz ve yüce değerleri, faydacı-maddi değerler uğruna heba eden bir toplum oluşmuştur. Dini, hayatın dinamiklerinden ayıran kapitalist sistem yaygınlaştıkça karada, havada ve denizde yozlaşma meydana geldi. Bu yozlaşma, insanların bedensel, psikolojik, ruhsal ve toplumsal sağlıklarını olumsuz etkiledi. Bilinmeyen, yeni hastalıklar zuhur etti. Örneğin; HIV virüsünün neden olduğu AIDS hastalığı, eşcinsel sapkın ilişkilerin ortaya çıkardığı bir bağışıklık sistemi hastalığıdır. Son yüzyılda ortaya çıkmış ve toplum sağlığını ciddi anlamda etkilemiştir. Sömürüyü esas alan kapitalist sistem, tüm sektörlerde olduğu gibi sağlık sisteminin dinamiklerini de tekelcilik anlayışına kurban ederek birkaç zenginin servetlerine servet katmasına araç olarak kullanmıştır. İlaç sektörü, aşı üretimi, tıbbi malzemeler ve hatta sarf malzemeleri de dahil olmak üzere sağlık sisteminde hizmet alanları, tekelcilik ve yozlaşma neticesinde zenginlerin oyuncağı haline geldi. Bir tarhana çorbası kadar besin değeri bulunmayan, belirli markalı çocuk mamalarının, bir öğününün yaklaşık 2 bin TL olan fiyatı, ne demek istediğimi anlatmak için yeter de artar bile.

Kapitalist ideoloji, egemen olduğu ilk günden itibaren tekelcilik, yozlaşma ve insanları ideolojiye boyun büktürme hususunda çalışmalara başlamıştı. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ilk sağlık bakanı olan Dr. Refik Saydam, Osmanlı Hilâfet Devleti'nden kalan sağlık hizmetlerini güncelleyerek, idari anlamda kapitalist sağlık modeline dönüştürmüştür. Bunun için Rockefeller Vakfı'ndan destek ve fon alan Dr. Refik Saydam, yaklaşık 15 yıl süren Sağlık Bakanlığı döneminde bu vakıfla sıkı bir dönüştürme politikası izlemiştir. Rockefeller Vakfı 1924-1935 yılları arasında birçok sağlık kuruluşuna yardımda bulundu. 1924 Hıfzıssıhha Enstitüsü, 1924 Hıfzıssıhha Mektebi, tıp eğitimi alan öğrencilere sağlanan 1924 Fellowship burs programı, 1925 Hemşirelik Meslek Okulu, 1924 İstanbul Edirnekapı'da yer alan sağlık kuruluşları, 1935 Ankara Etimesgut sağlık tesislerine yaptıkları hibe ve eğitim destekleri sayesinde yeni ideolojinin yerleşmesine ve halkın ideolojiye boyun bükmesine katkıda bulunmuştur. Fransız Prof. Dr. Louis Althauser "İdeoloji ve Devletin İdeolojik Aygıtları" adlı kitabında; Rockefeller Vakfı'nın hizmetlerinin, egemen ideolojiyi güçlendirmenin, ideolojiye boyun büktürmenin ve ideolojinin yerleşmesinin bir gereği olarak yapıldığını beyan ediyor.

Sağlık sisteminde kapitalist anlayış hâkim olduktan sonra, yozlaşma hızla baş gösterdi. Herhangi bir sağlık kuruluşuna sağlık hizmeti almaya giden biri bu yozlaşmayı net bir şekilde hissedecektir. Kapitalizm, "sınırsız özgürlükler" adı altında insani, ahlaki ve ruhi değerlerden yoksun, sadece maddi değerlere odaklanmış, ifsat edici bir sağlık sistemi oluşturdu. Peru Sağlık eski Bakanı Patricia Garcia 2019 yılında ünlü Tıp dergisi The Lancet'ta yayımlanmış "Küresel Sağlıkta Yozlaşma = Açık Sır" başlıklı makalesinde; "Yozlaşma, sağlık sistemine iyice yerleşmiştir. Bir araştırmacı, halk sağlığı çalışanı ve Sağlık Bakanı olarak hayatım boyunca yerleşik sahtekarlığı ve dolandırıcılığı görme şansı elde ettim. Ben bu makalemde yozlaşmayı göstermekle kalmayıp çözümü için bu yozlaşmanın sır olmaktan kurtulması için hep beraber açığa çıkarmayı öneriyorum. Yoksa bu yozlaşma, küresel sağlığın geleceği için en büyük tehdittir..." diyerek yozlaşmanın boyutlarını madde madde sergiliyordu.

Kapitalist sağlık sistemi, idari yozlaşmasının yanı sıra toplum sağlığını da olumsuz yönde etkiledi. Sağlık Standartları ve Değerlendirme Enstitüsü, 2017 yılında 792 milyon insanın akıl sağlığı sorunu yaşadığını belirtti. Bu, dünya nüfusunun yaklaşık %10'una denk geliyor. Bireycilik, kapitalist toplum modelinin ayırt edici özelliklerindendir. Bireysel çaba, takdir görme, bağımsızlık ve rekabet dürtüsü ile sonuçlanır. Bu özellikleriyle yalnızlık kaçınılmaz olur. Sosyal bağlar zayıflar ve ortaya çıkan yalnızlık nedeniyle toplumda akıl sağlığı problemleri oluşmaya başlar. Günümüzde, depresyona giren insanlar çözümü, yaşamını sonlandırmada bulur hale geldi. Dünya Sağlık Örgütü, 2016 yılında yayımladığı raporda; intihar nedeniyle ölümlerin, ölüm sebepleri arasında 2. sırada olduğunu açıkladı.

Kapitalist sağlık sistemi, idari yozlaşmasının yanı sıra toplum sağlığını da olumsuz yönde etkiledi. Sağlık Standartları ve Değerlendirme Enstitüsü, 2017 yılında 792 milyon insanın akıl sağlığı sorunu yaşadığını belirtti. Bu, dünya nüfusunun yaklaşık %10'una denk geliyor. Bireycilik, kapitalist toplum modelinin ayırt edici özelliklerindendir. Bireysel çaba, takdir görme, bağımsızlık ve rekabet dürtüsü ile sonuçlanır. Bu özellikleriyle yalnızlık kaçınılmaz olur. Sosyal bağlar zayıflar ve ortaya çıkan yalnızlık nedeniyle toplumda akıl sağlığı problemleri oluşmaya başlar.

> *Hilâfet Devleti'nde uygulanacak ekonomik nizam sayesinde yoksulluk ortadan kalkacak ve hastalıklara zemin hazırlayan maddi unsurlar olmayacaktır. Uygulanacak eğitim sistemi vesilesiyle Allahu Teâlâ'dan korkan, hesaba çekileceğini bilen bireyler, toplumda ruhi, ahlaki ve insani değerlerle bezeneceklerdir. Takva üzere yaşayan toplumda kötülüklerden caydırıcı unsurlar bulunacak ve sağlıklı toplum inşa edilebilecektir.*

Bu özgürlükçü ideoloji, yüksek ideal olarak zenginliği görür ve insanlara bunu önerir. Bunun için kapitalist toplumun fertleri, -kamuya olan faydasına veya önemine bakmaksızın- kârlı işler uğrunda çırpınıp durur, çabalar ve mücadele eder. Neticede zihin sağlığı bozulmuş bir toplum meydana gelir. Oysa; yüksek ideal olarak Allahu Teâlâ'nın rızasını gören insanlar; ahiret bilinci, cennet isteği, cehennem korkusu nedeniyle zihin yapısı korunmuş, akıl sağlığı yerinde, olabildiğince az psikiyatrik problemleri olan bir toplumu oluşturuyorlardı.

Kapitalizmin "özgürlükler" adı altında sağladığı cinsel ilişki özgürlüğü ile, toplumda anne, baba veya her ikisinden de uzak yaşamak zorunda kalan bireylerin sayısı arttı. Avrupa ülkelerinin 27'sinde yapılan bir araştırmada; gayrimeşru çocukları olan bekar babaların, kronik stres, yalnızlık ve depresyon gibi psikiyatrik sorunlarla uğraştığı raporlandı. Başka bir araştırmada; İngiltere'de yaşayan 4 çocuktan birinin ya annesinden ya da babasından ayrı kaldığı ve psikiyatrik problemlere maruz kaldığı raporlandı.

Alkol ve madde bağımlılığı nedeniyle sağlık problemleri yaşayan milyonlarca insan, kapitalist ideolojinin eseridir. ABD'de her yıl yaklaşık 88 bin kişi sadece alkol nedeniyle yaşamını yitiriyor. Sadece bu veri bile kapitalist sistemin miadının dolduğunun kanıtıdır.

Dünya nüfusunun yaklaşık %9'u açlık çekiyor. Yaklaşık 2 milyar insan yeterli gıda ile beslenemiyor. Oysa ki dünyada tüm insanlara yeterli gıda kaynağı ve üretimi mevcut. Gıdanın dengesiz dağıtımından kaynaklı olan bu husus nedeniyle birçok hastalık ve ölüm meydana geliyor.

Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi'nin verilerine göre; günümüzde dünyada yaklaşık 801 bin çocuk ishal nedeniyle ölmektedir. İshalin başlıca nedeni, kirli su ve hijyen koşullarıdır. Uygun olmayan kanalizasyon sistemleri ile temiz suyun kirli su ile teması neticesinde bağırsak solucanları gibi ishal etkenleri yayılmaktadır. Küresel olarak 2 milyardan fazla insan dışkı ile kontamine bir içme suyu kullanmaktadır.

"Sağlık sigortası" adı altında devletin sağlık hizmet sunuculuğu görevi özel şirketlere verilerek sağlık hizmetine ulaşım güçleştirilmiştir. İlaç şirketleri sağlık sistemi üzerinde büyük söz sahibidirler. Bu şirketler, ilaç ihtiyacını ve hastalık tedavi süreçlerini istismar ederler. Buna -sözde- patent ve tekelcilik anlayışını da eklediğinizde, sağlık sektöründe en büyük pay onlarındır. Bu sayede ilaç, en kârlı emtia halini alır. Başkalarının ilaç icat ve üretimini de patent ve tekelcilik nedeniyle engellerler. Böylece sağlıkta gelişim engellenmiş olur. En prestijli tıp dergilerinden "New England Journal Of Medicine"in Baş Editörü Dr. Marcia Angell, 2004 yılında yazdığı "İlaç Şirketleri Hakkındaki Gerçek" başlıklı makalesinde, ilaç firmalarının oyunlarını, ilaç lobicilerini ve fahiş kârlarını gözler önüne sermiş, ilaç firmalarının, daha çok hastaların sefaletinden ve hastalıklarından beslenen mafyayı andırdıklarını belirtmiştir.

Kapitalizmin sağlık sistemine verdiği zararlar saymakla bitmez, buna sayfalar yetmez. Ben bu yazımda kapitalizmin zararlarını sayarak, boş ve etkisiz muhalefet yapmak istemiyorum. Size; İslam'ın sağlık sisteminden ve yakın gelecekte kurulacak olan Hilâfet Devleti'nin sağlık politikalarından bahsedeceğim.

"Ey Muhacirler topluluğu! Şu beş kötülük meydana geldiğinde hâliniz ne olur? Bu kötülüklerin sizde olmasından veya sizin o kötülüklere yetişmenizden Allah'a sığınırım. O beş şey şunlardır: Bir millette fuhuş yaygınlaşır ve açıktan yapılırsa muhakkak ki o toplumda taun (veba) hastalığı ve geçmiş milletlerde görülmeyen hastalıklar ortaya çıkar. Bir millet, ölçü ve tartıda adaletsizlik yaparsa muhakkak ki kıtlık, geçim zorluğu ve başlarındaki idarecinin zulmüyle cezalandırılırlar. Bir millet, mallarının zekâtını vermeyecek olursa gökten yağmurları kesilir de hayvanları olmasa kendilerine hiç yağmur yağdırılmaz. Bir millet, Allah ve Rasulü ile yaptıkları ahdi bozarsa Allah kendilerinden olmayan düşmanı onlara musallat eder de düşman onların elinde olanların bazısını alır. Bir milletin idarecileri Allah'ın kitabı ile hükmetmedikleri ve Allah'ın indirdiği hükümlerden işlerine geleni seçtikleri zaman, Allah onların azabını kendi içlerinden verir. Onları aralarındaki fitne, fesat ve anarşiyle cezalandırır."[1]

İslam dini sağlık hizmetlerine oldukça önem vermiştir. Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: **"Sizlerden her kim vücutça sağlıklı, nefsinden, malından korkusuz ve huzurlu, günlük yiyeceği de yanında olarak sabahlarsa sanki dünyanın bütün nimetleri kendisinde toplanmış gibi olur."**[2]

İslam; insan nefsini, aklı, insan türünü, insan onurunu ve güvenliği korumayı, toplumun korunmasının değişmez en yüksek hedefleri arasında saymıştır. İslam'ın uygulanması ile bozuk kapitalist akidenin neden olduğu hastalık edici etkenler ortadan kalkacaktır. Beden sağlığı, ruh sağlığı ve toplum sağlığı korunacaktır. Çünkü İslam'da, tedeyyün (dindarlık) içgüdüsü bastırılmaz. Aksine, tüm amellerde Allahu Teâlâ'ya güven ve tevekkül söz konusudur. İçgüdüler, uzvi ihtiyaçlar ve özgürlükler serbest bırakılmaz. Bunlar şer'i hüküm ile düzenlenir ve doyuma götürülür. Bu hükümleri ihlal edenlere caydırıcı ve ıslah edici cezalar verilir.

Hilâfet Devleti'nde uygulanacak ekonomik nizam sayesinde yoksulluk ortadan kalkacak ve hastalıklara zemin hazırlayan maddi unsurlar olmayacaktır. Uygulanacak eğitim sistemi vesilesiyle Allahu Teâlâ'dan korkan, hesaba çekileceğini bilen bireyler, toplumda ruhi, ahlaki ve insani değerlerle bezeneceklerdir. Takva üzere yaşayan toplumda kötülüklerden caydırıcı unsurlar bulunacak ve sağlıklı toplum inşa edilebilecektir. Hastalıkların hiç bulunmadığı bir toplum elbette ki düşünülemez; bu bir ütopyadır. Mevcut hastalıklar, araştırma ve çare bulma süreçleri ile tedavi edilecektir. Patent endişesi olmayan üreticiler, denetleme mekanizmasından geçirdikleri ürünlerini, hastalıklara ilaç olması için üreterek temin edeceklerdir. Araştırma ve üretme süreci ile tıp sektörü ilerleyebilecektir. Aldatmanın yasak olduğu toplumda, ilaç şirketlerinin oyunları bozulacak ve tekelleşmenin de önüne geçilerek sağlık hizmeti kolay ve ucuz olacaktır.

1 - İbni Mace Sünen'inde, Hakim Müstedrak'ında rivayet etti

2 - Tirmizi rivayet etti

Hilâfet Devleti, beden sağlığını koruyucu hizmetler verecektir. Beden sağlığı, organların esenliği ve çalışmalarının düzeni ile ilgilidir. Sağlıklı bedende vücudun fonksiyonları doğal seyrinde yürür. Beden sağlığı hizmetleri, hastalıklardan korunmak, ortaya çıkan hastalıkları tedavi etmek ve kronikleşen hastalıkları takip etmekle mümkün olur. Bunlar için sağlık hizmeti sunulan binalar yapacaktır. Bu hizmetler, sağlıklı ya da sağlıksız olsun insanların tamamına verilir. Beden sağlığı, en büyük nimetlerden biridir. Halife, bu hizmetleri sağlamak zorundadır.

İnsanlar hastalıklarına şifa ararken, Devlet, insanların sağlığını korumak adına politikalar üretecektir. İslam Devleti'nde hastaneler tıbbi hizmet karşılığında hastalardan ücret talep etmeyecekler, hatta herhangi bir hastane ilaçsız ya da tıbbi malzemesiz kalmayacaktır. Dahası hastaneler, sınavsız olarak ilkokuldan itibaren zekâ, beceri ve yeteneklerine göre yönlendirilen doktor adaylarını yetiştirecek, onların giyecek, yiyecek, barınma ve seyahat ihtiyaçlarını karşılayacak üniversite vasfına sahip olacaklardır. Dış ülkelerden İslam Devleti'ne sağlık hizmeti almak için birçok hasta gelecektir. **"İmam çobandır ve sürüsünden sorumludur."**[3] hadis-i şerifi gereği Halife, sağlık sisteminden sorumlu olacak ve halkına ücretsiz sağlık hizmeti sunacaktır.

Hilâfet Devleti, beden sağlığını koruyucu hizmetler verecektir. Beden sağlığı, organların esenliği ve çalışmalarının düzeni ile ilgilidir. Sağlıklı bedende vücudun fonksiyonları doğal seyrinde yürür. Beden sağlığı hizmetleri, hastalıklardan korunmak, ortaya çıkan hastalıkları tedavi etmek ve kronikleşen hastalıkları takip etmekle mümkün olur. Bunlar için sağlık hizmeti sunulan binalar yapacaktır. Bu hizmetler, sağlıklı ya da sağlıksız olsun insanların tamamına verilir. Beden sağlığı, en büyük nimetlerden biridir. Halife, bu hizmetleri sağlamak zorundadır.

Yine Hilâfet Devleti, psikolojik sağlığı korumak ile de mükelleftir. Bu sağlık, kalıcı huzur duygusu ile gerçekleşir. Huzur ise insanın organik ihtiyaçları ve içgüdülerinin doğru tatmin edilmesi ile mümkündür. Hilâfet Devleti; İslam'ın fikrini halkına öğreterek, hayatın öncesi, hayatın sonrası ve hayat hakkındaki mefhumlarını netleştirir. Böylece akla kanaat veren, fıtrata uygun bir şekilde hayatın öncesi ve sonrası ile alakalı sorulara cevaplar sunar. Yalnızca İslam, insanın tüm ihtiyaçlarını ve

3 - *Buhari, Abdullah bin Ömer'den rivayetle*

içgüdülerini sistematik ve koordine bir şekilde doyuma götürecek akide oluşturur. İşte bu akide ile bezenen insanlarda psikiyatrik problemler mümkün olduğunca azalır. Sağlıklı bir toplum oluşturur.

Allahu Teâlâ ayet-i kerimelerde şöyle buyuruyor: [مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ اَوْ اُنْثٰى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً وَّلَنَجْزِيَنَّهُمْ اَجْرَهُمْ بِاَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُوْنَ] **"Erkek veya kadın, mümin olarak kim iyi amel işlerse onu mutlaka güzel bir hayat ile yaşatırız ve mükafatlarını, elbette yapmakta olduklarının en güzeli ile veririz."**[4]

[فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقٰى وَمَنْ اَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِى فَاِنَّ لَهٗ مَعِيْشَةً ضَنْكًا وَّنَحْشُرُهٗ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَعْمٰى] **"Kim Benim yol göstericime uyarsa artık o ne (dünyada) sapar ne de (ahirette) sıkıntı çeker. Kim Benim zikrimden yüz çevirirse mutlaka onun için sıkıntılı bir geçim vardır."**[5]

İnsan, dünya hayatına İslami bir bakış açısıyla baktığında, başına gelen musibetin Allahu Teâlâ'nın bir imtihanı olduğunu görür. Bu imtihana sabreder ve karşılığını ahirette beklerse mükafatı cennet olur. Onun için yorgun ve bitkin düşmez. Kendisine dokunan bir zarardan dolayı endişelenmez, tasalanmaz. Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyuruyor: **"Müminin hali ne hoştur! Her hali kendisi için hayırlıdır ve bu durum yalnız mümine mahsustur. Başına güzel bir iş geldiğinde şükreder, bu onun için hayır olur. Başına bir sıkıntı geldiğinde ise sabreder, bu da onun için hayır olur."**[6]

Türkiye'de sağlıkta şiddet vakaları gitgide artmaktadır. Öldürülen ya da darp edilen doktor veya sağlık çalışanlarının sayısında her geçen yıl ciddi bir artış gözlenmektedir. İnsanlar, şifanın kaynağı olarak doktor ya da sağlık çalışanlarını gördüklerinde, sağlıksızlıklarının sorumlusu olarak da bunları görmektedirler. Dolayısıyla sağlıksızlarının ve şifaya kavuşamamalarının sebebi olarak bu görevlilere saldırmaktadırlar. Hilâfet Devleti'nin toplumunda, şifanın kaynağı olarak Allahu Teâlâ görülmektedir ki neticede şükür ya da sabır olarak karşılık verilir. Sağlıkta şiddet ancak böyle son bulur. Allahu Teâlâ şöyle buyuruyor:

[اَلَّذِىْ خَلَقَنِىْ فَهُوَ يَهْدِيْنِ ۙ وَالَّذِىْ هُوَ يُطْعِمُنِىْ وَيَسْقِيْنِ ۙ وَاِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِيْنِ] **"Beni yaratan da doğru yola eriştiren de O'dur. Beni yediren de içiren de O'dur. Hasta olduğumda bana O şifa verir. Beni öldürecek, sonra da diriltecek O'dur."**[7]

Hilâfet Devleti, halk sağlığı hizmetlerini de sağlayacaktır. Bu hizmetler; içme suyu kalitesi, gıda, hava temizliği, çevre temizliği, aşılama ve diğer alanlar gibi bir bütün olarak toplum sağlığını etkileyen faktörler ile ilgilidir. Halk sağlığı; politikalar yoluyla tüm devlet düzeyinde sağlığı güçlendirmeyi amaçlar. Kanalizasyon şebekeleri, doğa koruma alanları gibi önlem ve projeleri kapsadığı gibi trafik kuralları, gürültü ve çevre kirliliğinin önlenmesi gibi konuları da içerir. Bunlarla alakalı hususları, halife, benimsemek suretiyle kanunları belirleyerek uyulmasını zorunlu kılar. Koruyucu sağlık hizmetleri kapsamında hizmetler belirlenir ve uygulanır. Bunların yanında doğal afetler, küresel salgınlarla mücadele ve zararlarını engelleme gibi tehlikelere karşı ön hazırlıkların yapılması da halk sağlığı hizmetlerindendir.

Hilâfet Devleti'nde sağlık hizmetleri, dinine bakılmaksızın tüm halkı kapsar. Zengin-fakir, güçlü-güçsüz, kadın-erkek gibi bireysel özelliklere bakmadan herkese hizmet verir.

Hilâfet Devleti'nde sağlık hizmetlerinin tamamını saymamız, bu makalede mümkün değil. Ana hatlarıyla belirtmiş olduğum bu hizmetler, yakında kurulacak olan Hilâfet Devleti ile tatbik edilecektir. Bu durum, maddenin var olması kadar gerçektir. Yaklaşık 1400 yıl hüküm sürmüş olan İslam Devleti'nin yaptıkları, bundan sonra yapacaklarının teminatıdır. Diyarbakır-Liceli Doktor, İmam Bahtişu'nun, Hipokrat'ın tezlerini çürütmesi bunun delilidir. Avrupa'da psikiyatrik hastalar, "içine şeytan kaçmış" denilerek idam edilirken, 1293 yılında Kahire'de kurulan ve 4 bin hasta kapasitesi, 8 bin hemşiresi ile hizmet veren Mansuri Bimaristanı (hastanesi), bunun delilidir. Kurtuba Üniversite hastanesi, bunun delilidir. Hastanelerin arka bahçesinde şifalı bitkiler üretilen ve bunlardan ilaç yapılarak tedaviye sunulan çiftlikler, bunun delilidir. İbn-i Sina'lar, Biruni'ler, bunun delilidir.

4 - *Nahl Suresi 97*

5 - *Ta-Ha Suresi 123-124*

6 - *Müslim, Sahih*

7 - *Şuara Suresi 78-81*

Prof. Dr. Muhammed Malkavi - İktisatçı

İSLÂM'IN EKONOMİYE BAKIŞI

Ekonomik ve mali konulara atıflar içeren metinler yirmi üç yıllık bir süre içinde nazil olmuş ve İslam'daki ekonomik sistemin gerekli bileşenleri olarak kabul edilen dört ana kuralı ele almıştır: geçim, kaynakların mevcudiyeti, yoksulluk ve değer.

İslâm Ekonomisinde Rızık (Servet) Kavramının Rolü

Rızık, mala sahip olmaktır ve servet insanın otoritesi ve tasarrufu altındadır. Bu anlamıyla rızık, Allahu Teâlâ katındandır ve Kur'an'da 100'den daha fazla ayette yer almıştır. Şu ayette olduğu gibi:

[اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ۖ هَلْ مِن شُرَكَائِكُم مَّن يَفْعَلُ مِن ذَٰلِكُم مِّن شَيْءٍ ۚ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ] **"Sizi yaratan, sonra rızıklandıran, sonra öldüren, daha sonra da dirilten Allah'tır. O'na koştuğunuz ortaklarınızdan böyle bir şey yapan var mıdır? Allah, onların ortak koştukları şeylerden münezzehtir, yücedir."**[1] Ve şu ayet: [يَا أَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ ۚ هَلْ مِنْ خَالِقٍ غَيْرُ اللَّهِ يَرْزُقُكُم مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ ۚ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ] **"Ey insanlar! Allah'ın size olan nimetini anın; sizi gökten ve yerden rızıklandıran Allah'tan başka bir yaratan var mıdır? O'ndan başka ilah yoktur. Nasıl aldatılıp da döndürülürsünüz?"**[2] Bu dünya hayatında insan, Allah'ın kendisi için takdir ettiği rızkı elde etmek için çalışıp çabalar. [خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِم بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ ۖ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَّهُمْ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ] **"Mallarının bir kısmını, kendilerini temizleyip arıtacak sadaka olarak al, onlara dua et; senin duan, onlar için bir güvendir. Allah işitir ve bilir."**[3] Allah'ın insan için ne kadar rızık belirlediğini ise hiçbir kimse bilemez.

Birkaç nedenden dolayı bu mefhumun Müslümanların zihnine iyice yerleştirilmesi gerekir. **Birincisi**: İslâm insanların mütevazı bir hayat yaşa-

1 - *Rum Suresi 40*

2 - *Fatır Suresi 3*

3 - *Tevbe Suresi 103*

malarını özellikle de zengin ve varlıklı kimselerin bunu yapmalarını irade buyurmuştur. Allah, her kime bolca mal-mülk, rızık vermişse bunun için Allah'a şükretmesi her kimin de rızkını daraltmışsa onun da hem hamd etmesi hem de sabretmesi gerekir. **İkincisi:** İslâm, sadaka, infak ve cimrilikten uzak durma esasına dayanan cömert bir toplum inşa etmiştir. Müslüman bir kimse Allah için infak ettiği malı hesap günü Allah katında yanında bulacağını, bundan dolayı ecir ve sevap ile ödüllendirileceğini bilir. [وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخَلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِن فَضْلِهِ هُوَ خَيْرًا لَّهُم بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ] **"Allah'ın lütfundan verdikleri hakkında cimrilik yapanlar, bunun kendileri için iyi bir şey olduğunu sanmasınlar bilakis bu, onlar için bir şerdir."**[4] Yine şöyle buyuruyor: [الَّذِينَ يَبْخَلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَيَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِن فَضْلِهِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا] **"Onlar cimrilik ederler, insanlara cimrilik tavsiyesinde bulunurlar, Allah'ın bol nimetinden kendilerine verdiğini gizlerler. Kafirlere aşağılık bir azap hazırlamışızdır." Üçüncüsü:** İnsan hesap günü, devlet tarafından şer'i hükümlere göre kendisinden yasal olarak alınanlardan daha ziyade gönüllü olarak infak ettiklerine muhtaç olacaktır. **Dördüncüsü:** İslâm Devleti, savaşlarla karşı karşıya kalacak ve onlarla savaşmak için maddi desteğe ihtiyaç duyacaktır.

İnsanın sahip olduğu malın yalnızca Allah'ın dilemesiyle ve O'ndan gelen bir rızık olduğu inancı, İslâm ekonomik sisteminin köşe taşını oluşturur. Böylece büyük miktarda servete sahip olan kimse bununla büyüklenmez ve kibre kapılmaz. Sahip olduğu bu servetten hakkıyla infakta bulunur; böylece yoksul kimselerin zenginlere karşı olumsuz düşüncelere kapılması engellenir. Bu, İslâm toplumunda; zengin ve varlıklı kimselerin bir sınıf, yoksulların ise ayrı bir sınıf olarak ortaya çıkmaması için bir zorunluluktur. Ayrıca rızkın Allah'a ait olduğu mefhumunun iyice yerleşmesi, ferdin sahip olduğu mülkün sürekli bir durum olmadığını, yoksulun da yoksul olarak kalacağı anlamına gelmediğini kavramasını sağlar. Bu nedenle yoksul kimse, servet sahibi olmak için daima çaba içerisinde bulunacağı gibi zengin kimse de sürekli olarak zengin kalacağı kanaati içerisinde olmayıp mevcut durumunu korumayı düşünmekten asla vazgeçmez. Bu tür bir düşünce, üretkenliğin devamı ve arttırılması için gerekli ve önemlidir. Böylelikle toplum, daima yüksek bir seviyede bulunur.

Kaynakların Yeterliliği:

Adam Smith'e ve kapitalist prensibe göre "kaynakların kıtlığı" veya göreceli kıtlık olarak bilinen kuralın aksine, İslami sistem, çeşitli türdeki mali ve ekonomik kaynakların mevcut olduğunu ve her zamanda ve her koşulda insanların ihtiyaçlarını karşıladığını ifade eder. Bir devlette kaynakların kullanılabilirliği, toplumda hiçbir şekilde ekonomik soruna neden olmaz. Allah'ın kaynakları bolca yarattığı ve bunlarda faydalar yarattığı fikri Kur'an-ı Kerim'de birçok yerde tekrarlanmıştır. Yüce Allah şöyle buyuruyor: [وَالأَنْعَامَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنَافِعُ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ. وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسْرَحُونَ. وَتَحْمِلُ أَثْقَالَكُمْ إِلَى بَلَدٍ لَّمْ تَكُونُواْ بَالِغِيهِ إِلاَّ بِشِقِّ الأَنفُسِ إِنَّ رَبَّكُمْ لَرَؤُوفٌ رَّحِيمٌ. وَالْخَيْلَ وَالْبِغَالَ وَالْحَمِيرَ لِتَرْكَبُوهَا وَزِينَةً وَيَخْلُقُ مَا لاَ تَعْلَمُونَ] **"Ve hayvanlar; onları da O, yarattı. Sizin için onda, (soğuktan) koruyan şeyler ve menfaatler (faydalar) vardır. Ve de ondan (hayvanlardan) yersiniz. (Onları), akşamları otlaktan döndürdüğünüz zaman ve sabahları otlatmaya çıkardığınız zaman sizin için onda bir güzellik vardır. Ve kendinizin yorulmadan ulaşamayacağınız (ancak çok meşakkatle gidebileceğiniz) beldeye, ağır eşyalarınızı (onlarla) taşırsınız. Muhakkak ki sizin Rabbiniz, gerçekten Rauf'tur ve Rahîm'dir. Onlara binmeniz için ve de ziynet olarak (süs hayvanı olarak), atlar, katırlar ve merkepler ve daha bilmediğiniz şeyler yaratır."**[5] [هُوَ الَّذِي أَنزَلَ مِنَ السَّمَاء مَاء لَّكُم مِّنْهُ شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ تُسِيمُونَ. يُنبِتُ لَكُم بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالنَّخِيلَ وَالأَعْنَابَ وَمِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ. وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ. وَمَا ذَرَأَ لَكُمْ فِي الأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَةً لِّقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ. وَهُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُواْ مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُواْ مِنْهُ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ مَوَاخِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُواْ مِن فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ. وَأَلْقَى فِي الأَرْضِ رَوَاسِيَ أَن تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَارًا وَسُبُلاً لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ] **"O, gökten sizin için su indirendir. İçilecek su ondandır. Hayvanlarınızı otlattığınız bitkiler de onunla meydana gelir. Allah o su ile size; ekin, zeytin, hurma ağaçları, üzümler ve her türlü meyvelerden bitirir. Elbette bunda düşünen bir kavim için bir ibret vardır. O, geceyi, gündüzü, güneşi ve ayı sizin hizmetinize verdi. Bütün yıldızlar da O'nun emri ile sizin hizmetinize verilmiştir. Şüphesiz bunlarda aklını kullanan bir millet için ibretler vardır. Sizin için yeryüzünde çeşitli renk ve biçimlerle yarattığı şeyleri de sizin hizmetinize verdi. Öğüt alan bir toplum için bunda ibretler vardır. O, taze et yemeniz ve takınacağınız süs eşyası çıkarmanız için denizi sizin hizmetinize verendir. Gemilerin orada suyu yara yara gittiğini görürsün. (Bütün bunlar) O'nun lütfundan nasip aramanız ve şükretmeniz**

4 - Âl-i İmran Suresi 180

5 - Nahl Suresi 5-8

içindir. Sizi sarsmaması için yeryüzünde sağlam dağlar; yolunuzu bulmanız için de nehirler, yollar ve nice işaretler meydana getirdi. İnsanlar yıldızlarla da yollarını bulurlar."[6]

İslam, insanlara dünyadaki temel kaynakların kıt olmadığını, Cenab-ı Hakk'ın bu kaynaklardan yeteri kadar ve daha fazlasını, tüm insanların her zaman yararlanabilme ihtiyacını karşılayacak şekilde yarattığını göstermekte ve evrendeki kaynakların bolluğunu insanların zihinlerine kazımak ve bu kaynakların Allah tarafından yeryüzüne bırakıldığını, onlar için kolay bir rızık haline getirildiğini her zaman hatırlamalarını istemektedir. [وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللهِ لَا تُحْصُوهَآ إِنَّ اللهَ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ] **"Allah'ın nimetlerini saymak isteseler sayamazlar. Elbette Allah bağışlayandır, merhamet edendir."**[7] Bu nedenle İslâm, kapitalist sistem tarafından yerleştirilen ve komünizmin de sınıfların kıt kaynakları elde etme mücadelesi üzerine kurduğu ilkesiyle varlık bulan sınıf çatışmasının aksine, kaynakların yeterli olduğu insanlar için kullanılabilir ve doyurucu olduğu düşüncesini yerleştirmek için gelmiştir.

Buna göre; **kaynak bolluğu kavramı** ve bu evrensel kaynakların insanın kullanımına sunulması kuralı, **İslam ekonomik sisteminin ikinci temel taşını** oluşturur ve bu kavram, üretimi artırıp verimliliği artırırken tüketimi azaltır. Yani toplumu daha fazla üretmeye (Cenab-ı Hakk'ın kullanıma sunduğu şeylerden faydalanmaya) teşvik ederken servetin azlığı ve yok olma korkusundan kaynaklanan doyumsuz tüketimi azaltır. Kaynakların daha fazla olduğu yerlerde yoksulların ve ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarını karşılama fırsatları daha kolay olur. Zenginlerin açgözlülüğü azdır. Bu üç kötülük: fakirlerin ihtiyaçları, servetlerinin tükenme korkusu ve zenginlerin açgözlülüğü; Allah'ın nimetlerine inanmayan kapitalist toplumlarda hâlâ en öldürücü unsurlardır.

Yoksulluk Sorunu:

İslam nazarında yoksulluk sorunu; yeme, içme, giyim, barınma, sağlık, aile kurma, çalışma, eğitim ve diğer acil temel ihtiyaçlarını karşılayamayan kişi için söz konusudur. İslam, yoksulluğu, doğal kaynaklardan yoksun veya milli hasılası zayıf olan bir toplumun sorunu olarak görmediği gibi, aynı şekilde milli hasılanın ve kişi başına düşen ortalama gelirin yüksek olduğu bir toplumu da -içinde günlük temel ihtiyaçlarını karşılayamayan yoksul bireyler olduğu sürece- zengin bir toplum olarak görmez. Bir kişi bile insanca yaşamak için temel ihtiyaçlarını karşılayamadığı sürece İslam, yoksulluk sorununun var olduğunu kabul eder. Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'den şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: [أيُّما أهلِ امْرؤٌ مُسلِمٌ جائِعًا، فقدْ بَرِئَتْ منهم ذِمَّةُ اللهِ] **"Bir mahallede bir kişi bile aç kalsa o mahalle halkı Allah'ın zimmetinden uzak olur."** Yine şöyle buyuruyor: [ليس المُؤمِنُ الذى يَشبَعُ وجاره جائعٌ إلى جنبِهِ] **"Komşusu aç iken kendisi tok olarak sabahlayan kimse mümin değildir."** Bu, toplumdaki diğer insanlar varlıklı olsa bile, İslam'da bireysel yoksulluğun önemli bir konu olduğunu göstermektedir. Ekonomik sistem, bireylerin yoksulluğu ve temel ihtiyaçlara olan gereksinimleri konusunu; eşler, kız kardeşler, anneler ve kız çocukları için nafaka hakkını da içeren ve böylece yarısını kadınların oluşturduğu toplum nüfusunun ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlayan bir hükümler sistemi aracılığıyla ele almıştır. Ayrıca babaya çocuğu için, fakire de zengin kardeşi için nafaka yükümlülüğü getirdiği gibi servetin aile üyelerine ve mirasçılara dağıtılmasını sağlayan miras hükümlerini de getirdi. Daha sonra farz olan zekât hükümlerini getirip fakirlere, muhtaçlara, borçlulara ve diğerlerine farzlardan ve genel olarak hayır işlerinden belirli bir pay verdi. Toplum içerisinde, ihtiyaçlarını karşılayabileceği bir kapısı bulunmayan tek kişi bırakmadı.

Bu çözümlere rağmen eğer toplumda fakir ve muhtaç bir kişi kalırsa Allah; doğrudan maddi destek, iş imkânı veya eğitim ve sağlık hizmetleri sağlama yoluyla fakirlerin ihtiyaçlarını karşılamak için kamu mülkiyet fonlarından onlara bir pay ayırmıştır. Doğal kaynakların toplum üyelerinin her birinin temel ihtiyaçlarının karşılanmasını ve kaynaklardan faydalanmalarını sağlayacak şekilde adil dağıtım sistemini koymuştur. Petrol, gaz, denizlerden, limanlardan ve nehirlerden gelen su, tekelleştirilemeyen veya bireylere ve şirketlere ayrıcalık tanınamayan kamu malıdır, çünkü bunlar toplumun tüm üyelerinin hakkıdır ve devlet, herkesin bunlardan yararlanmasını garanti eder. İslâm ayrıca tüm insanları bilim, çalışma ve üretkenlikle lüks ihtiyaçlarını karşılamak için çalışmaya ve emek harcamaya teşvik etmiştir. İslâm'ın ekonomik sistemi, toplumun her bir parçasına hakkını vermiş ve olumlu bir rol oynamasını zorunlu kılmıştır. Bireylerin ve kurumların işlerini görüp

6 - Nisa Suresi 10-15

7 - İbrahim Suresi 34

gözetici olma sıfatına sahip olmasıyla devlete; bireysel olmayan kamu ihtiyaçlarının karşılanması amacıyla kamuya ve özellikle aç-tok, susuz kalan-susuzluğunu gideren, hastalanan-tedavi olan, evlenen, çocuk sahibi olan taraf olarak ferde, mülk edinme hakkı vermiştir.

Ayrıca İslâm, ekonomik sistem başta olmak üzere tüm nizamları tatbik etmek üzere ümmetten biat alan halifeye, ekonomik sistemi uygulama görevini vermiştir. Tarih kitaplarında ve halifelerin siretlerinde yer aldığı üzere ilk İslâm Devleti'nin işleri istikrar bulduğunda Halife Ömer b. Abdülaziz, bırakın fakirlerin ihtiyaçlarını karşılamak için para bulmakta zorlanmayı, zekât verecek kimse bulamadı da "Müslümanların topraklarında aç hayvanlar bulunduğu" söylenmesin diye dağlara taşlara buğday saçtı.

İslâm, fakirlikle mücadele ve ortadan kaldırılması görevini sadece devlet başkanının boynuna yüklemedi. Allah'a iman eden tüm müminleri de bununla görevlendirmiş, Allah'a imanın bir tezahürü ve yüce Allah'ın rızasına mazhar olmanın ve naim cennetlere girmenin şartlarından birisi kılmıştır. Allahu Teâlâ şöyle buyurdu: [فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْعَقَبَةُ فَكُّ رَقَبَةٍ أَوْ إِطْعَامٌ فِي يَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ] **"Fakat insan, sarp yokuşu aşmak için bir gayrete soyunmadı. Sen o sarp yokuşun ne olduğunu bilir misin? Bir köleyi veya esiri hürriyetine kavuşturmaktır. Yahut bir salgın açlık gününde yemek yedirmektir; ya bir akraba olan yetime veya toprağa uzanıp kalmış, hiçbir şeyi olmayan yoksula. Bir de iman etmek ve birbirlerine sabır ve merhamet tavsiye edenlerden olmaktır. Böyle yapanlar, amel defterleri sağlarından verilecek olan uğurlu ve mutlu kimselerdir."**[8] [وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَعْلُومٌ لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ] **"Onlar, mallarında; isteyenler ve (isteyemeyip) mahrum kalanlar için belli bir hak bulunan kimselerdir."**[9] Ve şöyle buyurdu: [وَيُطْعِمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكُورًا فَوَقَاهُمُ اللَّهُ شَرَّ ذَٰلِكَ الْيَوْمِ وَلَقَّاهُمْ نَضْرَةً وَسُرُورًا] **"Onlar, içleri çektiği halde, yiyeceği yoksula, öksüze ve esire yedirirler. 'Biz sizi ancak Allah rızası için doyuruyoruz, bir karşılık ve teşekkür beklemiyoruz. Doğrusu biz, çok asık suratların bulunacağı bir günde Rabbimizden korkarız.' derler."**[10] Ve daha başka ayetler...

İslâm'ın Ekonomik Sistemindeki Temel Disiplinler:

Para Saklamak Haramdır: Para sürekli dolaşımda kalmalı ve ekonomiyi hareketli tutmalıdır. Bir bireyin, ihtiyacının üzerindeki sakladığı fazlalığın ortalama 5 bin dinar olduğu tahmin edilirse kenzin (para biriktirmenin) yasaklanması, üretim ekonomisine yılda toplam 10 trilyon dinar kazandıracaktır.

Faiz Haramdır: İslâm'da faiz ya da tefecilik adı altında paradan para kazanılamaz. Çalışmak, yeryüzünün altında veya üstünde ya da denizlerde Allah'ın yarattığı servetleri, kaynakları çıkarmak ve çalışmak gibi para için bir sebebin bulunması gerekir.

Miras Farzdır: Servet, mal sahibinin vefatının ardında varisleri arasında dağıtılmalıdır. Sayıları 2 milyarı bulan İslâm ümmetinde her yıl 500 milyar dinar tutarında bir servet, miras yoluyla sayıları 50 milyonu bulan mirasçılara dağıtılmaktadır.

Altın ve Gümüş Nakit Paranın Esasıdır: Altının nakit para için esas alınması; bireyin ve devletin parasını değer kaybına karşı korur, enflasyonu önler, ticaret ve sanayideki mali kazancın sürekliliğini sağlar. Bu da ekonomik hareketin istikrarına ve üretimin sürdürülebilirliğine yol açar.

Böylece İslâm'daki ekonomik sistem,-kapitalist ve komünist sistemin kötülüğünden dolayı- insanoğlunun maruz kaldığı tüm sıkıntılara köklü çözümler sunar. İnsan olması vasfıyla insanın temel ihtiyaçlarından kaynaklı sorunlara çözümler getirir ve insana, bundan daha fazlasını elde etmesine imkân tanır. Her türlü kişisel arzu ve isteklerden uzak, insanın, hayatın ve kâinatın yaratıcısından gelen, Müslümanın akidesiyle irtibatlı şer'î hükümler olması niteliğiyle, istikrarlı ekonomik mekanizmalar ve araçlar kullanılmasını mümkün kılar ve Allah'ın şeriatıyla hükmeden adil bir yönetici eliyle uygulanmasını temin eder.

[أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ ۚ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ] **"Cahiliye hükmünü mü istiyorlar. İman eden bir topluluk için Allah'tan daha güzel kim hüküm verebilir."** [Maide Suresi 51]

8 - Beled Suresi 11-18

9 - Mearic Suresi 24-25

10 - İnsan Suresi 8-10

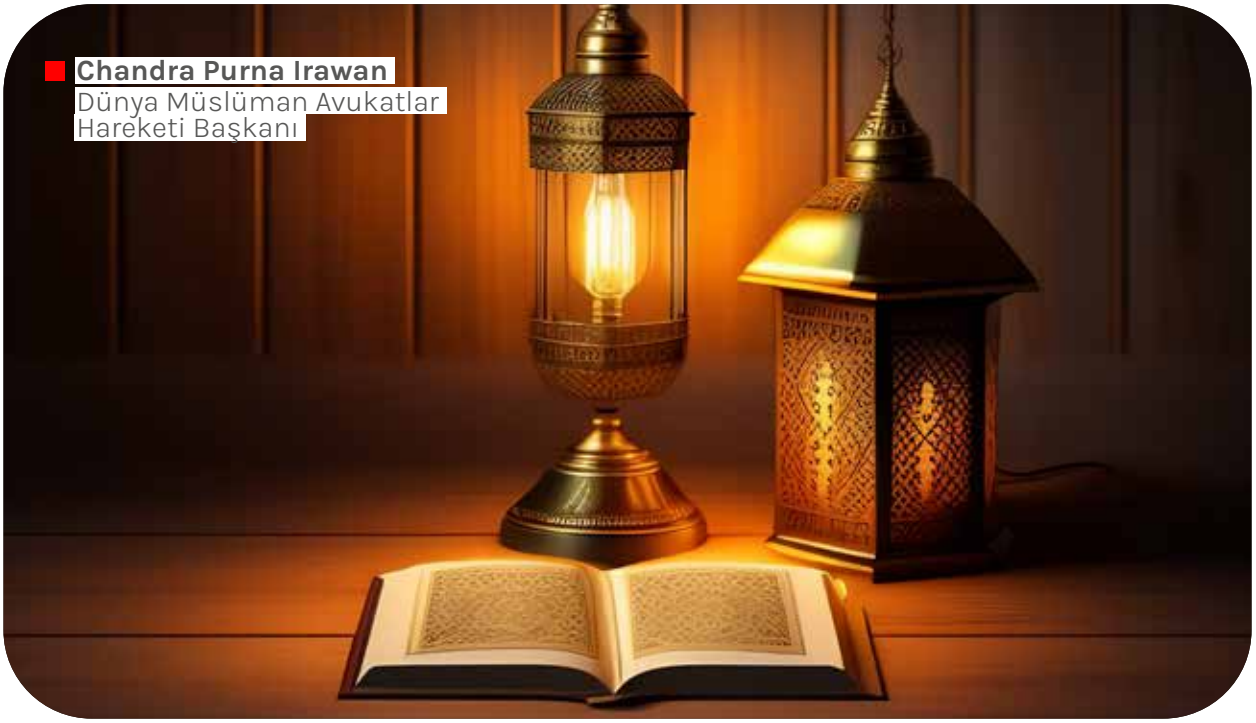

Chandra Purna Irawan
Dünya Müslüman Avukatlar Hareketi Başkanı

HİLÂFET DEVLETİ'NİN UKUBAT (CEZA) SİSTEMİ VE YARGI

Adalet, -özellikle günümüz dünyasında- insanların mumla aradığı bir terimdir. -Kavramsal tartışmaları bir kenara bırakırsak- adaleti, "hak sahibine hakkının tastamam verilmesi" şeklinde tarif etmek mümkündür. Hukuk fakültelerinde adalet, ulaşılması gereken bir amaç olmaktan öte bir ideal olarak ele alınır. Yani ulaşılması gereken ama aslında ulaşılması mümkün olmayan bir ideal.

Hukuk ise "kişilerde, kendisine uyulması konusunda yükümlülük duygusu uyandıran, kişilerin hukukunu (haklarını) güvence altına alan ve âdil bir ilkeler, kurallar ve kurumlar sistemi" şekilde tarif edilse de "devlet tarafından cebren uygulanan normlar" sistemi haline dönüşmüştür.

Asıl itibariyle hukuk, adaleti sağlamanın aracıdır. Yani amaç değil araçtır. Ancak Ariston'nun dediği gibi; *"Yasaya uyan ve eşitliğe saygı duyan adildir, yasaya uymayan ve eşitliğe saygı duymayan adaletsizdir"* denilemez. Zira adil olmayan yasalardan adalet beklemek imkansızdır.

Çağdaş hukukun en büyük çıkmazı tam da burada yatmaktadır. Adaleti sağlamak, pozitif hukuka göre "hayalcilik" olduğu için en azından "düzen sağlama" yoluna gidilmiştir. Bugün dünya genelinde var olan pozitif hukuk, adaletin değil bir düzenin kaynağıdır. Var olan bu düzen ise kanunları tam manasıyla uygulama ya da ensek ve kişisel uygulamaya göre değişkenlik arz etmektedir. Dolayısıyla bu durum, aynı zamanda istikrarsızlığın da sebeplerinden biridir.

Adaletin ne olduğu insana bırakıldığında önü alınamaz sorunlara ve zulümlere yol açılmaktadır. Zira akıl, neyin adil olduğuna karar veremez. Verdiği kararlar da zamana, şartlara ve çevreye göre değişkenlik arz eder. Mesela; zina, nesilleri bozan, aileleri parçalayan kötü bir fiildir. Geçmişte zina, suç sayılmış ve bu fiili işleyenler cezalandırılmıştır. Ancak bugün için zina birçok ülkede suç olmaktan çıkartılmış vaziyettedir. Oysa zina halen kötü bir fiil olarak karşımızda durmaktadır. Görüldüğü

gibi insan aklıyla verilen hükümler zamana ve şartlara göre değişmekte bu da istikrarsızlık ve kaosa sebebiyet vermektedir. Dolayısıyla adaletin ne olduğunu insandan değil, insanın da yaratıcısı olan Allah *Subhanehu ve Teâlâ*'dan öğrenmeliyiz. Allah *Subhanehu ve Teâlâ*'nın göndermiş olduğu ceza hukuku, adaleti tesis etmek için gönderilmiştir. Bu ceza hukukunun kamilen tatbik edilmesi neticesinde ortaya çıkan şey, adaletin ta kendisidir.

İslâm'da adaleti tesis etmede hiçbir kişiye taviz verilmemiştir. Sosyal statü ve sınıfına bakılmaksızın, yargılanan her kim olursa olsun İslâm hukuku karşısında eşittir. Suç işlemişse ceza verilir ve adalet yerine getirilir. Allah *Subhanehu ve Teâlâ* şöyle buyurmuştur:

يَآ اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَآءَ لِلّٰهِ وَلَوْ عَلٰى اَنْفُسِكُمْ اَوِ الْوَالِدَيْنِ وَالْاَقْرَبِينَۚ اِنْ يَكُنْ غَنِيًّا اَوْ فَقِيرًا فَاللّٰهُ اَوْلٰى بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوٰٓى اَنْ تَعْدِلُوا وَاِنْ تَلْوٗٓا اَوْ تُعْرِضُوا فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا [**"Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahitler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Öyleyse Adaletten dönüp heva(tutkuları)nıza uymayın. Eğer dilinizi eğip büker (sözü geveler) ya da yüz çevirirseniz, şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır."**[1]

Bu ilahi emir Allah'ın Rasulü *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* tarafından bizzat uygulanmıştır:

Aişe *RadiyAllahu Anha*'dan rivayet edildiğine göre; *"Mahzûm kabilesinden hırsızlık yapan bir kadının durumu Kureyşlileri üzmüştü. Bunun üzerine, 'bu konuyu Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem ile kim görüşebilir' diye kendi aralarında konuştular. Bazıları; 'Buna Rasulullah'ın çok sevdiği Üsame İbni Zeyd'den başka kimse cesaret edemez.' dediler. Üsame de onların istekleri doğrultusunda Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem ile konuştu. Rasul-i Ekrem SallAllahu Aleyhi ve Sellem, Üsame'ye;* ***"Allah'ın koyduğu cezalardan birinin uygulanmaması için aracılık mı yapıyorsun?"*** *diye buyurduktan sonra kalkıp bir konuşma yaptı ve şunları söyledi:* ***'Sizden önceki milletlerin yok olmasına sebep, içlerinden soylu biri hırsızlık yapınca ona dokunmayıp zayıf ve kimsesiz biri hırsızlık yapınca ona cezasını vermeleriydi. Allah'a yemin ederim ki, Muhammed'in kızı Fâtıma hırsızlık yapsaydı, onun da elini keserdim.'"***[2]

İslâm, adaleti gerçekleştirme görevini yöneticilere yüklemiştir. Dolayısıyla adalet dağıtıcı bir yöneticinin, öncelikle kendisinin adil olması gerekmektedir. Adil bir yönetici, adil bir toplum; zalim bir yönetici ise korku toplumu inşa eder. Yöneticinin adil olmasıyla alakalı da çok sayıda nass mevcuttur.

İslâm, adaletin ayakta tutulması noktasında büyük bir hassasiyet göstermiş ve Müslümanlar da bu hassasiyeti korumuşlardır. Bugün "adalet" denilince Ömer bin Hattab'ın adının anılması, yaşanmışlıkların neticesidir. Ömer *RadiyAllahu Anh*'a adaletin ne olduğunu öğreten Allah ve Rasulü'nden başkası değildir. Zira aynı Ömer, cahiliye döneminde hiç de adil olmayan bir şekilde kendi kız çocuğunu diri diri toprağa gömmüştü.

İslâm, adaleti gerçekleştirme görevini yöneticilere yüklemiştir. Dolayısıyla adalet dağıtıcı bir yöneticinin, öncelikle kendisinin adil olması gerekmektedir. Adil bir yönetici, adil bir toplum; zalim bir yönetici ise korku toplumu inşa eder. Yöneticinin adil olmasıyla alakalı da çok sayıda nass mevcuttur.

İbni Ömer *RadiyAllahu Anhum*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurdu: **"Yedi kimseyi Allah Teâlâ kendi gölgesinden başka gölge bulunmayan kıyamet gününde, gölgesinde barındıracaktır. Bunlar; adaletli devlet reisi..."**[3]

1 - *Nisa Suresi 135*

2 - *Buhârî, Enbiyâ 54, Megâzî 53, Hudûd 11, 12*

3 - *Buhârî, Ezân 36, Zekât 16, Rikak 24, Hudûd 19*

Adaletin önemi noktasında birçok ayet ve hadis bulmak mümkündür. Bu ayet ve hadisler, Müslümanların hayata bakış açılarını, dolayısıyla adalete düşkünlüklerini yansıtmaktadır. Rivayet edildiğine göre; bir hadis-i şerifte Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır:

"Bu ümmet, konuştuğunda doğru söylediği, hükmettiğinde adaleti sağladığı, kendisinden merhamet istendiğinde merhamet ettiği sürece hayır üzere kalacaktır."[4]

Mevcut pozitif hukukun bir diğer çıkmazı da; suçlara karşı hangi cezaların verileceği hususudur. Bu konu da uzmanlar tarafından tartışmaya açılmış ve çeşitli yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. Geçen zaman içinde işlevselliği kaybolan uygulamalar, yerini başka sorunlu uygulamalara bırakmıştır. Başta suçluya ceza verilerek bir nevi yaptıklarının intikamı alınmak istenmiş, suç oranları artmaya devam edince *"İnsan rasyonel bir varlıktır. Şayet cezalar, suçtan elde ettiği menfaatten daha fazla zararına yol açıyorsa suç işlemeyecektir."* denilerek ceza artırımı yolu tercih edilmiş ve caydırıcılık ilkesi ön plana çıkartılmıştır. Bu da fayda etmediğinde tüm yaklaşımlar birleştirerek "bütünleştirici yaklaşım" icat edilmiştir.

Bütünleştirici/karma yaklaşıma göre; cezanın amacı, kefaret ile genel ve özel önlemedir. Ceza, bir yandan geçmişe ve geleceğe yönelikken, diğer yandan da toplumu suçtan korumayı hedeflemektedir. Failin iyileştirilmesi amacı, failin tekrar suç işlemesinin önüne geçmeyi hedefler. Toplumu eğitici, geliştirici özellikleri de olan ceza kanunları, ceza müeyyidesi ile bir yandan faili iyileştirerek topluma geri dönmesini sağlamayı (özel önleme), diğer yandan suçlunun cezalandırıldığını gören vatandaşların, suç işlemeleri hâlinde aynı şekilde cezalandırılacaklarını düşünerek suç işlemekten çekinmelerini sağlamayı (genel önleme) amaçlar.

Deneme-yanılma yöntemiyle gerçekleştirilen suçu önleme çalışmaları başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Tüm dünyada suç oranları önlenemez bir şekilde yükselmeye devam etmektedir. Zira suçun karşılığının insanlar nezdinde telafi edici olduğu -çağdaş hukuk teorilerine göre- bir muammadır. Mesela; adam öldürenlere hapis cezası vermek, maktulün yakınları nezdinde telafi edici bir ceza mıdır? Silahla yaralanmada bir uzvunu kaybeden bir kişi için saldırganın belirli bir süre hapse atılması telefi edici bir ceza mıdır? Cinsel istismara maruz kalan ve hayatı boyunca bu travmayı yaşayan çocuk ve ailesi için, tecavüzcünün bir süreliğine hapiste yatması, sonra hayatına kaldığı yerden devam etmesi telafi edici bir ceza mıdır? Suçluların yakalanıp cezalandırılması, "adaletin yerini bulması" anlamına gelmemektedir. Hukuki yaptırımların, "olması gerektiği gibi" işletildiği anlamına gelmektedir.

Pozitif hukuka göre; suç, *"hukukî nizamın netice olarak ceza terettüp ettirdiği fiil"* olarak tarif edilmiştir. İslâm'a göre ise "suç" ile "günah" aynıdır. İnsanın kendisi, Rabbi ve diğer insanlarla olan ilişkilerini düzenleyen nizama karşı hareket etmesidir. Suç işleyenlere karşı Allah *Subhanehu ve Teâlâ,* ahirette ve dünyada olmak üzere iki türlü cezalandırma yoluna gitmiştir. Dünya hayatındaki cezalandırma, devlet erki yani halife marifetiyle icra edilen cezalandırmalardır. Bunlar da; **hadler, cinayetler, tazir ve muhalefet** olmak üzere dörde ayrılır.

İslâm'da asıl olan; suçludan, yaptığına karşı intikam alma değildir. Bilakis cezalandırma, suçluyu ahirette azap görmemesi için "suçlarından arındırma/temizleme" mahiyeti taşımaktadır. Zira üzerinde Allah'ın hadleri ve tazir uygulanan kişi, ahirette bu suçtan dolayı hesaba çekilmeyecektir.

"Maiz b. Malik, Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem'e gelerek 'Beni temizle.' dedi. Rasulullah, ***'Yazık sana, çık git, Allah'a tövbe ve istiğfar et.'*** *buyurdu. Maiz, pek uzaklaşmadan geri döndü ve 'Ey Allah'ın Rasulü! Beni temizle!' dedi. Rasulullah, aynı sözlerle üç defa daha geri gönderdi. Dördüncü ikrarında* ***'Seni hangi konuda temizleyeyim?'*** *diye sordu. Maiz; 'Zinadan!' dedi. Rasulullah gerekli araştırmaları yaptırdıktan sonra tekrar* ***'Sen zina ettin mi?'*** *diye sordu. Maiz 'Evet.' cevabını verdi. Ardından Maiz recmedildi. Ardından Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem, 'Mâiz öyle bir tövbe etti ki, bu tövbe bir ümmet arasında paylaştırılırsa onlara yeterdi.' buyurdu."*[5]

İslâm'da suçun yaygınlaşmaması için aldığı iki önlem vardır: Cezanın mahiyeti ve toplumun gözleri önünde icra edilmesi.

Kısas, cezanın caydırıcılığı için önemli bir unsurdur. İslâm Ceza Hukuku'nda "Cinayetler" babında, bedene karşı işlenmiş suçlar ele alınır ve kısas hakkının maktulün yakınlarına bırakıldığı belirtilir.[6] Konu hakkındaki nass şöyledir:

4 - Tabarani, Mu'cemul Evsât 1/243

5 - Müslim, Hudûd, 22; eş-Şevkânî, Neylül-Evtâr, VII, 95,109

6 - Abdurrahman el Maliki, Ukubat Nizamı, Köklü Değişim Y.

[يَآ اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِى الْقَتْلٰى اَلْحُرُّ بِالْحُرِّ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْاُنْثٰى بِالْاُنْثٰى فَمَنْ عُفِىَ لَهٗ مِنْ اَخِيهِ شَىْءٌ فَاتِّبَاعٌ بِالْمَعْرُوفِ وَاَدَآءٌ اِلَيْهِ بِاِحْسَانٍ ذٰلِكَ تَخْفِيفٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنِ اعْتَدٰى بَعْدَ ذٰلِكَ فَلَهٗ عَذَابٌ اَلِيمٌ] **"Ey iman edenler! Öldürme vakaları için size kısas hükmü farz kılındı. Hür olana karşılık hür, köleye karşılık köle, kadına karşılık kadın (olmak üzere kısası yapın). Fakat kime de kardeşi tarafından (kısastan vazgeçilerek) bir şey bağışlanırsa artık (maktul yakınları diyeti) örfe uygun istesin. (Katil de) iyilikle ödesin. Bu, Rabbiniz tarafından (sizin için) bir hafifletme ve rahmettir. Kim de bundan sonra haddi aşacak olursa, onun için can yakıcı bir azap vardır."**[7]

Aynı şekilde hırsızın elinin kesilmesi, zina edenin muhsan (evli) ise recmedilmesi, kuvvetli caydırıcılığı olan cezalandırmalardır. Bununla birlikte cezaların aleni bir şekilde infaz edilmesi, toplumsal etki bakımından önemlidir.

[اَلزَّانِيَةُ وَالزَّانِى فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِى دِينِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهُمَا طَآئِفَةٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ] **"Zina eden kadın ve zina eden erkeğin her birine yüzer değnek (celde) vurun. Eğer Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız, onlara Allah'ın dini(ni uygulama) konusunda sizi bir acıma tutmasın; onlara uygulanan cezaya müminlerden bir grup da şahit olsun."**[8]

Bu ayetin tefsirinde Cessâs şunları söyler: *"Şâri'in buradaki amacı, herhangi bir sayı belirtmek değildir; asıl amaç, toplumu cezanın infazından haberdar etmektir. Had cezalarında esas gaye, toplumun aynı suçu tekrardan işlemesini engellemektir. Bu 'taife' öyle bir sayıda olmalıdır ki infaz haberi toplum içinde hemen yayılıp herkesin infazdan haberi olsun ve aynı suç tekrar işlenmesin."*[9]

Etkili cezalar ve bu cezaların aleni olarak gerçekleştirilmesi caydırıcılık ilkesinin temel özelliğidir. İslâm Ceza Hukuku, bu kriterlerle 1400 yıl boyunca uygulanmış, suçun toplumun geneline yayılmaması noktasında başarılı olduğu da kanıtlanmıştır.

Ceza hukukunun pratik olarak hayata indirgenmesi, kadılar/hakimler vasıtasıyla gerçekleşir. Günümüz dünyasında büyük sorunlardan biri de mahkemelerin uzun sürmesidir. İspat vasıtalarının değişkenliği, mahkeme dosyalarının çok olması gibi sebeplerle mahkemeler karar vermekte gecikmektedir. Osmanlı Devleti'nin ikinci sultanı Orhan Gazi'nin dediği gibi*: "Adaletin en kötüsü geç tecelli edenidir. Sonunda hüküm isabetli olsa da, geciken adalet zulümdür."*

İslâm Ceza Hukukunu tatbik edecek üç türlü kadı vardır.

İnsanların arasında cereyan eden husumetleri, anlaşmazlıklara bakan "kadı".

Toplum hakkına zarar veren muhalefetlerin çözümünü üstlenen "muhtesip".

Yöneticiler, idareciler ve görevliler ile halk arasındaki anlaşmazlıklara bakan ve bunları çözüme kavuşturan "mezalim kadısı".

İslâm Ceza Hukukunun ispat vasıtaları kullanılarak bakılan -özellikle telafisi mümkün olmayan cezaların verileceği cinayetler, kısas davaları gibi- davalarda tarafların uzlaşması, ortaya çıkacak yeni deliller gözetilerek kasıtlı bir şekilde dava uzatılır. Hemen karar verilip uygulanmaz; makul bir süre beklenir. Diğer davalarda ise karar, suç ispat edildiği anda verilir ve infaz edilir.

Ancak insan hayatı söz konusu olduğunda ya da açık bir şekilde şer'i hükme muhalefet edildiğinde, kadı'nın kararına itiraz edilebilir. Bunun haricinde üst mahkeme yoktur. Davanın yeniden görülmesi yoktur. Geçerli mazeret sunulduğunda Mezalim Kadısı, görülen davayı tekrar ele alır. Dolayısıyla mahkeme yükü, uzun yıllara varan dava dosyaları İslâm ceza sisteminde olmayacaktır.

İslâm Ceza Hukukunu tatbik edecek olan kuşkusuz devletin kendisidir. Ancak bir devletin; sadece İslâm Ceza Hukukunu tatbik etmesi, suç işlenmesini önleyecek sair hükümleri görmezden gelmesi, kabul edilebilir bir uygulama olmadığı gibi başarılı olma ihtimali de düşüktür. Suç oranlarında göreceli düzelme elbette mümkündür ama mesele; suç oranlarını düşürmek değil İslâm'ı kamilen tatbik etmektir. İslâm, bir bütündür; bir kısmının alınması bir kısmının terk edilmesi düşünülemez. İslâm'ı kamilen tatbik edecek olan devlet ise elbette ki Râşidî Hilâfet Devleti'dir.

7 - *Bakara Suresi, 178*

8 - *Nur Suresi, 2*

9 - *Cessâs, Ahkâmü'l-Kur'ân (Beyrût: Dâru'l-fikr, 2010), 3: 390*

Muhammed Emin Yıldırım
m.eminyildirim80@gmail.com

HİLÂFETSİZ 100 YILDA NELER YAŞADIK NELERİ KAYBETTİK?

Sömürgeci kafir İngiltere ve yerli işbirlikçileri tarafından İslâmi hükümlerin hayat sahnesinden kaldırılmasının üzerinden bir asır geçti. Yaşadığımız bu çağda, İslâm ümmeti olarak bizler gözlerimizi Hilâfet'in olmadığı bir dünyaya açtık. Hal böyle olunca Hilâfet'in Müslümanlara sağladığı vahdeti, izzeti, onun dünya üzerindeki liderliğinin etkisini hissedemedik. Dahası 100 yıl boyunca laik rejimlerin Hilâfet'i karalayan siyasi ortamlarının gölgesinde hayatlarımızı idame ettirdik.

Hilâfet'in yıkılmasıyla neleri kaybettiğimizi iyi anlayabilmemiz için geçmişte onun gölgesinde yaşayan Müslümanların neye sahip olduklarını bilmemiz gerekir. Zira bir kişi ya da bir toplum sahip olduğu şeyin değerini, kıymetini, bilmez ve anlamaz ise onu kaybettiğinde yokluğunu hissetmez, yokluğuna üzülmez ve ona yeniden sahip olmak için gayret de göstermez. Bunun içindir ki Allah *Azze ve Celle* müminlere, birbirlerine öğüt verip hatırlatmayı emretmiş, hatırlatmanın fayda vereceğini bildirmiştir.

Şu bir gerçek ki Hilâfet varken Müslümanlar Rableriyle güçlü ve dinleriyle izzetliydiler. Müslümanlardan bir yönetici herhangi bir söz söylediğinde bu söz dünyanın dört bir tarafında duyulur ve yankı bulurdu, bir iş yaptığında kafirlerin kalplerine korku salardı. Peki ne demek bu? Hilâfet yıkılınca Müslümanlar Rablerini mi unuttular ya da dinlerini mi terk ettiler ki bundan dolayı zayıf düşsünler ve zelil olsunlar? Hayır! Rablerini unutmadılar, dinlerini de terk etmediler ama Allah'ın hükmünün gücü ve İslâm'ın eşsiz çözümlerinden mahrum kaldılar. Çünkü Hilâfet, Allah'ın yeryüzündeki hükmü, "La İlahe İllAllah" sözünün siyasi

karşılığıdır. Hilâfet, İslâm'ın yeryüzündeki gücü ve izzetidir! Bu izzet ve güç inişiyle-çıkışıyla, 13 asır boyunca tarihin her tarafını kaplayan bir hakikat olarak kendini göstermiştir.

Lakin Batılı düşünürlerin kilise ve kraliyet zorbalığına karşı gerçekleştirdiği düşünce ve hemen sonrasında ortaya çıkan sanayi devrimleriyle birlikte tarihin akışı değişmeye başladı. Osmanlı Hilâfet Devleti'nin,-Arapçanın ihmali ve içtihadın zayıflaması başta olmak üzere- bir takım fikrî-siyasi zaafları neticesinde ihanetler baş gösterdi ve 3 Mart 1924'te Hilâfet ilga edildi. Ne olduysa bundan sonra oldu. İslâm ümmeti, çok büyük bir sarsıntı yaşadı. İslâm ahkamı terk edilerek sömürgeci Batı'nın kokuşmuş hayat nizamı -özellikle Türkiye'de- birebir kopyalanarak tatbik edilmeye başlandı. Süreç içerisinde İslâm toprakları -50'den fazla parçaya bölünerek- kafirlerin işgal ve sömürüsüne açık hale getirildi. Ümmetin her bir coğrafyası kanayan bir yaraya dönüştü. Hilâfetsiz geçen yüzyılda kaybettiğimiz şeyler o kadar çok, maruz kaldığımız zulümler o kadar büyük ki nereye baksak acı ve elem görüyoruz. Kültür ve haber portallarının tarih köşelerinde her gün Müslümanların yaşadığı işgal ve katliamları okuyoruz. Takvim yaprakları son yüzyıldır, kazandıklarımızı değil kaybettiklerimizi hatırlatıyor.

Hilâfetsiz ne kadar sahipsiz olduğumuzu daha iyi anlamamız açısından son yüzyılda başımıza gelen musibetlerin en sarsıcı olanlarından birkaçını buraya aktarmak istiyorum.

Mescid-i Aksa'nın İşgali ve Yahudi Varlığının Kurulması

Müslümanların ilk kıblesi olan Beytu'l-Makdis'in içinde yer aldığı ve Kur'an-ı Kerim'in İslâm akidesiyle ilişkilendirerek korunmasını farz kıldığı mübarek Filistin beldesi, henüz Hilâfet ilga edilmeden önce, 1917 yılında İngilizler tarafından işgal edildi. Osmanlı'yı Birinci Dünya Savaşı'na sokan Batı hayranı İttihat Terakki zihniyetinin savaş sonrası yurt dışına kaçarak Müslümanları yüz üstü bırakmasıyla İslâm beldeleri kafirlerin tahakkümü altına girmeye başladı. 7. Ordu Komutanı Mustafa Kemal'in Suriye-Filistin cephesinden İngilizlere direniş göstermeden on binlerce esir vererek geri çekilmesiyle ihanet zincirine bir halka daha eklendi ve Filistin beldesi,-ileride Yahudilere peşkeş çekilmek üzere- Osmanlı himayesinden koparıldı. Oysa Osmanlı'nın "hasta adam" denilen son döneminde bile Filistin'in bir karışından taviz verilmemiş, Halife Abdülhamid Han *"ümmetin mülküdür"* diyerek Filistin'i canı pahasına savunmuştu. Zaman içerisinde İngiltere'nin teşviki ve yardımıyla dünyanın birçok bölgesinden Yahudiler peyderpey Filistin topraklarına yerleştirildi ve nihayetinde 1948 yılında Birleşmiş Milletler kararıyla Yahudi varlığına "devlet" olma hakkı tanındı. İşgalci ve gasıp Yahudilerin Filistin'deki varlığını pekiştirebilmek için hain Arap rejimleri onunla savaşır gibi yaparak üç kez kaybettiler ve Yahudi varlığına birçok yeni toprak ile birlikte "yenilmezlik" unvanı bahşettiler. Böylece arkasına

Batılı düşünürlerin kilise ve kraliyet zorbalığına karşı gerçekleştirdiği düşünce ve hemen sonrasında ortaya çıkan sanayi devrimleriyle birlikte tarihin akışı değişmeye başladı. Osmanlı Hilâfet Devleti'nin, -Arapçanın ihmali ve içtihadın zayıflaması başta olmak üzere- bir takım fikrî-siyasi zaafları neticesinde ihanetler baş gösterdi ve 3 Mart 1924'te Hilâfet ilga edildi. Ne olduysa bundan sonra oldu. İslâm ümmeti, çok büyük bir sarsıntı yaşadı.

> *Mescid-i Aksa'ya yönelik altını oyma ve nihayetinde yıkmayı amaçlayan tüm bu sistematik çalışmaların yanında Yahudi varlığı "İsrail", İslâm beldelerindeki rejimlerle yapılan "normalleşme" anlaşmalarından da cesaret alarak, Filistin halkını her gün keyfe keder katletmeye, evlerini ve arazilerini gasp etmeye, ele geçirdikleri her fırsatta çocuk, kadın demeden Filistin halkını aşağılamaya ve zindanlara doldurmaya devam etti.*

Batılı kafir devletleri alan, etrafını çevreleyen Arap rejimlerin zararından emin olan terör varlığı "İsrail" Mescid-i Aksa üzerindeki necis emellerini uygulamaya koyuldu.

1948 yılında Batı bölgeleri işgal edilen Kudüs kentinin Mescid-i Aksa'nın da bulunduğu doğu kesimi, 1967 yılında Siyonist "İsrail"in işgaline girdi. 1970-72 yılları arasında Mescid-i Aksa'yı çevreleyen surların hemen altında arkeolojik çalışma adı altında tünel kazılarına başlandı. 1974'ten başlayarak 1976'ya kadar süren yeni kazılar ise aralarında; Ubade bin Samit ile Şeddat bin Evs gibi sahabe kabirlerinin de bulunduğu Müslüman mezarlığının yok edilmesi ile devam etti. Ağlama duvarı yönünden kazılarını sürdüren işgalci Yahudiler, 1979 yılında Mescid-i Aksa'yı zemin altından doğu-batı yönünde ikiye böldüler. Yine aynı yıl yapılan resmî açılışla, tünel içinde küçük bir Yahudi ibadethanesi kullanılmaya başlandı.

1982 yılından sonra başlayan ikinci aşama yeni kazı ve yıkım çalışmalarında, çevredeki bazı Arap sakinlerin evleri kamulaştırıldı ya da doğrudan doğruya Yahudi yerleşimcilere verildi. Eylül 2000 tarihinde Ariel Şaron tarafından yapılan provokatif Aksa ziyareti, camiye yönelik en cüretkâr saldırılardan biri olarak tarihe geçti ve Aksa intifadasının başlamasına neden oldu. Bu süreç içinde 5 binden fazla Filistinli kardeşimiz şehit edildi. 2011 yılındaki Arap Baharı süreci ise Yahudi varlığına adeta altın bir fırsat sundu. Olayların trajik boyutlara ulaşması nedeniyle dünya kamuoyunun dikkati farklı önceliklere yönelirken, İslâm dünyasının da kendi içindeki çatışmaları nasıl önleyeceğine odaklanması, Siyonist işgalcilerin Kudüs'e yönelik eylemlerine cesaret verdi.

Gelinen aşamada adım adım Mescit'in içine bile giren işgalci askerler, tüm harem bölgesini kameralarla donatarak ibadethaneyi tam bir hapishaneye dönüştürdü. İçeriye girerken aranan Müslümanlardan "sakıncalı" bulunanlar, ibadetten alıkonulmakta ve Mescit adeta insansızlaştırılmaktadır.[1]

Mescid-i Aksa'ya yönelik altını oyma ve nihayetinde yıkmayı amaçlayan tüm bu sistematik çalışmaların yanında Yahudi varlığı "İsrail", İslâm beldelerindeki rejimlerle yapılan "normalleşme" anlaşmalarından da cesaret alarak, Filistin halkını her gün keyfe keder katletmeye, evlerini ve arazilerini gasp etmeye, ele geçirdikleri her fırsatta çocuk, kadın demeden Filistin halkını aşağılamaya ve zindanlara doldurmaya devam etti. İşte tüm bu zulüm ve ihanetlere bir tepki olarak 7 Ekim'de Gazze'deki mücahitler tarafından Aksa Tufanı harekâtı başlatıldı. Hamas liderlerinden Dr. Sami Ebu Zühri yaşanan durumu; *"Eğer Aksa Tufanı harekâtı başlamasaydı, Filistin davası unutulmaya yüz tutacak, Mescid-i Aksa Yahudilerin mabedine dönüşecekti."* cümleleriyle özetliyordu. Hilâfet'in yokluğunda Gazze bugün yıkıma, soykırıma ve açlığa terk edilmiş durumda.

Hama Katliamı

Hilâfetsiz geçen yüzyılda Müslümanların maruz kaldığı katliamların en vahşi olanlarından birisi de; 1982 yılında Suriye diktatörü Hafız Esad tarafından Hama halkına yönelik yapılan katliamdır. Bu katliam neticesinde resmî rakamlara göre; en az 25 bin Müslüman katledildi. 1970 yılında Suriye'de

1 - Kudüs'ün İşgal ve Yıkım Tarihi, İnsamer

yönetimi ele geçiren Nusayri Hafız Esad rejimi, Yahudilerden eksik bir yanı kalmayacak hatta vahşetin boyutlarında onları geçecek kadar büyük cürümlere imza attı. 2000 yılındaki ölümüne kadar Suriye halkını zulüm, baskı ve işkence ile yönetti. Hafız Esad yönetiminde, 1970'ler ve 1980'lerin başında muhalif grupları, özellikle Müslüman Kardeşleri ortadan kaldırmak için planlanan kanlı eylemlerin en şiddetlisi 2 Şubat 1982'de başladı.

Hama ile ilgili MAZLUM-DER tarafından hazırlanan rapora göre; bu acımasız katliamda tanklarıyla dar sokaklara giremeyen askerî kuvvetler, uzun menzilli bombardıman topları ve tankları kullandılar, helikopterlerle bomba yağdırdılar, şehrin hedef alınan kesimini buldozerlerle yerle bir ettiler. Katliamdan kurtulan bazı Hamalıların anlattığına göre; çürüyen cesetlerin çıkardığı koku, bütün şehri kaplamıştı. Yıkılmış binaların kalıntıları altında, sokaklarda yaralılar ve ölüler bulunuyordu. Askerler tarafından cesetlere bile tecavüz edilmişti. Çatışmalar sırasında Hama dışında olup da ikamet yeri Hama olan birçok kişi infaz edildi. Saldırılar sırasında kentteki camilerin önemli bölümü yerle bir edildi. Hama'da üç ay boyunca ezan sesi duyulmadı. Yapılan tespitlere göre; bombardımanlarda 38 cami ve İslâmi merkez yok edildi.

Tıbbi müdahaleye izin verilmediği için binlerce yaralı ölüme terk edildi. Bazı Hamalı Müslümanlar da toplu mezarlara canlı canlı gömüldüler. Katliamın kurbanları arasında 40 günlük bebekler ve anne karnındaki embriyolar bile vardı. Bebekler, yalvaran annelerinin gözleri önünde balkonlardan aşağı atıldılar. Askerler, hamile bir kadının karnını delerek doğmamış çocuğun ölümüne neden oldular. Birçok çocuk haftalarca süren yiyecek sıkıntısı yüzünden hayatını kaybetti. Dehşetin en şiddetli şekilde yaşandığı Hama'da, çocuklar kendilerini savunabilmek için yaralı askerlerden aldıkları silahları kullanmak zorunda kaldılar. Askerler, mücevherlerini vermeyi reddeden kadınların ellerini kestiler. Birçok kadın, askerler tarafından işkence ve tecavüz edilerek öldürüldü. Kadın ve çocuklara karşı şiddet uygulamayı reddeden askerlerin cezası, ölüm oldu. Yaşlılar da ayrım yapılmaksızın infaz edildiler. Evlatlarını gömmeye çalışan yaşlılar, acımasızca öldürüldüler. Katliamın ardından şehirdeki kadın-erkek oranının değişmesi sonucu aileler geçimlerini sağlamakta zorlandılar. Askerler tarafından yağmalanan mağazalar daha sonra ateşe verilmek suretiyle şehir halkının gelir kaynakları yok edildi. Hama katliamından sonra 800 bin kadar Suriyeli ülkeyi terk etti.[2]

Suriye'nin bugünkü hali ise Hama'da yapılan katliamın boyutunu onlarca kat aşmış vaziyette. Hafız Esad'ın ardından yönetimi devralan oğul Beşşar Esad, 2011 yılında tıpkı Hama halkı gibi kendisine karşı ayaklanan Suriye halkını, kimyasal silah ve varil bombaları dahil en vahşi yöntemlerle bastırma yoluna giderek bir milyondan fazla Müslümanı katletti. Amerika ve Rusya'dan aldığı destek ile Suriye şehirlerinin büyük çoğunluğunu harabeye çevirdi. 9 milyon Suriyeli, rejimin vahşi katliamlarından korunmak için başka ülkelere göç etti. Hilâfet'in yokluğunda Suriye halkının yarısı mülteci olarak, -bir kısım rejim destekçisi azınlık hariç- diğer yarısı da esaret, işkence ve yoksulluk altında hayata tutunmaya çalışıyor.

Srebrenitsa Katliamı

Dedik ya; yüzümüzü nereye çevirsek acı ve elem var. Hilâfetsiz geçen yüzyılda ümmetin tarihi, her yerde kan ve gözyaşıyla yazılıyor. 11 Temmuz 1995'te Bosna Hersek'in Srebrenitsa şehrinde Birleşmiş Milletler Barış Gücü'nün gözleri önünde daha doğrusu onların yardımı ve korumasıyla Sırplar tarafından Boşnak Müslümanlara yönelik vahşi bir katliam gerçekleştirildi. İnsanların kurbanlık koyun gibi boğazlandığı Srebrenitsa'da resmî verilere göre; 8 bin 373 Müslüman acımasızca öldürüldü.

Osmanlı Hilâfet Devleti'nin 1878'de Bosna bölgesinden ayrılması, Boşnak Müslümanları travmatik bir şekilde etkiledi. Zira Yugoslavya'daki (1919-1992) eğitim sistemi, Osmanlı'nın geçmişini tiksintiyle resmediyor ve onun değerlerini ortadan kaldırarak Müslüman kimliğin özüne saldırıyordu. Yugoslavya'nın dağılmasından sonra Bosna'yı ele geçirmek isteyen Sırplar, Yugoslav ordusunun silahlarıyla Müslüman Boşnaklara yönelik etnik temizlik başlattı. Bosnalı Müslümanlar, dünyadan hiçbir yardım görmeden izole edilmiş bir şekilde Batı'nın desteklediği Sırplara karşı güçleri yettiğince savaştılar. Cephane ve gıda yokluğu nedeniyle ölümler artınca direniş kırıldı ve on binlerce Müslüman, Birleşmiş Milletler tarafından -sözde- güvenli bölge ilan edilen, Hollandalı askerler tarafından korunulan Srebrenitsa'daki Potaçari kampına sığındı.

2 - Suriye İnsan Hakları Raporu; MAZLUM-DER

11 Temmuz 1995 sabahı, Sırp komutan Ratko Mladic, Hollanda askerlerinin hiçbir direnişiyle karşılaşmadan Srebrenitsa'ya girdi. BM Barış Gücü askerlerinin silahlardan arındırdığı kenti ele geçirmek, Sırplar için hiç zor olmadı. Hollandalıların Srebrenitsa'yı, hiçbir zorluk çıkarmadan teslim ettiğini gören katil Mladiç, Barış Gücü Komutanı Albay Karremans'la yaptığı bir toplantıda, kampın içindeki ve etrafındaki Boşnakların bir an önce kendisine teslim edilmesini istedi. Hollandalılar, mültecileri, kampı kuşatma altında tutan Sırplara teslim etmeye karar verdi. Bundan sonra kampta bulunan tüm Boşnaklar, Hollandalı BM askerleri tarafından silah zoruyla dışarı çıkmaya zorlandılar. Kendilerinin Sırplara teslim edildiğinde öldürüleceklerini söyleyen Boşnakların feryatlarına ve çığlıklarına aldırış etmeden onları zorla Sırpların ellerine teslim ettiler. Bu insanlara hiçbir şey yapmayacağını söyleyen Sırplar, 11 Temmuz 1995 ile 17 Temmuz 1995 tarihleri arasında 8 binden fazla genç ve yetişkin erkeği katlettiler.

Böylece Bosna Savaşının belki de en hunhar katliamları, bu insanların güvenliklerini sağlamakla yükümlü BM yetkililerinin gözleri önünde ve onların desteği ve onayı ile gerçekleştirildi. Daha sonraki yıllarda Hollandalı generallerin, katliam devam ederken Sırp generallerle birlikte yemek yediklerinin, içki kadehi tokuşturduklarının ve sohbet ettiklerinin görüntülendiği kasetlerin basına yansıması, olayın danışıklı dövüş olduğunu ortaya çıkardı. Hollandalılar, mültecileri Sırplara teslim etmekle yetinmemiş, onlara her türlü yardımı yapmış, hatta Sırp askerî araçlarına yakıt bile sağlamışlardı. Nihayetinde "küfür tek millettir" kaidesi, bu kez Bosna'da tahakkuk etti ve Müslümanlar nice evladını bu katliam neticesinde kaybetti.

Hilâfet'in yokluğunda, paramparça olan ve korumasız kalan Müslümanların yaşadığı katliamlar saymakla bitmez. Her biri ayrı bir makale hatta kitap konusu olan bu katliamları bir hatırlatma olması için sadece özetlemekle yetiniyorum.

Sabra ve Şatilla Katliamı

6 Eylül 1982'de, Yahudi varlığı "İsrail"in desteklediği aşırı sağcı Hıristiyan Falanjist milisler, Lübnan'ın başkenti Beyrut'un güneyinde bulunan Sabra ve Şatilla Filistin mülteci kamplarına, Yahudi ordusunun onayıyla ve gözetimi altında saldırarak çoğu kadın ve çocuk savunmasız 2 bin Filistinliyi cesetleri tanınmaz hale gelecek şekilde vahşice katlettiler.

Halepçe Katliamı

Irak'taki devrik Baas rejimi lideri Saddam Hüseyin, İran-Irak savaşında düşmana destek vermekle suçladığı Halepçe halkını, kimyasal silah kullanarak barbar bir şekilde katletti. Sinir ve Hardal gazı kullanarak yapılan saldırıdan sonra bölgede bir koku yayılmış ve kokunun neden kaynaklandığından habersiz olan 5 bin Halepçeli, evlerinin önünde veya kaçmaya çalışırken araçlarının içinde birbiri üzerine yığılarak öldüler. 7 binden fazla Halepçeli yaralandı. Halepçe, tarihe "Elma kokulu katliam" olarak geçti.

Hocalı Katliamı

SSCB'nin dağılma sürecine girmesiyle birlikte Ermenistan, Azerbaycan'a ait olan Karabağ bölgesinin dağlık kısmında hak iddia ederek Rusların desteği ile bölgeyi işgal etti. 25 Şubat 1992'de Dağlık Karabağ'ın en önemli noktalarından olan Hocalı'yı kuşatan Ermeni işgalciler, Rusların teknik imkanlarını kullanarak kenti, top ve tank ateşine tuttu; hatta saldırıda Rus askerlerinin bizzat yer aldığı bile kayıtlara geçti. 26 Şubat sabahına kadar süren katliam, 613 kişinin canına mal oldu.

Urumçi Katliamı

1876'dan bu yana Uygur Müslümanlarına yönelik zulüm ve asimilasyon politikası izleyen işgalci Komünist Çin rejimi, 5 Temmuz 2009'da Doğu Türkistan'ın Urumçi şehrinde tarihe geçecek bir katliama imza attı. İki kardeşlerinin ölümünü protesto eden Müslüman Uygurlar, Çin ordusu tarafından çocuk, kadın ayırt edilmeden katledildiler. Dünya Uygur Kongresi'nin verdiği bilgilere göre; bu katliamda binden fazla Müslüman, sadece inançlarından dolayı katledildi.

Doğu Guta Katliamı

Suriye diktatörü Beşşar Esad, tıpkı babası Hafız Esad gibi Suriye halkını demir yumruk ile yönetti. Onları en küçük insani haklardan bile mahrum etti. 2011 yılında yaşadıkları zulümden kurtulmak için kıyama kalkan Suriyeli Müslümanlar, Beşşar Esad rejimi tarafından çok büyük bir soykırıma tabi tutuldular. 22 Ağustos 2013 tarihinde Şam'ın kapısına dayanan Suriye halkı, Guta bölgesinde rejimin kimyasal saldırısına maruz kaldılar. Sarin Gazı kullanılarak yapılan kimyasal katliamda, bin 400'den fazla Müslüman acı içinde can verdi. Bu katliamdan sonra ABD ve Batı, Esad'a hiçbir yaptırım uygulamadığı gibi dönemin Dışişleri Bakanı John

Kerry, Suriye rejiminin kimyasal silahlarının imhasını kabul ettiği için "Esad övgüyü hak ediyor" dedi.

Mısır'da Sisi tarafından gerçekleştirilen Rabia Katliamı, Özbekistan'da İslâm düşmanı Kerimov tarafından yapılan Andican Katliamı ve isimlerini buraya yazamadığımız nice katliam, dinmeyen acılarıyla birlikte ümmetin hafızasında hâlâ canlılığını korumaktadır. 7 Ekim'deki Aksa Tufanı'nın ardından Yahudi terör varlığının başlattığı ve 4 ayda çoğunluğu çocuk ve kadın olmak üzere 30 binden fazla Müslümanın şehit edildiği Gazze katliamı ise dünyanın gözü önünde devam etmektedir.

İşte, İslâm ümmetinin tarihine kara bir leke olarak geçen tüm bu katliam ve zulümler, Hilâfet'in yokluğundan kaynaklanmaktadır. Peki, Hilâfet olsaydı, kafirler ve onlara uşaklık yapan işbirlikçi zalim rejimler, Müslümanlara el uzatmaya cesaret edebilir miydi? Cüret edenlerin yaptıkları yanlarına kâr kalır mıydı? Kesinlikle hayır!

Hilâfet varken Müslümanların nasıl izzetli ve kudretli olduğunu gösteren birkaç örnek vererek makalemi bitirmek istiyorum. Rumların bir yöneticisi cüret edip Halife Harun Reşid'e bir tehdit mesajı göndermişti. Halife, bu tehdit karşısında ayrı bir kâğıt ile ona cevap yazmak yerine aynı mektubun arkasına; *"Cevabı işitmeden ne olduğunu göreceksin!"* diye yazarak mesajı geri göndermiş; ardından hemen hazırlattığı ordusuna bizzat kendisi komutanlık ederek Rum kâfirine gününü göstermişti.

Hilâfet varken sadece halifelerin veya komutanların sözü tesirli değildi; aynı zamanda herhangi bir Müslümanın sözü de o derece kıymetli ve değerliydi. Tarihçi el-Kelkeşendi "Measiru'l-İnaka Fi-Mealimi'l-Hilafe" adlı eserinde Abbasi Halifesi Mu'tasım Billah'ın Amuriye üzerine fetih düzenlemesine, Rumların elinde esir düşmüş bir Müslüman kadının; *"Va Mu'tasımah!"* haykırışının sebep olduğunu anlatır. Müslüman bir kadın Rumlara esir düşmüş ve bir Rum komutanın zulmüne maruz kalmıştı ve *"Ey Mu'tasım!"* diyerek nidada bulunmuş, yardım istemişti. Bu çığlığın atıldığından haberdar olan Halife, bizzat kendisinin komuta ettiği orduyla yola koyulmuş, kadını esaretten kurtarmış ve kâfirlerden intikamını almıştı.

Yine Hıttin Savaşına katılan Tarihçi, Bilgin İmadeddin el-İsfahani, Kudüs fatihi Selahaddin Eyyubi'nin -bugün Ürdün sınırları içinde yer alan- Kerak bölgesi Kontu Fransız Şövalye Reynald'ı bizzat elleriyle öldüğünü söyler. Zira Reynald, Müslümanların bir kervanına saldırmış, kervanın güvenliğini sağlayan muhafızları öldürmüş, malları yağmalamış, insanların izzet ve şerefini çiğnemiş ve bunları yaparken de *"Muhammedinize söyleyin, sizi kurtarsın!"* diye nida etmiştir. Bu haber, Selahaddin Eyyubi'ye ulaştığında *"İşte ben, Muhammed SallAllahu Aleyhi ve Sellem adına, O'nun ümmetini müdafaa etmek üzere canımı ve hayatımı O'nun yoluna adadım!"* diyerek ordusunu harekete geçirmiş, Haçlıları bozguna uğratmış, Rasulullah'a hakaret ederek bozgunculuk yapan Reynald'ı bizzat kendisi öldürmüştür.

Bunun gibi daha nice örnekler, Hilâfet tarihinin altın sayfalarındaki yerini korumakta ve yiğit liderler tarafından tekerrür ettirilmeyi beklemektedir. 57 liderin tek bir adam etmediği, doğusundan batısına dünyanın her yerinde işgal, zulüm ve katliamlara maruz kalan İslâm ümmetinin halifesiz geçen yüzyılı göstermiştir ki Hilâfet, Müslümanların en hayati davası, koruyucu kalkanı, çatısı ve demir kubbesidir. Onun kurulması için çalışmak, her Müslüman için hayat-memat meselesi olmalıdır.

Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır:

[إِنَّمَا الإِمَامُ جُنَّةٌ يُقَاتَلُ مِنْ وَرَائِهِ وَيُتَّقَى بِهِ] **"Muhakkak ki imam (halife) kalkandır. Onunla savaşılır ve korunulur."**[3]

3 - *Muslim K. İmara H. No:1851*

MAHMUT KAR İLE "HİLÂFET" ÜZERİNE RÖPORTAJ

"Hilâfet" denilince akla ilk gelen İslâm beldesi, Türkiye oluyor. Çünkü burası, 400 yıldan fazla Hilâfet Devleti'nin merkezi olmuş bir belde. 100 yıl önce Türkiye'de kaldırılıp cumhuriyet inkılâpları ile zihinlerden silinen ve bir daha adının anılmaması istenilen Hilâfet, bugün yine en çok Türkiye'de konuşuluyor. Her yıl, "3 Mart" tarihi "kara bir gün" olarak hatırlanıyor. Türkiye'de rejim ve sistem tartışmaları gündeme geldiğinde, Hilâfet ile birlikte Hizb-ut Tahrir de konuşuluyor. 1953 yılında kurulan ve 1958 yılından itibaren Türkiye'de faaliyetlerini yürüten Hizb-ut Tahrir'in Hilâfet Projesi ile ilgili sorularını Parti'nin Türkiye Medya Bürosu Başkanı Mahmut Kar cevapladı.

"Hilâfet" denildiğinde Hizb-ut Tahrir, "Hizb-ut Tahrir" denildiğinde Hilâfet akla geliyor. Hizb-ut Tahrir, bütün sorunların varlığını Hilâfet'in yokluğuna bağlıyor. Ve dolayısıyla da şöyle bir soru ile karşılaşıyor: Hilâfet'te neden bu kadar ısrarcısınız? Neden Hilâfet? Hilâfet dışında başka bir şey olmaz mı?

"Neden Hilâfet'te ısrarcısınız?" sorusu, *"Neden İslâm'da ısrarcısınız?"* sorusundan farklı değildir. Bir Müslümana, *"neden namaz kılmakta, oruç tutmakta ısrarcısın?", "neden içki içmemekte ve faiz yememekte direniyorsun?"* denilir mi? Müslüman bir bireye bunların sorulması ne kadar yanlış ise herhangi bir kitleye ya da İslâmi bir parti olan Hizb-ut

Tahrir'e *"neden Hilâfet'te ısrarcısınız?"* sorusu da o kadar yanlıştır. İslâm, insanın hem kendisi ile olan ilişkisini hem Rabbi ile olan ilişkisini hem de diğer insanlar ve devlet ile olan ilişkisini düzenleyen bir dindir. İslâm'ı bu şekilde doğru tarif ettiğimizde ona *"ideoloji"* demekte hiçbir mahsur yoktur. Çünkü ideolojik düşünce; felsefi, metafizik, ütopik ve sadece kitaplarda yazılı düşünce değildir. İdeolojik düşünce, bir nizamı olan düşüncedir. İslâm, bir hayat nizamıdır dolayısıyla da İslâm bir ideolojidir.

Bir nizam ve düzeni olan ideolojilerin hayatta varlığı ancak devlet otoritesi ile mümkündür. O devlet otoritesi olmadan ideoloji/İslâm hayatta varlık gösteremez, tatbik edilemez, pratikleri uygulanamaz. İşte Hilâfet, İslâm'ın hayattaki tatbik keyfiyetidir. Hilâfet olmadan İslâm hayatta var olamaz, uygulanamaz. Hilâfet, İslâm'ın yönetim nizamının şer'i metodudur/yoludur. İslâm'ın hayatta kâmilen tatbik edilebileceği başka şer'i bir metot yoktur.

Hilâfet'i sadece Hizb-ut Tahrir'in ısrarı olarak görmek de doğru değildir. Zira bu mesele, sadece Hizb-ut Tahrir'in meselesi değil bütün bir ümmetin meselesidir. Hilâfet'i kurmak için çalışması gereken sadece Hizb-ut Tahrir değil bütün ümmettir. Hilâfet'in önemini selef âlimlerimiz bakınız nasıl ifade etmişler: İmam Cürcani, ***"Bir İmam tayin etmek Müslümanların maslahatının tamamlayıcı en önemli faktörüdür ve dinin maksadının en büyüğüdür."*** demiştir. Yine İmam Kurtubi, ***"Hilâfet diğer sütunların kendisine dayandığı (asıl) sütundur."*** demiştir. İmam Nevevi ise **"Halife seçmenin tüm Müslümanlar üzerine farz olduğu konusunda âlimlerin ittifakı olduğunu"** söylemiştir.

Bu sözler, *"Neden Hilâfet'te bu kadar ısrar ediyorsunuz?"* diyenlere cevap niteliği taşıyor. Bir de İslâm beldelerindeki Müslümanların 100 yıldır yaşadığı parçalanmışlık, işgal, zulüm, sefalet, acı ve ıstıraplara bakalım. Müslümanları içinde bulundukları bu halden Hilâfet'ten başka hangi sistem kurtarabilir? Bölünmüş coğrafyamızı Hilâfet'ten başka kim birleştirebilir: Ulus devletler mi, Cumhuriyet rejimleri mi, diktatör rejimler mi, krallıklar mı yoksa başkanlık sistemi denilen şey mi? Hangisi?

Bir de böyle durum var: cemaatler, mezhepler ve milletler olarak bu kadar ayrışmış İslâm ümmeti, Hilâfet ile nasıl bir araya gelecek? Bugün paramparça olmuş bu ümmeti sizin bahsettiğiniz Hilâfet nasıl birleştirecek?

Cemaatlerin çokluğu Müslümanların Hilâfet konusunda ittifak etmelerine engel değildir aksine Hilâfet'in olmadığı, İslâm'ın yaşanmasının engellendiği, baskı ve zulmün olduğu bir zamanda bile cemaatlerin İslâm için çalışıyor olmaları, bu yönde iradelerinin olduğunu gösterir. İstisnalar hariç tüm İslâmi yapılar, Kur'an ve Sünnet'i esas almaktadırlar. Bu cemaatlerin çalışmalarında Kur'an ve Sünnet'e aykırı düşünce ve ameller var mıdır? Evet, vardır. Ancak bunun sebebi, rejimlerin Müslümanlar üzerindeki baskılarıdır. Yine bunun bir başka sebebi de laik demokratik küfür fikirlerinin ve nizamlarının Müslümanlar üzerindeki bir asırlık etkisidir. Bu etkinin bir sonucu olarak Müslümanlar faklı düşüncelere ve metotlara meyletmekte ve çözümü, İslâm dışı yollarda aramaktadırlar. Dikkat edilirse Müslümanları gayrimeşru yollar ile oyalayanlar, laik demokratik siyasi partiler ve yöneticilerdir. Hülasa, Hilâfet'in kurulmasının gecikmesinin sebebi, cemaatlerin çokluğu değil bu parti ve yöneticilerin bozukluğudur.

Müslümanların farklı ırk, millet ve mezhebe sahip olması da Hilâfet'in kurulmasının önünde bir engel değildir. Bugün ırk, bölge, dil ve sair farklılıklarına rağmen Müslümanlar, dinlerine bağlılık göstermeye devam ediyorlar. İslâm'ın emrettiği hac ibadetinde, Ramazan ayında, bayramlarda vb. birçok konuda Müslümanlar birlikte hareket ediyorlar. Kur'an'a veya Allah Rasulü'ne yapılan bir iftira olduğunda; Filistin, Doğu Türkistan, Arakan gibi herhangi bir beldemizde bir zulüm yaşandığında bir vücudun azaları gibi tek bir ümmet olarak tepki veriyorlar. İşte Gazze'de yaşanan işgal ve soykırıma verilen tepki ortada... Mesela bugün bir yönetici ya da bir komutan, Gazze'yi işgalden kurtarsa ve Hilâfet'i ilan etse kim ona karşı çıkar? Bütün Müslümanlar onun etrafında toplanır, birleşir öyle değil mi? Dolayısıyla Müslümanlar arasında esasen bir ayrılık

yoktur. Ayrı olan Müslümanlar değil milliyetçilik ve vatancılık ile çizilmiş suni sınırlar üzerinde Müslümanların başına musallat olmuş rejim ve yönetimlerdir.

İslâm ümmetini bölen, ulusal kimlikler üzerine inşa edilmiş bu ulus devletlerdir. Bu kimlik aslına döndürüldüğünde yani ümmet kimliği ile değiştirildiğinde bu durum da değişir. Daha 100 yıl önce bu ümmet tek devlet ve tek bayrak altında birlikte yaşıyordu. Allah'ı, Peygamberi, Kitabı bir olduğu gibi devleti de birdi. Dolayısıyla onu birleştirecek olan da bu inanç ve değerlere dayanan devlettir. Belki de bu sorunun en ikna edici cevabı, İslâm ümmetinin kadim tarihinde yatmaktadır. Ümmet, farklı etnik kökenlere rağmen tek bir devletin çatısı altında yaşamlarını idame ettirmiştir. Yakın tarihte vuku bulan Çanakkale Savaşı bunun açık örneğidir. İslâm'ın fikir ve nizamları, Müslümanları birleştirecek yegâne çimentodur. Aralarında var olan tüm farklılıklar, gayri İslâmi sistemlerin ürünüdür. Ümmet, İslâm potasında erimeye müsaittir. Milliyetçilik ve vatancılık gibi, demokratlık ve modernistlik gibi İslâm'dan olmayan ne kadar cüruf varsa bunlar, o potada ayrışarak atılacaktır. Tarihin altın sayfalarında bunun en güzel örnekleri mevcuttur.

Bir diğer konu da Hilâfet kurulduğunda halifenin kim olacağı konusu... Halife kim olacak ve Hilâfet nerede kurulacak?

Müslümanlar arasında Hilâfet'in kurulması konusunda herhangi bir ihtilaf yoktur ama halifenin kim olacağı konusunda ihtilaf daha önce nasıl olmuşsa bundan sonra da olabilir, mümkündür. Zira Allah Rasulü *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* İslâm ile hükmedecek otoritenin Hilâfet olduğunu beyan etmiştir ancak kimin halife olacağını beyan etmemiş onu Müslümanların seçimine/biatine bırakmıştır. İslâm, teokratik bir din değildir; Hilâfet de papalık gibi teokratik bir yönetim değildir.

Halifenin kim olacağı konusu ile ilgili şer'i hüküm ortadadır. Hilâfet varken yani devlet otoritesi varken halife istifa eder, azledilir ya da vefat ederse halife adaylarından birini Müslümanlar, yeni halife olarak seçerler ve ona biat ederler. Ancak şu an içinde bulunduğumuz durumdaki gibi Hilâfet ilga edilmişse Müslümanlar yeniden Hilâfet'i ikame etmek için çalışmaya başlamışlarsa bu durumda geçerli olan şer'i emir Hilâfet'i ikame etmektir. O hâlde bu şer'i emri uygulamaya hangi İslâmi kitle veya parti muvaffak olursa Hilâfet'in ilan edileceği bölgede bulunan Müslüman halkın biati halifenin seçilmesi için yeterli olacaktır. Buradaki biat inikad biatidir, biat edeceklerin sayısı yüz kişi de olsa biat edilen kişi halifelik şartlarını taşıyorsa meşru halife olur. Diğer İslâm beldelerinde yaşayan Müslümanlara düşen vazife itaat biatinde bulunmaktır. Halife kim olursa olsun ona itaat etmek Müslümanlar üzerine farzdır. Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmaktadır: **"Üzerinize başı kuru üzüm gibi siyah, Habeşli bir köle bile tayin edilse dinleyin ve itaat edin."** Müslümanlara düşen görev, yaşadıkları beldede Râşidî Hilâfet'i kurmak için tüm güçleri ile çalışmak ve kendi beldelerinde Hilâfet'in ikamesini sağlamaktır.

Peki, *"Hilâfet nerede kurulabilir, neresi Hilâfet'in kurulması için daha uygun?"* sorusunun cevabına gelince; İslâm beldelerinde; nüfus, askerî güç, stratejik konum, ekonomik güç gibi konularda elverişli olan ülkelerin hepsi, Hilâfet'in kurulması için uygundur. Türkiye de bu beldelerden biridir. Hatta stratejik ve coğrafi açıdan Türkiye toprakları ve İslâm'a her zaman sahip çıkan Müslüman Türkiye halkı, Hilâfet Devleti'nin kurulması potansiyeline kimi beldelerden daha fazla sahiptir.

Hizb-ut Tahrir, Hilâfet'in kurulmasının yakın olduğunu söylüyor lakin şöyle de bir soru var: 21. Yüzyılda Hilâfet'in toplumsal bir karşılığı var mı?

Modern yönetim şekilleri olduğu söylenilen parlamenter sistemin, başkanlık sisteminin bugün toplumsal bir karşılığı var mı? Bu sistemler toplumların sorunları çözmekten acizler ve buna rağmen hâlâ var olmaya devam ediyorlar. Monarşinin, diktatörlüğün, krallığın var olduğu ülkelerde bu sistemlerin toplumsal bir karşılığı var mı? Zulüm ve baskı düzenleri, halkların iradesine rağmen hüküm sürüyorlar.

Bugün *"modern dünya"* dediğimiz şey, kapitalist devletlerin hâkim olduğu ve dünyanın dört bir köşesinde zulüm, adaletsizlik ve katliamların yaşandığı bir dünyadır. *"Halkların iradesi kutsaldır"* denilir ama esasen sermaye sahiplerinin iradesi

her şeye egemendir. Hilâfet projesi ise Allah'ın indirdiği, hakkın ve adaletin kendisi olan hükümlerin hâkim olacağı ve başta Müslümanlar olmak üzere tüm insanlara huzur ve saadeti getirecek olan bir projedir. Hilâfet projesinin, mevcut zulüm düzenlerinin tek alternatifi olan İslâmi bir proje olmasından dolayı bu ümmette karşılığı vardır. Kurulduktan sonra çok kısa süre içinde Müslümanların ve tüm insanların yaşadığı sorunları çözecektir ve herkesin benimseyeceği bir sistem olacaktır.

Size şöyle bir soru da soruluyor: Hilâfet Devleti'nde Müslümanlar dışındaki insanlar ne olacak?

İslâm'ın, Hilâfet Devleti çatısı altında yaşayanlarla alakalı özel bir düzenlemesi vardır. Hilâfet Devleti'nde tüm insanlar, İslâm nizamının tüm faydalarından istifade etmektedirler. Bu devlette herkesin canı, malı ve izzeti koruma altındadır. Hilâfet Devleti Anayasa Tasarısı 5. Madde'de şöyle geçmektedir: ***"İslâmi tabiiyeti (uyruğu) taşıyan herkes, şer'î haklara sahiptir ve şer'î yükümlülüklerle sorumludur."***[1]

Hilâfet, İslâm toprakları içinde yaşayan herkese, din, renk veya ırk gözetmeksizin, vatandaşı olarak itibar eder. Devletin tebaası olan yani Hilâfet Devleti topraklarında yaşayan herkesin korunması ve işlerinin güdülmesi/yönetilmesi hiçbir ayrıma maruz bırakılmadan devletin üzerine vazifedir. İslâm tabiiyeti taşıyan insanların tamamı; işlerinin güdülmesi, kanlarının, ırzlarının ve mallarının korunması açısından yönetici karşısında eşit ve adil bir uygulamaya tabidirler. Hilâfet Devleti Anayasa Tasarısı 6. Madde'de şöyle geçmektedir: ***"Devletin, yönetimde, yargıda, işlerin güdülmesinde ya da benzeri konularda tebaanın fertleri arasında herhangi bir ayrım yapması caiz değildir. Bilakis ırk, din, renk ve benzeri özelliklere bakmadan herkese tek bir bakışla bakmalıdır."***[2]

Hilâfet Devleti'nde gayrimüslimler, ibadetlerinde, yiyecek ve giyeceklerinde, evlilik ve boşanma meselelerinde kendi dinlerine göre muamele görerek, barış ve huzur içerisinde yaşayacaklar. Yüzyıllar boyunca da hep böyle olmuştur.

Peki, İslâm şeriatının uygulandığı Hilâfet sisteminde kadınların durumu nasıl olacak?

Kadın ve erkeği yaratıp onlara uygun hükümler ihtiva eden Rabbimizin gönderdiği din, kadınlar ile ilgili hükümleri onların fıtratına uygun şekilde düzenlemiştir. Kadın ve erkek arasındaki ilişkileri cinsiyete indirgeyen, aile bağlarını yok sayan kapitalizmin uygulandığı Batı toplumlarına bakın; kadınlar alınıp satılıyor, bir mal gibi görülüyor. İslâm'ın hayatta hâkim olduğu dönemlerde kadın hakları savunucuları ve feminist örgütler hiç ortaya çıkmamış ve kurulmamıştır. Bu tür örgütlerin kurulması kapitalist nizamın kadına bakışında bir sorun olduğunu gösterir. 21. Yüzyılda kadınların güya sahip oldukları hakları İslâm, 14 asır önce insanlığa sunmuştur. İslâm, kadının ticari işler yapabileceği, kendi serveti ve kazancı üzerinde tam yetki sahibi olduğu ve kocasının bile kadının mülküne karışamayacağı gibi hükümler getirilmiştir. İslâm kadına boşanma hakkı tanımıştır; kocası ona karşı herhangi bir suiistimal veya ihmalde bulduğu takdirde mahkemeye başvurarak boşanma talep edebilir. İslâm, evlilikte kadının rızasını gözetmiş, kadına mehir hakkı vermiştir.

Yine İslâm, kadının izzetinin korunmasını ve emniyetini devletin temel politikası olarak benimsemiş, eğitim sistemi ve medya politikaları gibi tüm nizamlarında kadının hak ettiği üstün statüyü kadına vermiştir. İslâm, bugün var olan; kadınların cinsel objeye dönüştürülmesini yasaklayacak, kadınlara yönelik şiddet ve cinsel suçlar gibi her türlü cürümü, İslâm'ın ukubat nizamını tatbik ederek ortadan kaldıracaktır.

İddia edildiği gibi; İslâm'ın kadını ikinci plana atmadığı aksine birey, aile ve toplumun inşası için kadın ve erkeğe görev ve sorumluluklar yüklediği ortadır. Demokratik sistemler ise kadın ve erkek arasındaki ilişkiyi cinselliğe yönlendirmiş ve toplum içinde kadın-erkek çatışmasına, kadınların sömürülmesine neden olmuştur. Şimdi olması gereken; Müslümanların, kadın ve erkek ile ilgili Allah'ın nizamlarına sarılması ve insanların çıkardığı, sonucu yıkım ve çatışma olan kanunlardan uzaklaşması değil midir?

Dolayısıyla İslâm'da kadın ya da erkeğin; haklarını, yükümlülüklerini ve mesuliyetlerini belirleyen şer'i hükümlerdir. İnsanları kadın ve erkekler olarak yaratan Rabbimiz, toplumsal hayatın her alanında büyük bir yardımlaşma ve dayanışma içerisinde en mütekâmil toplum yapısını var etmek için fıtrata uygun bir düzen belirlemiştir.

---

1 - Hilâfet Devleti Anayasa Tasarısı veya Esbab-ı Mucibesi, Madde 5, Köklü Değişim Yayınları

2 - Hilâfet Devleti Anayasa Tasarısı veya Esbab-ı Mucibesi, Madde 6, Köklü Değişim Yayınları

> *Hizb-ut Tahrir, İngilizler için azılı düşman pozisyonundadır ve hatta onun siyasi manevralarını ve dünya siyasetindeki nüfuz çatışmalarını ümmete gösteren tek partidir.*

"Hilâfet" denince Hizb-ut Tahrir akla geliyor ve gündem oluyor. Hizb-ut Tahrir konuşulmaya başlayınca bazı iddialar ortaya atılıyor. Mesela; "Hizb-ut Tahrir'in kökünün dışarıda olması", "Merkezinin İngiltere'de olması" ve "marjinal bir grup olması" gibi... Bu iddiaları nasıl cevaplıyorsunuz?

Hizb-ut Tahrir, kurulduğu 1953 yılından bu yana ümmete unutturulan yönetim sistemi olan Hilâfet'i her platformda, her mecrada hatırlattı ve hatırlatmaya devam ediyor. Hizb-ut Tahrir, Hilâfet'i ümmet için bir ölüm-kalım meselesi olarak görüyor ve bunun için bedeller ödemekten de geri durmuyor. Hizb-ut Tahrir'in isminin geçtiği bir yerde Hilâfet'in konuşulmaması düşünülemez; Hilâfet'in konuşulduğu bir yerde ise muhakkak Hizb-ut Tahrir'den bahsedilir. Dolayısıyla Hizb-ut Tahrir'in Hilâfet ile anılması çok tabii bir durumdur ve bu, Parti için büyük bir şereftir.

İddialara gelince; "Hizb-ut Tahrir'in kökünün dışarıda olduğu, yerli ve milli olmadığı" iddiası, aşırı faşist, milliyetçi, devletçi bir söylemdir. Eğer bundan kasıt; Hizb-ut Tahrir'in ilk kuruluş yerinin Türkiye olmaması ise evet, bu doğru; çünkü Hizb-ut Tahrir, Kudüs'te kuruldu. Eğer bu söylemden kasıt; Hizb-ut Tahrir'in sahip olduğu fikir ve düşüncenin yerli olmaması ise bu fikir İslâm akidesi ve bu akidenin gerekleri olan hükümlerdir. Hizb-ut Tahrir, İslâm akidesini benimseyen, İslâm'ın hayata hâkim olması ve Hilâfet'i yeniden kurmak için çalışan bir partidir. Asıl kökü dışarıda olanlar; bu söylem ile Hizb-ut Tahrir'i karalamak isteyenlerdir. Zira onlar, Müslümanlara, İslâm beldelerine ait olmayan yabancı fikir ve düşünceleri savunuyorlar. Bunlar; milliyetçiliktir, demokrasidir, laikliktir... Kökü dışarı olan fikir ve düşünceler bunlardır.

Hizb-ut Tahrir'in "İngiliz yanlısı olduğu" iddiasına gelince; bu iddia, "yavuz hırsız ev sahibini bastırır" kabilindedir. Düşünün; asırlarca Hilâfet'e en büyük düşmanlığı yapmış ve onu ortadan kaldırmak için her türlü hile ve desiseyi çevirmiş İngilizler, Hilâfet'i tekrar ikame etmeye çalışan partiye destek olacaklar, bu partinin merkezi için yer tayin edecekler, öyle mi? Bu iddia, eskimiş, çürümüş ve bugüne kadar ortaya atanlar tarafından ispat edilememiş bir iftiradır. Bu iddiayı dillendirenlerin çoğu şimdi hayatta yoklar ama Hizb-ut Tahrir ve taşıdığı fikirler kıtaları dolaşıyor. Hizb-ut Tahrir'in neşriyatlarından biraz haberdar olan, açıklamalarına biraz vakıf olan biri, İslâm ümmeti için İngilizlerin ne kadar sinsi ve tehlikeli olduğunu görür. Partinin kurucusu Şeyh Takiyyuddîn en-Nebhânî, İngiltere'nin kendisi ve tüm Müslümanlar için ne kadar tehlikeli olduğunu şu sözler ile ifade etmiştir: *"Anneler çocuklarını emzirirken İngiliz düşmanlığı ile emzirsinler."*

Hizb-ut Tahrir, İngilizler için azılı düşman pozisyonundadır ve hatta onun siyasi manevralarını ve dünya siyasetindeki nüfuz çatışmalarını ümmete gösteren tek partidir. Bunun en net göstergesi daha yeni, 18 Ocak tarihinde İngiltere Avam Kamarası ve Lordlar Kamarası'nda alınan yeni bir karar ile Hizb-ut Tahrir'in faaliyetlerinin yasaklanmasıdır. Yasaklama gerekçeleri neler biliyor musunuz: "Yahudi karşıtlığı", "Aksa Tufanı Harekâtını övmek ve mücahitleri 'kahraman' olarak nitelendirmek", "eşcinselliğe karşı olmak", "demokrasiyi reddetmek", "İngiliz değerlerini reddetmek ve bu değerleri baltalamak." Bakınız; İngiltere, Gazze savaşı sürecinde Hizb-ut Tahrir'in yaptığı faaliyetler ile oluşan İslâmi dayanışma ve duyarlılık sebebiyle Parti'yi yasakladı. Şimdi "Hizb-ut Tahrir'in merkezinin Londra'da olduğunu" söyleyenler, onun "marjinal bir grup olduğunu" iddia edenler utanırlar mı, bilmiyorum.

Asıl "İngilizci" olanlar kimlerdir, biliyor musunuz? Akılları Batı'nın kirli düşünceleriyle zehirlenmiş kişiler, Hilâfet'i kaldıran Kemalist düşünceyi bayraklaştıran siyasetçi, akademisyen, gazeteci, yazar ve bilumum kimselerdir.

GAZZE İÇİN
TEK YÜREK TEK SES
İstanbul

KÖKLÜ DEĞİŞİM
suskunluğun kırılma noktası

KÖKLÜ DEĞİŞİM YAYINCILIK'TAN

YENİ BİR ESER DAHA

KÖKLÜ DEĞİŞİM
Suskunluğun Kırılma Noktası